Giới thiệu [Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính

Tĩnh Tuyết xuyên đến thế giới của Nữ hoàng Ai Cập, vừa tuỳ hứng vừa khiến người không biết nên yêu hay hận. Cô là thầy thuốc nhưng làm việc chỉ dựa vào tâm tình, giết người, phóng hoả,.. chuyện gì cô cũng dám làm. Vừa có thể sát, vừa có thể cứu. Cô ở trong thế giới này chính là dựa theo tâm ý của bản thân mà làm, việc cô không muốn, đừng ai tưởng ép được cô.

- Truyện do mình đồng nhân (thêm nhân vật vào truyện) và cũng dùng nhân vật của mình làm nữ phụ nữa, có nghĩa là mình sẽ cùng con gái Tĩnh Tuyết tìm mọi cách để lật đổ nhân vật chính.

- Thể loại:

+ Xuyên không

+ Nữ cường (Nếu các mem thích thể loại bánh bèo yếu đuối, Tiểu Bạch Thỏ thì xin mời trở về trang chủ và tìm kiếm thể loại ấy)

+ Nhân vật của mình có tính cách khá là huênh hoang, tự tin thái quá, về phần nham hiểm, tâm kế thì sẽ đứng hạng nhất. Con gái Tĩnh Tuyết của mình là như vậy, bởi vì không phải người tốt, nên mới phải làm nữ phụ.

Lời riêng:

Đừng lôi các nhân vật đồng nhân hoặc xuyên không nữ cường trong truyện khác vào để so sánh với truyện của mình. Nhân vật của mình, là do mình tạo ra có các tiêu chuẩn nhất định, nên các bạn có so sánh nhân vật thì hãy lặng lẽ so sánh, đừng viết lên bình luận. Mình rất là thích đọc bình luận của độc giả, nếu đọc hết mà thấy thì sẽ rất buồn.

Về nội dung truyện cũng như vậy, mình ra sức tốn chất xám thiết kế không phải là để chơi, nên rất nghiêm túc. Còn về văn phong, nếu không hay, các bạn hãy góp ý thật nhiều ở phần bình luận nhé. Mình sẽ cố gắng cải thiện (mặc dù chẳng bao giờ tốt)

Thêm một bí mật nho nhỏ: Nhân vật phụ thì tất nhiên phải có đôi có cặp, vì vậy mình định không cho con rể vào truyện, nhưng vì mình quá yêu con gái nên quyết định là có.

Nếu các bạn có hứng thú với lời giới thiệu của mình, thì xin mời vào đọc.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đến Ai Cập đón ông ngoại

- Tĩnh Tuyết, nghe nói lần này BTS biểu diễn ở Anh, cậu sẽ đi Anh chứ? - Cao Thiên Vân mời mọc cô bạn thân của mình, một ARMY chính hiệu như cô ấy chắc chắn sẽ tham gia show của thần tượng, dù có ở xa đến thế nào đi chăng nữa.

- Mình không đi được. Ông ngoại đang réo mình đến Ai Cập đón ông đây, haizz. - Tĩnh Tuyết thở dài. Tại sao ông ngoại luôn làm khó cô đi xem show của các anh nhà thế nhỉ?

Cao Thiên Vân có chút ngạc nhiên, ông ngoại Lý luôn luôn yêu thương, chiều chuộng cô cháu gái này, tại sao lại bắt cháu gái đến Ai Cập đón ông?

- Này, mình thấy cậu vẫn không nên đi thì hơn, báo lá cải trên mạng đang nói về các vụ việc tiểu thư nhà quyền quý bị mất tích một cách bí ẩn ở Ai Cập đấy.

- Ồ, cậu nghĩ rằng mình sẽ bị mất tích dễ dàng đến vậy sao?

- Cậu thì không thể mất tích được, nhưng mình cũng thấy lo lắng lắm. - Cao Thiên Vân gật gật đầu.

- Mình có nhiệm vụ muốn tuyên bố. - Tĩnh Tuyết bày ra dáng vẻ thần bí, ngoắc tay gọi Cao Thiên Vân lại gần.

- Hứ, bộ cậu nghĩ thuê bản cô nương dễ dàng vậy sao? - Cao Thiên Vân học tập bộ dáng chanh chua của Tĩnh Tuyết, bĩu bĩu môi.

- Nhà hàng phía Tây Khu du lịch này mới ra mắt món hải sản chân trâu..

- Ôi Thật vậy sao, cậu nhờ mình làm cái gì vậy, mình đang sẵn lòng giúp đỡ cậu nè. - Cao Thiên Vân thay đổi thái độ hoàn toàn, chuyển sang chế độ nịnh bợ Tĩnh Đại tiểu thư.

- Nhà hàng còn mở ra chế độ ưu đãi sáu tháng suất ăn dành cho vip.. - Tĩnh Tuyết không trả lời, mở fancam của Taetae nhà mình ra xem.

- Cậu làm mình mong chờ quá, hãy ra nhiệm vụ đi nào. - Cao Thiên Vân bày ra vẻ mặt thấy-chết-không-từ, làm Tĩnh Tuyết bật cười.

- Cậu đi Anh đi, quay fancam của Taetae cho mình, nhớ phải quay đẹp vào đấy. - Nói đoạn, cô lăn khỏi ghế sofa, tìm đến một ngăn tủ, sau một hồi lục lọi, cô lôi ra một chiếc máy quay còn mới:

- Quay bằng cái này.

- Chỉ là một việc nho nhỏ và đơn giản, cậu biết mình là cô gái toàn năng như thế nào mà. - Cao Thiên Vân ra sức quảng cáo hình ảnh của bản thân, đón lấy cái máy quay còn không quên nhắc nhở Tĩnh Tuyết:

- Cậu đừng quên giao kèo của chúng ta đó.

Nói xong còn nháy nháy mắt tinh nghịch.

Sân bay quốc tế Bắc Kinh.

- Này, nhớ phải quay đẹp vào đấy. Biết chưa hả? - Tĩnh Tuyết la lớn từ xa.

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.

Hôm nay là ngày hai người rời khỏi Trung Quốc. Bọn họ tách ra, một người đến Anh Quốc lạnh giá, một người đến Ai Cập nóng chảy mỡ. Ngồi trong chuyên cơ bay thẳng đến Ai Cập, Tĩnh Tuyết chán đời xem phim "Hwarang".

Ước chừng qua hơn mười tiếng, chuyên cơ của Tĩnh Tuyết xuyên qua làn mây, cô vừa ngủ gật. Hiện tại tỉnh ngủ, muốn nhìn xem bầu trời Ai Cập trông như thế nào, nhưng lại chỉ là một màn đen. Toàn mây là mây, thật là làm người ta mất hết hứng thú.

Đúng lúc này vệ sĩ bước vào thông báo:

- Đại tiểu thư, chuyên cơ sắp đáp đất. Cô muốn đến chỗ lão gia hay là về nghỉ trước?

- Đến chỗ ông cụ đi.

- Ngoài trời có mưa không? - Tĩnh Tuyết hỏi. Nghe nói Ai Cập nắng rất gắt, mọi người thường mặc đồ tối màu để giảm bớt nhiệt, nhưng cô lại cứ thích mặc mấy bộ lolita đỏ chói đến nhức mắt.

- Ngoài trời không mưa, thưa Đại tiểu thư. - Vệ sĩ cung kính trả lời.

Chuyên cơ chạm đất, Tĩnh Tuyết đeo tai nghe không dây sạc pin bằng năng lượng mặt trời của mình vào tai, bật lên bản nhạc "Wings" yêu thích, cô xuống máy bay.

- Ôi trời, anh mặt than kia, tại sao ban nãy anh không nói với tôi là trời rất nắng hả? - Tĩnh Tuyết hung hăng nhìn chằm chằm vệ sĩ ban nãy, báo hại cô mặc váy ngắn đầu gối thế này, không phải là thiết kế cạm bẫy hãm hại nước da trắng hồng của cô chứ?

Vệ sĩ có chút ngu ngơ nhìn Đại tiểu thư nhà mình, cô hỏi là "trời có mưa không", chứ có hỏi "trời có nắng không" đâu chứ? Nhưng hắn tất nhiên sẽ không ngu ngốc nói ra, nếu không sẽ phải chịu hậu quả. Tốt nhất hắn nên quản tốt cái miệng mình thì hơn, tránh cho Đại tiểu thư ghi hận với hắn.

Nhận lấy chiếc ô đen từ tay vệ sĩ, Tĩnh Tuyết dẫn đầu đoàn người vào trong thung lũng của các vị vua. Ông ngoại rảnh rỗi không có việc gì làm, mấy năm nay cứ vài tháng lại đến Ai Cập. Thời tiết luôn nóng như vậy, sao ông không lo cho sức khỏe của mình chứ?

- Này, nghe nói có một vụ mất cắp xác ướp? - Tĩnh Tuyết vừa đi vừa hỏi.

- Đúng vậy, thưa Đại tiểu thư. Đó là xác ướp của một vị hoàng đế, hiện xác định là Menphis ba nghìn năm trước.

- Hình như là vụ do nhà Rido bỏ tiền đầu tư khai quật?

- Vâng, không sai.

- Tiếc quá, mấy năm trước đã bảo ông cụ đầu tư một ít vào rồi, có phải mình cũng được hưởng báu vật không cơ chứ.. Vậy mà ông cụ lại cứ khăng khăng không đồng ý, giờ lại phải vào mà xem ké.. Chậc chậc.. - Tĩnh Tuyết tặc lưỡi, phí cơ hội quá đi.

Vệ sĩ mặt than đi sau, biểu cảm kỳ quái, đáng lẽ Đại tiểu thư phải cảm thấy may mắn vì lão gia không đầu tư chứ? Bây giờ nhà Rido chả mất trắng một món hời lớn rồi, không phải xác ướp mới là thứ có giá trị lớn nhất sao? Chẳng lẽ bảo vật chôn theo còn nhiều hơn cả Từ Hi Thái hậu?

Lượn quanh khu thung lũng, đang chuẩn bị đến chỗ của ông ngoại, Tĩnh Tuyết phát hiện ra một bên tai phải trống không, tai nghe của cô đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Số phận

- Tìm thấy chưa? - Tĩnh Tuyết hoảng hốt nhìn xung quanh, tai nghe yêu quý của cô rơi đâu mất rồi?

- Vẫn chưa, thưa Đại tiểu thư, hôm nay là ngày nghỉ, nên có rất nhiều người tham quan, công cuộc tìm kiếm sẽ khá là khó khăn.. - Vệ sĩ mặt than trả lời, hắn cũng biết rõ Đại tiểu thư rất quý tai nghe này. Nửa năm trước còn khoe với tất cả mọi người rằng đó là do idol của cô ấy tặng.

- Bắc loa đi, ai tìm thấy nó đầu tiên sẽ được thưởng 10.000 USD. - Tai nghe này là trong chương trình Lotto Show, Taetae đã đem đi quyên tặng cho người may mắn. Tất nhiên người may mắn đấy không phải là cô, tuy nhiên cũng có cách khác để khiến nó thuộc về cô. Sau khi sở hữu đồ vật của thần tượng, cô còn cố ý cho người nâng cấp nó thành tai nghe không dây sạc pin năng lượng mặt trời nữa.

- Chúng tôi đi ngay. - Đại tiểu thư không quan tâm đến quá nhiều thứ, nhưng lại rất yêu thích nhóm nhạc Hàn Quốc ấy, có vẻ giống người thường một chút rồi.

- Tai nghe yêu quý, mày đang ở đâu?

Trong lúc tìm kiếm, cô đã bất giác lạc đường. Nhìn thấy một người con gái xinh đẹp đứng gần đấy, vừa đẩy một cô gái tóc vàng xuống hồ.

Tĩnh Tuyết không bao giờ quan tâm đến chuyện của người khác, càng không nói đến việc nhúng tay vào, chỉ khi nào nó ảnh hưởng đến lợi ích của cô, hoặc cô có hứng thú bất thường. Nghĩ vậy, cô xoay người rời đi, còn không quên cắm đầu xuống đất tìm đồ.

Nhưng cô gái xinh đẹp thì đã nhìn thấy cô, cô ấy bước đến gần Tĩnh Tuyết, hỏi:

- Cô đang tìm gì vậy? Có cần tôi giúp không?

- Một chiếc tai nghe không dây màu thiên thanh.

- Nói vậy, tôi có nhìn thấy nó, ở đoạn này. - Cô gái xinh đẹp chỉ chỉ tay về chỗ vừa đẩy cô gái tóc vàng.

Hai người đi đến lối mòn ở vách núi, phía dưới là hồ nước sâu.

- Cô thấy nó chưa?

- Chưa.

Cảm nhận được một lực đẩy từ đằng sau, Tĩnh Tuyết không hoảng hốt, cũng không la hét như cô gái tóc vàng, cô dựa vào lực quán tính kéo tay cô gái xinh đẹp kia cùng rơi xuống. Muốn diệt khẩu chị cũng không dễ đâu.

Hai người cùng rơi xuống, nhưng không cảm nhận được nước, mà là một vùng không gian dày đặc màu đen, nhìn có vẻ tối tăm, giơ tay năm ngón ra cũng không thấy. Nhưng linh tính mách bảo, cô gái xinh đẹp vẫn còn ở bên cạnh, không trốn được.

- Xuyên không à? - Tĩnh Tuyết giọng điệu lạnh lùng hỏi.

- Ngươi thật thông minh. Nhưng vì ngươi đã nhìn thấy ta đẩy con Carol xuống hồ, nên từ bây giờ hai ngươi cũng sẽ chung một số phận. - Cô gái xinh đẹp mở miệng.

- Số phận? Trước giờ chưa có ai dám nói như vậy với tôi. - Tĩnh Tuyết nhếch miệng, có gì hay ho đang chờ ở phía trước rồi. Không ngờ cô lại xuyên không, không biết có được làm nữ chính ngôn tình không nữa?

- Nếu tôi thoát khỏi số phận đó thì sao?

- Ngươi chắc chắn?

- Chắc chắn.

- Vậy ta sẽ đợi ngươi ở Thebes. Đứa bé thông minh, cố mà sống sót. - Asisu hừ lạnh, con bé không biết tự định liệu sống chết, mạng sống của ngươi đang nằm trong tay ta, mà vẫn có gan đùa với lửa.

Đằng nào ngươi cũng sẽ chết thôi, sa mạc Tử Thần cũng không phải là hư danh.

Asisu thả cô xuống một sa mạc, hiện đang là ban đêm, nên không khí khá lạnh. Tĩnh Tuyết ngửa đầu nhìn trời, có mây đen này, nó lại xuất hiện. Chờ đám mây bay dần, cô mới xác định hướng. Hiện tại cũng không biết đang ở đâu, cứ đi theo phía Bắc, tìm một ốc đảo đã.

- Biết trước vậy đã không đến cái thung lũng quỷ quái đấy rồi, làm mình mất cả tai nghe, lại còn xuyên đi đâu không biết.

Tĩnh Tuyết vừa than mệt đã dính phải phiền phức. Trên dốc cát lớn, một đứa bé nằm ngất, trên người trầy trụa vết thương. Muốn bỏ đi lắm, nhưng lương tâm thầy thuốc trỗi dậy, mặc dù cô đã nghỉ việc ở Bệnh viện Đại học Bắc Kinh để đi làm Quyền thủ Boxing.

Băng bó cho đứa trẻ xong, cũng không muốn một đứa bé phải chết trước mặt mình, cô lại đeo balo lên phía trước, cõng đứa trẻ sau lưng, lên đường tìm kiếm ốc đảo ở gần đấy.

Trên lưng Tĩnh Tuyết, đứa trẻ cựa mình tỉnh dậy.

- Là chị đã cứu em à?

- Ừ. Sao lại xuất hiện ở đó? - Nếu không xuất hiện, thì cô đã không phải rước của nợ này rồi, thật phiền phức.

- Em bị lạc đường. - Đứa trẻ cắn môi, không nói rõ lý do.

- Lạc đường bởi vì mải chơi, phải không?

- Chị.. Sao chị biết? - Đứa trẻ ngạc nhiên, sao chị ấy lại biết nhỉ? Nó chưa gặp chị gái ăn mặc kỳ lạ như thế này bao giờ.

- .. - Tĩnh Tuyết không trả lời, vấn đề đơn giản thế này, ai mà chả đoán được.

- Em tên là Lucas, chị tên là gì?

- Tĩnh Tuyết.

- Có vẻ như chị không phải người ở vùng này, chị từ đâu đến vậy?

- Một nước ở Phương Đông, xa lắm, đi ngựa thì mấy tháng mới đến. - Thuận tiện trả lời, dù sao cũng chẳng ai biết đến Trung Quốc.

- Ồ, chị Tĩnh Tuyết, thảo nào trông chị có vẻ khác.

- Đừng nói nữa, nói nhiều sẽ tốn calo, gây kiệt sức đấy. - Tĩnh Tuyết chặn miệng đứa trẻ, nói nhiều quá, thật phiền phức.

Tĩnh Tuyết ước chừng đi được khoảng hai, ba tiếng, nhìn thấy một ốc đảo ở đằng xa, cô ghé vào tìm chỗ nghỉ.

Định lấy nước dự trữ trước khi lên đường đến Ai Cập, nhưng trên người ngoài chiếc balo chống thấm nước đựng dụng cụ y tế và một ít thuốc phòng thân, ít đồ trang điểm chuyên dụng, một khẩu súng và găng tay Boxing thì không còn gì khác. Cô ảo não ngồi xuống một thân cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xa xa vang lên tiếng người nói chuyện, có vẻ như họ đang tìm người.

- Hừ, rõ ràng là thằng bé chạy đi đằng này mà. - Giọng một người đàn ông vang lên một cách lo lắng.

- Nhưng cũng vài tiếng rồi, chỉ sợ có bão cát.. Sa mạc ban đêm còn nguy hiểm hơn ban ngày. - Một người khuyên nhủ người đàn ông.

- Con trai ta đâu rồi? Lucas.. - Người đàn ông biết không được trả lời lại, nhưng vẫn cố sức gọi.

Một con chim cốc lạc đàn bay ngang qua ốc đảo, khi bay nó còn cố ý sà sà xuống tán cây như để tìm kiếm mồi ngon.

Đám người nghe thấy một tiếng "Pằng" âm thanh chói tai đến kỳ lạ, nhưng âm thanh ấy vừa biến mất thì con chim cốc toàn thân nhầy nhụa máu rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàng tử Hittle

Thấy con chim một thân máu me rơi xuống đất, đoàn người hoảng sợ nhìn về hướng phát ra âm thanh kỳ lạ đến đinh tai nhức óc, một cô gái có mái tóc màu bạch kim ăn mặc kỳ lạ đang cầm một đồ vật kỳ lạ mà bọn họ chưa nhìn thấy bao giờ cũng chưa biết tên.

Người đàn ông được gọi là đội trưởng nhìn thấy người bên cạnh cô gái, ông bước lại gần để nhìn kỹ hơn, nhưng chưa lại gần thì cô gái đã nhìn về phía đám người, mở miệng:

- Im miệng, nếu không các ông cũng sẽ giống cái xác này.

Tuy chỉ là một con chim cốc, nhưng tử trạng thê thảm của nó cũng làm cho nhiều kẻ run sợ, không dám manh động.

- Đội trưởng, cô gái này thật là kỳ lạ, có thể giết chết con chim cốc trong khi cô ta không có cung tên, lẽ nào cô ta muốn ám sát hoàng tử? Hay là ngài giao cô ta cho tôi đi, tôi sẽ xử lý.. - Một tên hầu cận lên tiếng với đội trưởng.

Nhưng hắn chưa nói hết câu, âm thanh đinh tai nhức óc lại vang lên, cô gái hướng mũi đồ vật kỳ lạ bốc khói đen hướng về phía bọn họ, giọng nói ngập tràn sự bất mãn:

- Đã bảo là im miệng rồi mà, không nghe thấy hả?

Cô gái vừa mở miệng, không ai dám trả lời. Thứ đồ kia bắn ra một thứ nho nhỏ, rất nhanh ghim vào đầu tên hầu cận. Đám người trợn mắt nhìn tên hầu cận vừa nói chuyện trên đầu đã chảy máu, máu thấm lên chiếc khăn lụa vắt trên cổ. Hắn ngã xuống, trợn trắng mắt, chết ngay tức khắc.

Nhưng bọn họ cũng mặc kệ, vì tên này nổi danh là một kẻ háo sắc, từng giết hại không biết bao nhiêu thiếu nữ con nhà lành. Bây giờ chính là có người đã trừng trị hắn, một số người còn vui mừng ra mặt. Trong lòng bọn họ cũng nâng cao cảnh giác, cô gái lạ mặt này có thứ vũ khí vô cùng nguy hiểm, nên tránh để cô ta nhắm trúng thì hơn.

Đúng lúc này, mọi người chú ý tới đứa trẻ ngồi cạnh cô gái, là Lucas, con trai của đội trưởng chứ còn ai. Thằng bé lành lặn ngủ gục bên cạnh cô gái, như không biết sợ hãi là gì. Qua vài khắc, Lucas tỉnh lại, nhìn thấy cha mình đang đứng như trời trồng trước mặt, vô cùng hạnh phúc mà chạy lại ôm cha:

- Cha ơi...

Đội trưởng vô cùng hạnh phúc khi nhìn thấy con trai mình còn lành lặn khỏe mạnh, cứ tưởng rằng ông sẽ không bao giờ gặp lại con trai nữa.. Nghĩ đến đây bỗng nước mắt ông trào ra, ông vô cùng vui sướng.

- Tiểu thư, từ nay, cô chính là đại ân nhân của gia đình tôi. Hoàng tử của chúng tôi muốn gặp cô.- Đội trưởng mời Tĩnh Tuyết đến lều trại của bọn họ, dù sao cũng là người đã cứu mạng con trai mình, cần phải tiếp đãi thật tốt.

- Khỏi cần, tôi muốn nghỉ ở đây hơn. Trời sáng tôi sẽ rời đi, không cần phiền phức. - Tĩnh Tuyết phất tay, bước vào trong lều của đám cung nữ.

- ? - Đội trưởng bày tỏ một sự nghi hoặc lớn, không phải tất cả đàn bà con gái đều muốn gặp hoàng tử hay sao? Nhất là các thiếu nữ, bọn họ vô cùng muốn gả cho hoàng tử để làm hoàng tử phi, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhất là hoàng tử còn đẹp trai tiêu sái thế kia, tài giỏi tinh thông võ nghệ.. Cô gái này quả thật là kỳ lạ.

Trời hửng sáng, đáng lẽ giờ này mọi người đã lên đường đi rồi, vậy mà đội trưởng vẫn ra sức "câu giờ":

- Hoàng tử, hiện tại vẫn còn sớm, không bằng ngài dời lịch trình lại một lát nữa?

Izumin gập mẩu tin tình báo lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đội trưởng:

- Ông đã kéo dài thời gian khá lâu rồi đấy. Có phải cô gái là ân nhân cứu mạng của ông từ chối gặp mặt ta? Đã ngủ đến tận bây giờ, nên ông ra sức kéo dài thời gian cho cô ta ngủ?

Đội trưởng há hốc mồm, đây là câu nói dài nhất trong ngày hôm nay ông ta nghe thấy từ miệng hoàng tử mà không phải các tin về chính trị, chiến trường. Nhưng ngày hôm nay cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà.

- À.. à.. - Ông đội trưởng ấp úng, bị nói trúng tim đen luôn.

- Cô ta đang ở đâu? Không thể để hành trình bị trì hoãn bởi một đứa con gái lạ mặt được. - Hoàng tử Izumin đứng dậy, rời khỏi lều, theo bọn người hầu dẫn đường đến căn lều của các cung nữ.

Đám đàn bà con gái ùa ra bên ngoài, để lại bên trong lều là một người con gái nằm ngủ trên đệm lớn, một cô cung nữ bên cạnh đang ra sức gọi người dậy:

- Tiểu thư, trời sáng rồi, cô nên dậy đi thôi.

Thấy hoàng tử xuất hiện, cô cung nữ hoảng hốt hành lễ. Hoàng tử lại phất tay cho cô ra ngoài, sao lại như thế nhỉ?

Trong lều có hai người, một người thì nằm ngủ, nhưng người kia thì đứng như trời trồng ngắm người đang ngủ, không biết suy nghĩ cái gì.

- Ngắm đủ chưa? - Tĩnh Tuyết không mở mắt, nhưng cô đã mở miệng trước.

Izumin lúc này mới rời khỏi suy nghĩ, cô gái này có tư thế thật khiếm nhã, đã dang hai chân ra lại còn nằm úp, chưa bao giờ hắn gặp cô gái nào vô duyên

như vậy. Mặc dù có chăn che đi, nhưng hai gót chân vẫn lộ ra cuối góc chăn.

Mái tóc màu bạch kim của cô gái mới là vô cùng kỳ lạ. Mái tóc dài che khuất gương mặt. Chờ người trên giường tỉnh lại ngồi dậy, hắn mới nhìn thấy gương mặt cô.

Cô gái này có một bộ đồ kỳ lạ, bộ váy đỏ rực ngắn đến đầu gối thêu một loài hoa kỳ lạ hắn chưa từng thấy, mái tóc dài màu bạch kim được vén lên. Đây là một gương mặt vô cùng khả ái xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt to tròn màu hổ phách nhìn chăm chăm hắn như muốn hỏi: ngươi là ai? Nhìn thật giống nữ hài nhỏ tuổi, mặc dù trang phục cùng màu tóc có hơi quái dị, nhưng rất hợp với gương mặt. Lucas nói cô ấy là người đến từ Phương Đông, nếu nói như vậy, thì Phương Đông là xứ sở của mỹ nhân rồi.

Hắn là hoàng tử Hittle, có dạng con gái xinh đẹp thế nào mà chưa từng nhìn qua. Nhưng cô ấy chính là một người con gái xinh đẹp một lần gặp qua thì sẽ không thể nào quên.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cùng đến Ai Cập

- Vẫn chưa nhìn xong à? - Tĩnh Tuyết khinh khỉnh nói, với tay lấy đôi giày cao gót để ở gần đấy, đi vào chân.

- Cô là người Phương Đông? - Hoàng tử Izumin hơi thất thố, bèn hỏi một câu đã biết trước kết quả.

- Phải. Có vấn đề gì sao?

- Không có gì. Chỉ là.. nghe Lucas nói cô sắp đi Ai Cập?

- Đúng.

- Ta cũng đang trên đường đến đó, cô có thể đi cùng.

- Ồ, vậy sao? Ngươi tốt như thế? Ta nghĩ rằng, hoàng tử như ngươi phải sợ hãi với việc gặp người lạ mặt, sợ bị ám sát chứ?

Không chờ Izumin trả lời, cô tiếp tục nói:

- Đất nước chúng ta có câu: "Mỹ nhân như rắn rết." Ngươi nên cẩn thận với ta thì hơn đấy.

- Ha ha.. - Izumin cười lớn - Từ trước đến giờ, chưa có người phụ nữ nào dám đe dọa ta như vậy. Cô chính là người đầu tiên đấy.

- Đừng nói như thể ta rất thú vị. - Tĩnh Tuyết kéo balo đeo lên lưng, chĩa đầu súng về phía người đối diện:

- Chắc hoàng tử đã nghe về đồ vật này? Nó có thể giết người chỉ trong một chớp mắt.

- Nếu cô đã muốn giết ta, thì hẳn là đã giết từ ban nãy. - Cảm nhận được sự nguy hiểm của đồ vật kỳ lạ, nó toát ra mùi vị của tử vong, Izumin bất giác lùi lại nửa bước.

- Ngươi cũng sợ. - Cất khẩu súng vào balo, Tĩnh Tuyết khẳng định một câu chắc nịch, sau đó bước ra ngoài.

- Tiểu thư, mục đích đến Ai Cập của cô là gì thế? - Đội trưởng đi ngựa bên cạnh, bắt chuyện.

- Du lịch. Ta nghe nói Ai Cập rất đẹp. - Tĩnh Tuyết tùy tiện biện một lý do.

- Hittle cũng đẹp không kém gì Ai Cập, nếu cô có hứng thú, ta sẵn sàng làm người hướng dẫn. - Hoàng tử Izumin nói, hắn rất có hảo cảm với cô gái này. Không tỏ vẻ yếu đuối, nhưng khá là kiêu ngạo, mạnh mẽ. Tựa như một con báo hoang trong rừng sâu không ai dám thuần phục.

- Nhất định rồi, ta rất thích chu du.

Quay đầu sang nhìn cô gái, lại thấy cô bịt kín như bưng, hai mắt dùng vật thể lạ màu đen che khuất. Trên đầu đội mũ đan bằng lá dừa khô trong ốc đảo, quanh người còn bọc kín bằng tấm áo choàng vừa mượn được của đám thị nữ, nhìn thật giống nữ đạo tặc. Trang phục của cô gái này quả thực khiến người ta phải trố mắt nhìn.

- Cô thật kỳ lạ.

- Ta luôn kỳ lạ mà, nếu không tiếp xúc sẽ không hiểu được. - Cô rất ngại phiền phức, nhưng nói chuyện với tên hoàng tử này thì không hiểu sao lại

không cảm thấy phiền phức một chút nào.

- Tiếp xúc? - Vốn từ ngữ của cô gái này thật là khó hiểu.

Hắn muốn nói chuyện thêm một chút nữa, nhưng cô gái đã thúc ngựa vọt lên đằng trước, bên miệng còn ngâm nga một giai điệu mà hắn chưa từng nghe qua.

Không ngờ trên đường đến Ai Cập tìm em gái, cũng có thể gặp được giai nhân.

Nghĩ vậy, hắn cũng thúc ngựa vọt lên đằng trước đi song song với cô.

Qua ba ngày, Tĩnh Tuyết cùng đoàn người tìm được khu dân cư, lần đầu tiên xuyên không, tạo cho người ta một cảm giác mới mẻ.

- Bao giờ mới đến Thebes? - Đi trên con đường nhỏ, Tĩnh Tuyết hỏi Izumin.

- Tĩnh Tuyết, chúng ta chỉ cần hai ngày nữa thôi. - Izumin trả lời.

Trước cửa khu chợ, một nam hài đang gõ kẻng, miệng không ngừng nói lớn:

- Có ai hay không? Chỉ cần chữa bệnh được cho ông lớn, nhất định ông lớn sẽ hậu đãi!

- Ồ, chữa bệnh lấy tiền? - Tĩnh Tuyết bịt kín mặt, bước lại gần nam hài.

Izumin đi theo.

- Cậu bé, thưởng bao nhiêu?

Tĩnh Tuyết vừa dứt lời, một số người trong chợ đã chỉ trỏ:

- Lại có người muốn tiền của nhà lão ấy kìa.

- Sao không để lão chết luôn đi nhỉ? Gã cường hào keo kiệt ấy..

- Bệnh của lão ấy không ai cứu được đâu.

Trên đường đi đến nhà "gã cường hào keo kiệt", Izumin có chút không hiểu nhìn Tĩnh Tuyết:

- Tĩnh Tuyết, cô sẵn sàng chữa bệnh cho một kẻ "cường hào ác bá" à?

- Chuyện hắn là "cường hào ác bá" và chuyện ta chữa bệnh cho hắn là hai chuyện khác nhau. Ta chỉ đang cần tiền thôi. - Có một số người, vì ghen tỵ mà nói kẻ khác bằng những lời khó nghe, thậm chí còn rủa cho họ chết. Nếu họ là người giàu đấy, thì họ sẽ hiểu cảm giác của người bị ghen tỵ là như thế nào thôi. Không phải sinh ra là đã có tất cả, có lúc cần phải tranh giành trên từng sinh mạng.

- Cô chưa bao giờ đứng trên lập trường của người khác mà suy nghĩ. - Izumin nhận xét.

- Ta không phải bọn họ, cần gì phải suy nghĩ cho bọn họ. - Cô lạnh nhạt trả lời.

Bọn họ dừng trước cửa một nhà có tính bảo mật rất cao, gọi là bảo mật rất cao bởi vì cửa nhà được đúng nguyên từ sắt, lại có hàng rào bằng gai, song chắn cửa bằng đồng. Có vẻ chủ nhà rất sợ bị mất trộm. Bỏ qua một số chi tiết khác, Tĩnh Tuyết bước vào trong nhà theo quản gia.

- Tiểu thư, cô cần để lộ mặt, cả người bạn này nữa.

Vì sợ mất trộm không tìm ra thủ phạm, nhất là nếu chúng bịt mặt thì còn nguy hiểm hơn, nên ở trong nhà này, không được phép bịt mặt.

Tĩnh Tuyết tháo khăn trùm đầu, cả khẩu trang che kín mặt cũng tháo xuống. Người làm trong nhà thấy cô gái có mái tóc màu bạch kim và đôi mắt màu hổ phách kỳ lạ nhưng không dám nghị luận, cung kính cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chữa bệnh cứu người

Bên ngoài căn nhà là hàng hàng lớp lớp bảo vệ, nhưng bên trong căn nhà thì vô cùng hào nhoáng, sàn nhà thậm chí được ốp bằng đá cẩm thạch xám, các

loại sừng tê, ngà voi quý hiếm treo khắp phòng khách.

Tĩnh Tuyết không quan tâm, theo quản gia vào phía trong phòng ngủ chính của người bị bệnh.

- Ông lớn, đây chính là người ở chợ đã đồng ý chữa bệnh.

Người hầu đỡ người được gọi là ông lớn ngồi dậy, trông ông ta nhợt nhạt, ốm yếu. Tĩnh Tuyết lấy ống nghe nhịp tim từ trong balo ra, bảo người đặt ông ta nằm xuống:

- Nhịp tim tăng nhanh. Ông có cảm thấy chóng mặt không? Đầu óc quay cuồng ấy?

Ông lớn gật gật đầu, thở dốc.

- Khó thở? - Tĩnh Tuyết hỏi nhưng giống như cô đang khẳng định. Cô nói với quản gia:

- Đem nước sôi lại đây.

Chờ người hầu cho ông ta uống nước, sau đó đắp khăn ướt lên trán để giảm nhiệt, cô hỏi các triệu chứng của bệnh nhân:

- Quản gia, ông ta thường xuyên bị như vầy chứ?

- Đúng là như vậy, ông lớn đã bị mấy tháng nay rồi. - Quản gia gật đầu.

- Có bị co giật người hay không?

- Khoảng vài ba lần.

- Thường đi tiểu ít?

- .. Vâng. - Quản gia lưỡng lự rồi trả lời. Cô gái này khá là có kiến thức, nhưng tại sao lại hỏi những vấn đề như vậy chứ?

- Nước tiểu có màu đỏ hoặc tối màu phải không? - (do huyết sắc tố Hemoglobin) Tĩnh Tuyết không để tâm đến Hoàng tử Izumin đứng bên cạnh thường xuyên thay đổi sắc mặt một cách trầm trồ, vẫn tiếp tục hỏi về triệu chứng của bệnh nhân. Cô từng có hai năm được thực tập tại bBệnh viện Đại học Bắc Kinh, nói là thực tập nhưng cô cũng đã tham gia và nhiều lần được chọn làm bác sĩ phẫu thuật chính cho những ca mổ khó, kinh nghiệm cũng không ít.

- Tại sao cô biết? - Quản gia trố mắt hỏi, cô gái này tiên đoán như thần vậy.

- Triệu chứng cơ bản thôi, bây giờ ta sẽ đưa cho ông mấy loại thuốc này, mỗi ngày đúng giờ đem thuốc cho ông lớn nhà ông uống. Sau khi uống hết một tháng chỗ thuốc này, sẽ tự động khỏi. - Tĩnh Tuyết lôi ra một cây bút bi, viết lên trên nền giấy Papyrus giờ uống thuốc và các phương pháp cân bằng dinh dưỡng khác.

Quản gia đón nhận, đưa cho ông lớn đang nằm trên giường:

- Thưa ông, đây là phương thuốc, còn bọc màu xanh này là thuốc vị tiểu thư kia vừa đưa.

- Cám ơn cô. - Ông lớn định bụng quỳ xuống tạ ơn, nhưng Tĩnh Tuyết đã đỡ ông ta ngồi về giường:

- Ta không muốn nhận lạy từ bệnh nhân của mình, mời ông ngồi yên cho.

- Sau một tháng, nếu bệnh đã khỏi, thì hãy gửi năm mươi thỏi vàng đến Thebes, gửi cho Tuyết Thần y. - Tĩnh Tuyết không lấy tiền ngay lập tức, mà đợi người bệnh khỏi rồi mới lấy tiền. Nếu ông ta không khỏi, mà cô lại cuỗm tiền mất thì đúng là thất đức, mặc dù cô đã thất đức sẵn rồi.

Thực ra thì mình cũng có lương tâm thầy thuốc đấy chứ. Tĩnh Tuyết đang nghĩ thầm.

- Tĩnh Tuyết, ta thấy cô cũng là một người tốt đấy. - Trên đường lớn trở về nhà trọ, không ai nói chuyện làm không khí có chút quỷ dị, Hoàng tử Izumin mở miệng.

- Đừng gọi tên ta, chúng ta không thân thiết đến mức ấy đâu. - Tĩnh Tuyết trả lời, trong miệng cô đang ngậm một đoạn cỏ gấu.

- Ha ha..

Tên hoàng tử này, cười cái gì chứ?

Ngày hôm sau, đoàn người lại lên đường đi Thebes. Mất ba ngày mới tới nơi, vì căn bản là do Tĩnh Tuyết thích dừng lại giữa đường thăm thú cảnh vật.

- Hoàng tử, Nữ hoàng Asisu đang ở Thebes à?

- Phải, Nữ hoàng Ai Cập luôn ở trong thần điện chính để cầu phúc cho người dân Ai Cập.

- Ồ, nên đi rồi. Cám ơn đã tiếp đãi những ngày qua, ta rất cảm kích. - Tàu vừa cập bến, Tĩnh Tuyết đã nhảy xuống khỏi thuyền, lặp lại lời cảm ơn.

- Tuyết Thần y chẳng lẽ không muốn thăm thú Hittle sao? - Hoàng tử Izumin đứng bên mạn tàu, nhìn cô gái mặc y phục dạ hành màu đỏ chói như những nữ cường nhân đang đứng phía dưới.

- Nhất định sẽ đi. Đến lúc đó, ta sẽ tìm ngươi. - Tĩnh Tuyết mỉm cười, xoay người rời khỏi, Hoàng tử Hittle này, thật đáng để kết giao, nhưng cũng không vô hại như vẻ bề ngoài, nên tránh xa thì hơn.

Qua làng ổ chuột Gosan nhiễm dịch bệnh, cô bắt tay vào chữa bệnh cho người ở đây. Với tài năng không phải chỉ là hư danh ở thế giới hiện đại của mình, Tĩnh Tuyết đã chữa dứt điểm các bệnh truyền nhiễm trong khu ổ chuột.

Một buổi tối, trong lúc xem bệnh cho một người phụ nữ mang thai đang nhiễm bệnh, nghe thấy có tiếng la hét bên ngoài, Tĩnh Tuyết hỏi:

- Đã là ban đêm, tại sao còn ồn ào như vậy?

Người phụ nữ mang thai trả lời:

- Tuyết Thần y, đêm nay bức tượng được Hoàng đế của chúng tôi cho chạm khắc tỉ mỉ được chuyển từ Giza về Thebes.

- Bức tượng? - Không phải các tượng nhân sư hay sao?

- Vâng, đó là bức tượng điêu khắc con gái của Nữ thần sông Nile.

- Con gái của Nữ thần sông Nile? - Chưa nghe bao giờ. Thần thoại Ai Cập cổ không hề nhắc tới con gái của Anuket.

- Cô Carol, cô ấy ứng với lời tiên tri từ rất lâu rồi. - Người phụ nữ mang thai bắt đầu kể chuyện.

- Lời tiên tri viết rằng, có một người con gái tóc vàng, mắt xanh như đại dương tuyệt đẹp sẽ xuất hiện giúp nhân dân Ai Cập mùa màng bội thu, hạnh phúc ấm no.

- Ồ, Carol à? - Tĩnh Tuyết lại nhớ đến con bé Carol từng gây náo loạn tại Bệnh viện Đại học Bắc Kinh, chỉ vì bố cô ta bị thương nhẹ ở đầu ngón chân, trong khi Bệnh viện còn đang thiếu nhân lực cho số lượng người bị thương từ vụ khủng bố ở tòa nhà Trung ương.

Con bé xấc xược, còn dám chỉ trích cô, có giỏi thì nhào vô đánh nhau đi, thắng cô thì cô chữa cho bố cô ta. Lúc đó cô ta không làm gì được toán vệ sĩ đứng canh trước cửa phòng cấp cứu, đành khóc như hoa lê dưới mưa. Một vết thương nho nhỏ ở đầu ngón chân mà cũng làm náo loạn bệnh viện, cũng chẳng thể chết người được. Con bé đó cũng khá xinh xắn, nhưng nhìn thật lu mờ trước vẻ đẹp của Taetae, chứ đừng nói là cô. Trông cô ta như một bông hoa dại đang ra sức tạo ra lòng thương cảm với những người cùng khổ của bệnh viện. Đúng là Bạch Liên Hoa đáng ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bạch Liên Hoa

- Tuyết Thần y cô không biết đâu, cô Carol thậm chí còn cứu sống Hoàng đế Menphis thoát khỏi việc trúng độc khi bị rắn hổ mang cắn..

- Thật là giỏi đấy. - Thời này thậm chí thuốc tây còn không biết là cái gì, mà cũng có người cứu được. Chẳng lẽ dùng các dược liệu thảo mộc?

Nói vậy, thì người cổ đại cũng thật thông minh.

- Đó là mọi người truyền miệng thôi, tôi cũng chưa tin lắm. - Người phụ nữ hơi ngừng lại, sau đó nói tiếp:

- Nhưng khẳng định rằng, người con gái tài giỏi và xinh đẹp nhất trên đời này chính là Tuyết Thần y. Tóc vàng mắt xanh thì có một bộ lạc ở tận cùng phía Bắc, từng giao du với ông cụ nhà chúng tôi. Nhưng đôi mắt màu hổ phách cùng mái tóc bạch kim này mới chính là tuyệt đẹp, tôi chưa từng nhìn thấy người nào như vậy.

Mỹ nhân đẹp nhất trên đời này cũng chỉ đẹp như Tuyết Thần y mà thôi, không thể đẹp hơn được.

Tĩnh Tuyết khẽ cười, mắt thì là thật, nhưng mái tóc là do tôi đi nhuộm đấy. Album mới của BTS nhà tôi có Taetae nhuộm tóc màu bạch kim mà, nhuộm theo thần tượng là điều dễ hiểu. Vừa nghĩ đến Taetae, Tĩnh Tuyết bất giác vui vẻ hẳn, nhưng nghĩ đến chiếc tai nghe do chính tay Taetae tặng bị rơi mất và buổi quay fancam của Taetae tại Anh không còn được xem nữa, cô vô cùng tức tối trong lòng.

Cậu em trai của người phụ nữ mang thai bước vào trong phòng:

- Thần y xinh đẹp, chị có muốn ra xem tượng đá điêu khắc hình cô gái sông Nile được dựng lên không?

- Ta sẽ ra ngay, cậu ra trước đi.

Bắt mạch bình an cho người phụ nữ mang thai xong, cô rời khỏi căn nhà bằng đất xập xệ, thấy em trai của người phụ nữ mang thai đang đứng trước cửa chờ:

- Cậu đợi ta à?

- Vâng, bức tượng này điêu khắc rất đẹp, để em dẫn chị đi xem.

Hai người một trước một sau đến đi qua vài con phố trên đường lớn Thebes. Gần cột đá lớn trong trung tâm tòa thành, có một bức tượng điêu khắc toàn thân một người con gái, đang chờ cắt dây kéo dựng xong bức tượng.

- Cái gương mặt ngây thơ vô số tội này.. - Tĩnh Tuyết ngẫm nghĩ, không phải con bé Bạch Liên Hoa kia thì còn là ai?

Lại là một màn xuyên không bất tận đây rồi. Nếu con bé này không liên quan cũng không làm ảnh hưởng tới việc Tĩnh Tuyết quay về tương lai, vậy thì mặc xác nó. Nếu nó muốn chơi, tất nhiên Tĩnh Đại tiểu thư cô sẽ chơi đến cùng.

Sáng hôm sau, Tĩnh Tuyết cải trang làm quân lính thị vệ canh giữ thần điện chính, nơi ở của Nữ hoàng Aisu. Lợi dụng lúc đổi gác, cô trà trộn vào đội ngũ. Balo và quần áo thì cô gửi ở căn nhà của người phụ nữ mang thai tại làng Gosen.

- Asisu.

Thấy người cần tìm xuất hiện đúng lúc, Tĩnh Tuyết gọi.

- Đứa trẻ thông minh. - Asisu hơi bất ngờ, chẳng phải đã ném đứa trẻ này ở sa mạc Tử Thần rồi hay sao? Vẫn còn sống sót để trở về?

- Nữ hoàng, chắc chắn cô không muốn đưa ta về tương lai mà không có giao dịch gì rồi? - Trong căn phòng đóng kín cửa, Tĩnh Tuyết ngồi vắt chân lên ghế, hỏi người đối diện.

- Thật là thông minh đấy. Ngươi nếu muốn trở về, thì hãy loại bỏ con bé Carol cho ta. - Asisu thật khâm phục, một người thông minh xinh đẹp thế này, lại không hề tỏ ra ngây thơ giống con bé kia, mà ánh mắt còn cư nhiên hiện lên vẻ ác độc. Người có tâm kế, nàng rất thích.

- Được. Trùng hợp thay, ta cũng ngứa mắt con bé đấy, nó từng bày trò trước mặt ta. - Tĩnh Tuyết nhếch miệng, Carol à, xem ra số phận này không chọn cô rồi.

- Trước mắt ta sẽ cho ngươi một danh phận để tùy tiện ra vào Hoàng cung. Ngươi là Đại phu?

- Đại phu Đại phèo cái gì, nghe thật xoàng xĩnh, gọi là Tuyết Thần y đi.

Hai người gật đầu, xem như đồng ý. Từ nay chung một thuyền, hai kẻ cùng ngứa mắt một kẻ, tất nhiên trong tiểu thuyết họ sẽ bắt tay hợp tác với nhau.

Mà người xấu thì nên chơi với người xấu. Tĩnh Tuyết tự thừa nhận mình là người xấu. Trên đường trở về làng Gosen lấy đồ đạc, cô vừa đi vừa nghe nhạc bằng một bên tai nghe của mình.

Một toán quân lính lướt qua, va vào người cô.

- Đứng lại.

Thấy người gọi là một cô gái ăn mặc rách rưới nhìn có vẻ còn nhỏ tuổi, tên binh lính quay lại, hống hách hỏi:

- Con bé nô lệ này, mày gọi ông đây làm gì?

- Láo toét. Mày va vào làm rơi tai nghe của tao, giờ lại hỏi ngu cái gì? - Tĩnh Tuyết đang nghe nhạc thì bị phá đám, thằng này không muốn sống nữa hay sao?

Thấy cô bé nô lệ chỉ chỉ tay vào đồ vật kỳ lạ màu thiên thanh nằm dưới đất, một tên lính khác đề nghị:

- Thôi nào, ngươi nhặt lên cho cô bé đi. Tướng quân Minue đang đợi chúng ta đấy.

- Ta cứ không nhặt đấy thì sao? - Tên lính hống hách vênh mặt lên, định bước đến giẫm đồ vật kia cho nát bét, nhưng chưa kịp bước bước nào, thì đã bị một lực khổng lồ nhấc bổng lên:

- Mày có nhặt không thì bảo? - Tĩnh Tuyết nổi cáu, dùng chiêu thức Sumo nhấc bổng người lên, ném xuống đất xa đến vài mét.

- Ôi, nữ quái.. - Tên lính hống hách hoảng sợ đến mức tè ra quần, leo lên ngựa một cách nhanh chóng, sau đó mất hút.

Tên lính khác kia xuống ngựa, nhặt đồ vật kỳ lạ màu thiên thanh lên đưa cho cô:

- Xin lỗi, bạn của ta đã làm cô tức giận.

Nói thêm vài câu, rồi lên ngựa đi mất.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhảy sông đi chết

Tĩnh Tuyết trở về làng Gosen, lại được tin dân làng đã hoàn toàn loại trừ được dịch bệnh, liền thu thập đồ đạc chuẩn bị dọn vào Hoàng cung.

Nói là đồ đạc, thực ra cũng chỉ có mỗi chiếc balo. Tĩnh Tuyết chào tạm biệt dân làng, định du hí quanh kinh thành Thebes một lúc, rồi mới vào Hoàng cung.

Khôi phục lại dáng vẻ kỳ lạ lúc ban đầu, mái tóc màu bạch kim dùng một chiếc kẹp tăm do người phụ nữ mang thai tặng kẹp lại gọn gàng một chút, đôi mắt màu hổ phách được che đi bởi chiếc kính râm to bản hiệu Gucci. Chiếc mũ rộng vành bện bằng cỏ cói do các dân làng làm tặng cô đội trên đầu không làm giảm khí chất xinh đẹp đi một chút nào. Trên lưng đeo balo chống nước màu cầu vồng thuộc bộ sưu tập Summer năm nay của nhà mốt Dior. Bộ váy lolita màu đỏ chói thêu hoa bỉ ngạn bằng chỉ mạ vàng trông có vẻ lòe loẹt, nhưng đây mới là bản chất của cô. Đôi giày cao gót 7 phân được mang trên đôi chân ngọc ngà không tỳ vết. Trông Tĩnh Tuyết thật giống như một cô tiểu thư nhà giàu lạc vào phim trường cổ trang.

Trời đang râm một chút, bên bờ sông, một cô gái kỳ lạ đang đứng.

Nghe nói con bé Carol cũng rơi xuống sông rồi xuyên đến, vậy chắc cô nhảy xuống thì cũng xuyên về? Không xa là tiếng la hét, cổ động viên bóng đá cũng la hét như vậy. Quay sang nhìn, hóa ra là tên Hoàng đế Ai Cập tìm thấy con bé chết đuối. Đáng lẽ ra cô phải bắn cho nó một phát chứ nhỉ?

Nó vừa xuất hiện, mất tích cách đây ba tuần.. Có lẽ là quay về hiện đại cũng nên. Nghĩ bụng, Tĩnh Tuyết không do dự nhảy xuống. Trong một khoảng khắc, có một cánh tay đã bắt lấy cánh tay cô.

Hoàng tử Izumin? Hắn ta xuất hiện ở đây làm gì? Cô vung tay, làm hắn mất thăng bằng.

Và màn anh hùng cứu mỹ nhân đã không thành công, cả hai người cùng rơi xuống nước. Khi leo lên bờ, cô điên cuồng phun nước trong miệng về phía Izumin:

- Ngươi đột nhiên xuất hiện làm gì? Làm hỏng hết kế hoạch của ta rồi.

- Không phải cô định đi chết đấy chứ? Ta đã có ý cứu mạng cô thì thôi, lại còn nổi nóng với ta. - Izumin trả lời.

- Ai bảo là ta đi chết? Ta còn chưa gả được cho Taetae thì làm sao mà chịu chết? Vừa rồi chỉ là thử nghiệm mà thôi. - Tĩnh Tuyết vò vò mái tóc ướt sũng của mình, vui vẻ nhìn lên bầu trời, tưởng tượng đến anh Kim Taehyung.

- Cô đã có vị hôn phu rồi sao? - Izumin ngạc nhiên hỏi lại, người con gái mạnh mẽ như vậy, xinh đẹp như vậy, đã có người đàn ông thuộc về mình rồi ư? Chắc chắn người đàn ông được gọi là Taetae kia phải hoàn hảo lắm.

- Không, nhưng ta luôn có lòng tin sẽ gả cho người ấy. - Được gả cho thần tượng chính là giấc mơ của hàng triệu cô gái, thật là ngoại lệ khi một tiểu thư nhà tỷ phú bậc nhất Trung Quốc được nhiều thiếu gia cầu hôn lại có thần tượng như một cô gái bình thường.

- Lòng tin của cô thật lớn, chắc chắn hắn sẽ cảm động thôi. - Nói đến đây, không hiểu sao trong lòng Izumin nhem nhóm lên một tia không vui, chính hắn cũng không biết.

- Tất nhiên rồi. - Tĩnh Tuyết cười vui vẻ, cứ nhắc đến thần tượng nhà mình là cô lại cứ vui chết lên được.

- Nghe nói ngươi tìm em gái? Đã tìm thấy người chưa?

- Ta vẫn đang điều tra. - Izumin trả lời.

- Ồ, để cảm ơn ban nãy đã "cứu mạng" ta, vào Hoàng cung ta sẽ điều tra giúp ngươi. - Tĩnh Tuyết nói, cô vô cùng keo kiệt trong việc giúp đỡ, nhưng một lần giúp để trả hết chuyện hắn cho cô theo cùng đến Ai Cập. Dù sao cô cũng là người ân oán rõ ràng.

- Cám ơn cô.

Vào trong cung với một bộ đồ ướt sũng, cách ăn mặc kỳ lạ của cô thu hút không ít người. Có người nhận ra cô trong mái tóc màu bạch kim:

- Đó chính là Tuyết Thần y đến từ Phương Đông, y thuật của cô ấy vô cùng cao siêu, đã cứu sống toàn bộ nô lệ ở làng Gosen đấy.

- Thần y xinh đẹp quá, Thần y và con gái sông Nile, đúng là không biết ai mới xinh đẹp hơn nhỉ?

- Tất nhiên là..

Vào trong thành, Tĩnh Tuyết được một toán người đón. Có người muốn nhìn thấy Thần y xinh đẹp, liền xô đẩy nhau, gây ra cảnh tượng hỗn loạn, có người đã bị thương.

Tĩnh Tuyết tức giận quay đầu lại, quát lớn:

- Đẩy cái gì mà đẩy, không thấy có người bị thương rồi à?

Nhờ toán quân lính dẹp hỗn loạn, đưa người bị thương vào ven đường, cô bắt đầu lấy rượu sát trùng vết thương.

- Không nên gây hỗn loạn, ông đã tuổi cao sức yếu rồi, còn ra ngoài đường làm gì, chỉ tổ rước họa vào thân.

Ông lão vừa ho vừa nói.

- Cảm ơn Thần y đã cứu, chỉ sợ thêm một lúc nữa thì lão nô cũng bị giẫm chết rồi. Chuyện là đứa con trai của lão nô cứ hai ngày về nhà một lần, mỗi lần đi còn lấy đi rất nhiều của cải trong nhà, gần đây trong nhà hết của cải, nó còn đi vay nặng lãi. Chủ nợ tìm đến nhà, lão nô chỉ còn biết đi ra ngoài tìm con về..

- Thì ra là như vậy, ông cứ yên tâm, ta sẽ giúp ông chuyện này.

Nhận được sự khẳng định trợ giúp chắc nịch của Tĩnh Tuyết, ông lão đứng dậy khập khiễng về nhà. Tĩnh Tuyết thấy cũng hết chuyện, bèn theo toán quân lính vào trong Hoàng cung.

Trên đại điện, Nữ hoàng Asisu xinh đẹp diễm lệ đang chờ một người. Thấy Hoàng đế Menphis đưa Carol tiến vào, còn hào hứng nói với chị gái mình:

- Chị, em đã tìm thấy nàng ấy rồi.

- Đừng nói với chị về con bé nô lệ ấy. - Nữ hoàng Asisu trên mặt bày ra dáng vẻ hờ hững, bước xuống từng bậc thang, rời khỏi đại diện.

Trong lòng Carol vô cùng tức tối, tại sao Asisu không tức giận? Chẳng phải khi ả ta giả vờ ngây thơ câu dẫn được Hoàng đế Menphis thì Asisu đã tức giận đến mức đập vỡ chiếc bình cổ trong phòng hay sao? Bây giờ như thế nào lại đổi tính rồi?

- Chị, em đã từng nói, nàng ấy không phải nô lệ. - Menphis nheo mắt lại, thâm trầm nói.

Nữ hoàng Asisu đứng trên thềm lớn trước cửa ra đại điện, rõ là đang chờ đợi một ai đó.

Lính canh hai bên cúi chào.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Công chúa Đại Chu?

Lính canh đứng hai bên cúi chào.

Một cô gái mặc cung trang nhà Chu Trung Hoa xuất hiện, nữ bác sĩ dữ dằn ở Bệnh viện Đại học Bắc Kinh? Carol nghĩ thầm.

- Tĩnh Tuyết, có vẻ như em biến hóa thật là khôn lường đấy, dáng vẻ này thật là xinh đẹp. - Asisu thân thiết kéo tay Tĩnh Tuyết.

- Chị Asisu, đây chỉ là kinh hỉ nho nhỏ mà thôi. - Tĩnh Tuyết mở miệng, quả thật Asisu cũng chính là một tiềm năng, nếu không đi làm diễn viên thì quá phí.

Lúc này, Tĩnh Tuyết mới lơ đễnh nhìn về phía đôi nam nữ đằng xa, cô chậm rãi tiến lại gần, hành lễ:

- Công chúa Đại Chu, lần đầu gặp mặt Hoàng đế Ai Cập.

- Đại Chu? Trẫm chưa nghe đến quốc gia này bao giờ. Nó nằm ở đâu?

Lúc này Carol xen vào:

- Đại Chu là một quốc gia ở Phương Đông, tiếp nối sau triều đại nhà Hạ và nhà Thương, trải qua hàng nghìn năm mới thành Trung Quốc như thời hiện đại.

- Xấc xược, ngươi là tiểu thư nhà nào, tại sao lại có thể không biết giáo dưỡng như vậy? Nói xen vào câu chuyện của người khác? - Tĩnh Tuyết quét mắt về phía Carol, đang muốn chém gió thì ngươi lại xen vào, thật làm bản tiểu thư mất hứng.

- Chị? Có phải chị là vị bác sĩ ở Bệnh viện Đại học Bắc Kinh năm trước hay không? - Bạch Liên Hoa tiếp tục tỏ ra ngây thơ vô tội, bước lại gần, định kéo tay áo của Tĩnh Tuyết, chỉ chờ cô hơi vung tay một cái, thì sẽ ngay lập tức ngã lăn ra, chiếm lấy cảm thương của Hoàng đến Menphis. Không cần biết người ngày có phải là bác sĩ dữ dằn ấy hay là Công chúa Đại Chu hay không, chỉ cần chiếm được cảm thương của tên Hoàng đế ngu ngốc là được.

Nhưng làm sao mà Tĩnh Tuyết lại không biết được ý đồ của Bạch Liên Hoa cơ chứ? Muốn ngã à? Thế thì tự ngã đi em. Cô lùi lại một bước như phản xạ:

- Vị tiểu thư này đang nói đến cái gì vậy? Tại sao cô lại tự mình ngã rồi?

- Chị.. tại sao chị lại đẩy em? - Cô nàng trong vòng tay của Hoàng đế Menphis, run run đứng dậy.

- Hỗn xược, một con nô lệ không biết phép tắc, dám vu oan cho Công chúa? - Nữ hoàng Asisu tức giận.

- Chị Asisu.. - Bạch Liên Hoa kêu lên.

Hoàng đế Menphis thấy tình hình có vẻ căng thẳng, bèn nói:

- Công chúa Đại Chu cứ tùy ý ở lại đây, Ai Cập chúng ta sẽ tổ chức tiệc chào đón Công chúa.

- Được. - Tĩnh Tuyết gật đầu.

Sau đó đôi nam nữ rời đi.

Vào trong nội điện, Tĩnh Tuyết hơi mở cổ áo cho bớt nóng, lại lấy chùm nho trên bàn ăn:

- Nữ hoàng, ta nghĩ cô nên thay đổi cách đối phó.

- Thay đổi? Nó khó đối phó như vậy sao?

- Tất nhiên, cô cứ nhìn xem, mọi kế hoạch ám sát nó của cô.. hoặc là thất bại, hoặc là bị lộ tẩy.

Asisu trầm ngâm gật đầu.

- Lộ tẩy sẽ không tốt cho thanh danh của cô đâu, dù sao cô cũng là Nữ hoàng Ai Cập, dưới một người trên vạn người.

- Ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi, nhưng nó.. chính nó đã làm xáo trộn mọi trật tự của Vương triều Ai Cập này. - Asisu cắn môi, nói ra lời trong lòng mình.

- Ta hiểu cảm giác ấy. - Tĩnh Tuyết trả lời, đoạn lại hỏi tiếp:

- Cô biết Bạch Liên Hoa không?

- Hoa sen trắng?

- Nghĩa bóng là như vậy, thực ra nghĩa đen.. Nói về đứa con gái lòng dạ thâm sâu, nhưng lại thích tỏ vẻ yếu đuối lương thiện. Loại này khá nguy hiểm, nhưng lại được đàn ông bảo bọc.

- Ồ.

- Ngoài sáng tốt nhất cô nên thể hiện sự bao dung, yêu quý cô ta như chị em. Đến lúc vào trong tối, đâm cô ta một nhát là được. Kế hoạch này sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Tĩnh Tuyết nói, mặc dù cô thực sự không muốn làm như vậy. Nhưng trên đời này, phải giành giật mới có cơ hội sống sót. Trên chiến trường cũng không từ thủ đoạn để giết địch. Nếu ngươi không làm vậy, thì cũng sẽ có người làm vậy. Để bảo toàn mạng sống, cũng chỉ là đen ăn đen, không còn cách nào khác. Hiện tại là để trả đũa vụ việc ở Bệnh viện Đại học Bắc Kinh. Về sau cô sẽ án binh bất động, nhưng nếu cô ta chọc vào cô, thì phải hứng chịu hậu quả.

- Chuyện này có vẻ thú vị đấy. - Asisu mỉm cười:

- Ngươi đúng là một kẻ âm hiểm.

- Tôi tự biết chính mình là người xấu. - Cô gật đầu thừa nhận.

- Ha ha.. Trước giờ ta chưa từng gặp kẻ nào tự nhận mình là người xấu cả, ngươi chính là người đầu tiên, vô cùng thẳng thắn.

Lời nói của Asisu làm cô nhớ đến Hoàng tử Izumin của Hittle, hắn cũng từng nói với cô như vậy. Cô vừa thăm dò từ đám cung nữ, Công chúa Mitamun em gái Izumin bị mất tích cách đây gần hai tháng. Địa điểm mất tích là Hoàng cung Ai Cập.

- Nữ hoàng, ta không hoàn toàn có thù oán với Carol, nhưng nếu cô chịu giao ra một người, thì ta sẽ giúp cô thu thập con bé đó. - Tĩnh Tuyết đưa ra một lời đề nghị.

- Ồ, ngươi đã bắt đầu bàn điều kiện với ta rồi? - Asisu ngửa người ra phía sau đệm lót da báo, cười cười:

- Ngươi muốn người nào?

- Công chúa Mitamun.

- Công chúa của Hittle? Con bé đó muốn giành lấy Menphis, ta đã "giết gà dọa khỉ" rồi, ngươi không chừng sẽ tìm thấy di vật của nó ở tầng hầm đấy.

- Cô giấu người ở nơi khác? - Dĩ nhiên cô không tin lời Asisu nói.

- Nếu ngươi đã muốn con bé đó, vậy được thôi. Vùng núi phía Nam, cách nơi này khoảng 60 dặm. - Asisu đưa ra lời gợi ý, cô ta đã đồng ý giao người.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trừng trị tên ăn chơi sa đọa

Một giao dịch nữa đã được tiến hành.

Buổi tối, Hoàng cung tổ chức tiệc chào đón vị khách đến từ Phương Đông.

Theo lệ thường, khách quý sẽ ngồi bên tay phải, sơ đồ chỗ ngồi sẽ là: Tĩnh Tuyết, Carol + Menphis, Asisu. Phía dưới là một số quan đại thần của Ai Cập.

- Công chúa Đại Chu, hóa ra cô chính là Tuyết Thần y mà kinh thành đang đồn đại? - Hoàng đế Menphis hỏi.

- Chính là bản công chúa. - Cô gật đầu. Từng cử chỉ, từng cái nhấc tay nhấc chân cũng thể hiện địa vị và sự đoan trang, thông thái của nữ tử Trung Hoa thời cổ đại.

- Chúng thần chưa từng nghe đến đất nước Đại Chu, Công chúa có thể kể về đất nước của mình một chút chứ? - Tể tướng Imhotep đề nghị.

- Đại Chu là một quốc gia màu mỡ và giàu có, nghề nghiệp chính của người dân nơi đây là dệt vải, vải của đất nước bọn họ nổi tiếng với gấm chỉ thiên, người dân Đại Chu sống rất hòa bình. - Carol nói.

- Cô gái sông Nile, nếu đã không biết gì thì đừng có tỏ ra hiểu biết, nhiều người sẽ hiểu lầm đó. - Tĩnh Tuyết dùng khăn lụa che miệng cười đoan trang. Giết người không dùng dao là đây! Đoạn cô kể về Đại Chu thời cổ đại:

- Đại Chu ở phía Đông, cách Ai Cập rất xa. Đại Chu ta cũng giống như quý quốc, nông nghiệp là nghề nghiệp chính. Nhưng điểm khác biệt của Đại Chu ta đối với quý quốc chính là.. chiến tranh xảy ra liên miên. Vài năm gần đây mới dẹp được giặc.

- Vậy lớn lên ở một Vương quốc có chiến tranh xảy ra, Công chúa hẳn cũng biết các chiêu thức võ thuật phòng thân? - Tướng quân Minue hỏi tiếp.

- Bản công chúa biết một chút.

- Vậy thần cũng muốn hẹn một ngày nào đó thỉnh giáo võ thuật của Công chúa. - Tướng quân Minue đề nghị.

- Được, bản công chúa sẵn sàng chờ tỷ thí.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ, tuy rằng nhiều lúc Bạch Liên Hoa có nói chen mấy câu ngu ngốc vào khiến mọi người mất hứng.

Ngày hôm sau, Bạch Liên Hoa đòi Menphis cho ra chợ đi dạo.

Izumin đã tìm cách tiếp cận cô ả, để vạch kế hoạch bắt cóc đem đi Hittle, dù sao hắn cũng đã nhặt được chiếc vòng cổ dính máu của em gái. Izumin chắc chắn rằng Menphis chính là người đã giết em gái hắn. Hôm nay cô còn có việc, để ý đến con trai nhà ông lão kia. Loại người như vậy, cần cô tới đánh cho một trận. Chuyện gì chứ riêng chuyện đánh nhau thì cô không bao giờ ngán.

Góc hẻm, trong một ngõ cụt, Tĩnh Tuyết thâm trầm nói:

- Mày có từ bỏ việc ăn chơi sa đọa không thì bảo?

- Tại sao.. nữ quái.. tại sao cô lại phải đuổi đánh tôi? - Tên ăn chơi run như cầy sấy, núp vào một góc tường.

- Mày không từ bỏ chứ gì? Được, tao chờ, cứ một phút mày không nói, tao cho mày ăn một đấm. - Tĩnh Tuyết đang mặc trang phục dạ hành màu đen giống kiếm hiệp thời cổ đại, trên tay đeo găng boxing, nhìn hơi bị quái lạ.

Tên ăn chơi không dám nói gì, càng run sợ hơn, không dám thở mạnh. Mặt mũi hắn đã sưng tím lên.

Tĩnh Tuyết cũng không nhiều lời, đấm một đấm vào má phải của tên ăn chơi.

- -Bốp!

- -Bốp!

- -Bốp!

- -Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Tên ăn chơi kêu đau, tại sao cô ta bảo là cứ một phút mới đấm một đấm? Tại sao lại lật lọng đấm liên tiếp như vậy? Tại sao? Ôi hắn đau quá! Nhưng ăn chơi đã thành thói quen lâu nay của hắn rồi. Nếu nói từ bỏ không bằng hắn đi chết cho rồi.

- Mày đang suy nghĩ cái gì, nói đi? Tao thích thì tao cứ đánh đấy, có ngon thì nhào vô đánh tao xem? - Tĩnh Tuyết nổi cáu, đấm bùm bụp vào bụng tên ăn chơi như đấm vào bao cát.

- Nữ quái.. Đáng sợ quá!

- Mày thử nói câu đấy lần nữa xem nào! Xem tao có đánh mày đến chết không? - Cô tiếp tục đánh người, cái thể loại này, tốt nhất là chết luôn đi cho nó rảnh nợ.

- Chị đại, em xin chị, từ nay em không dám ăn chơi nữa, sẽ chăm chỉ làm lụng chăm sóc cha già.. - Bị đánh đau quá, lại có lời đe dọa đáng sợ của nữ quái, tên ăn chơi hu hu xin tha, cụp đuôi chạy biến.

Thấy tên ăn chơi chạy mất, Tĩnh Tuyết còn lộ ra vẻ mặt tiếc nuối:

- Còn chưa đánh đã tay mà.

Xử lý xong chuyện của cha con ông lão, Tĩnh Tuyết rời khỏi khu chợ, trùng hợp nhìn thấy tên Hoàng tử Izumin đang dụ dỗ Bạch Liên Hoa mua vải, chắc là đang muốn bắt cóc người mang đi để trả thù đây mà, dù sao Izumin cũng đã đinh ninh rằng Menphis đã giết chết em gái hắn. Nhìn thấy cảnh đấy, cô đã mặc kệ. Mặc dù nên giúp hắn để trả ơn nhưng nếu chuyện đấy không có hại cho hắn mà còn mang lại lợi ích cho mình thì cô sẵn sàng bàng quang.

Trong kinh thành có khá nhiều nhà mời Tĩnh Tuyết đến chữa bệnh, còn hứa sẽ trả công xứng đáng. Tất nhiên cô làm sao có thể bỏ rơi công việc hái ra tiền này được, nhưng cô thấy đi làm lính đánh thuê vẫn thích hơn.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thi lọc nước trong hầm mỏ

Dạo này làm việc hơi nhiều, Tĩnh Tuyết quyết định cho bản thân một ngày nghỉ phép. Sai người mang ghế quý phi đặt ở ngoài đình bên bờ sông Nile, cô nằm xuống tắm nắng, đúng là mỹ vị nhân gian. Gió hiu hiu thổi làm cô mơ màng ngủ mất.

- Công chúa, Nữ hoàng nhắn đến ngài một chuyện. - Nữ quan thân cận của Asisu là Ari xuất hiện, đem theo một mẩu tin nhắn.

- Con bé Carol lại muốn bỏ trốn? - Gấp mẩu giấy nhắn lại, đưa cho Ari đem đốt đi.

- Công chúa, tại sao lại phải đốt? - Ari khẽ hỏi, bỏ mẩu giấy vào ngọn đèn lưu ly trang trí trên bàn. Mẩu giấy hóa thành tro ngay tức khắc.

- Làm việc xấu thì đừng có mà để lộ dấu vết.

Ari gật đầu tán thành, là bà ta không để ý kỹ. Từ nay phải cảnh giác hơn mới được.

- Bản công chúa sẽ theo nó đến hầm mỏ. Chuẩn bị một con ngựa đi.

Người hầu dắt đến một con ngựa, Tĩnh Tuyết đã thay xong nam trang dạ hành mà cô yêu thích, nhảy lên ngựa, còn không quên đeo balo theo.

- Công chúa Đại Chu, ngài thực sự muốn đến hầm mỏ hay sao? Đó là một nơi rất dơ bẩn, không phù hợp với thân phận của khách quý Ai Cập. - Tướng quân Minue phụ trách bảo vệ an toàn cho Công chúa, đem theo một toán lính nhỏ đi theo sau Tĩnh Tuyết.

- Không hề gì, bản công chúa muốn xem hầm mỏ của người Ai Cập khai thác tốt như thế nào. - Một câu đã nâng tầm quan trọng của việc đến hầm mỏ, Tĩnh Tuyết cảm thấy bản thân quá ư là cao tay.

Tướng quân Minue không còn cách nào khác, đành phải phụng bồi.

- Nghe nói cô gái sông Nile bị đuổi vào làm việc trong hầm mỏ? - Dọc đường đi, Tĩnh Tuyết hỏi dò.

- Vâng thưa Công chúa, vì cô ấy đã mạo phạm Hoàng đế, cho nên.. - Tướng quân Minue biện ra một cái cớ, rồi nói nửa chừng lại thôi.

Tĩnh Tuyết cũng không tiếp tục hỏi, căn bản đó đâu phải sự thật. Tên Hoàng đế bị Bạch Liên Hoa lạt mềm buộc chặt chứ còn sao nữa. Cũng thật dễ dàng đấy, chỉ cần giả vờ muốn bỏ trốn dẫu biết rằng Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, là tên Hoàng đế sẽ dấy lên khát vọng chinh phục "người con gái trong sáng, ngây thơ, thuần khiết" ấy.

Từng có lúc Tĩnh Tuyết nghĩ: "Tại sao mình không làm vậy?" Nhưng cô đã lập tức phản đối, nếu cô là cô ta, thì đã bắn chết hắn rồi, cùng lắm là hủy diệt thế giới. Trên đời này, không một tên đàn ông nào có quyền định nghĩa: cô là của hắn, ngoại trừ Taetae.

Cô cảm thấy bản thân thật bi quan và đa chiều, không phải cô đã từng nói không bao giờ đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ hay sao? Không, cô không quá khắt khe với bản thân như thế. Khắt khe, chính là lúc cô không có hứng thú. Người khác nói cô lạnh lùng tàn nhẫn, chỉ có cô mới biết nội tâm của mình phong phú và ấm áp như thế nào.

Trong lúc suy nghĩ linh tinh, cô đã đến lối vào hầm mỏ. Tướng quân Minue cung kính làm động tác xin mời.

Giữa trưa, nô lệ nằm nghỉ trưa trong hầm. Nghe thấy một tiếng hét vọng lại từ bên trong, Tĩnh Tuyết khẽ cười, cô đến thật kịp lúc.

- Công chúa Đại Chu đến. - Một tên lính nói lớn, để bọn nô lệ bên trong tỉnh dậy mà quỳ xuống hành lễ.

Một số nô lệ quỳ xuống hành lễ, Tĩnh Tuyết đỡ người dậy, khẽ nói:

- Không cần phiền phức như vậy, bản công chúa chỉ muốn tìm hiểu cách khai thác đồng của người Ai Cập.

Nói đoạn, cô hướng về Tướng quân Minue đứng đằng sau:

- Đem chia nước và thức ăn cho bọn họ đi. Bản công chúa không nỡ nhìn những nô lệ cực khổ này đói khát.

- Vâng, thưa Công chúa. - Tướng quân Minue không ngờ một Công chúa ngoại quốc cũng có thể có lòng thương người như vậy. Dọc đường đi còn cố ý hỏi về số lượng nô lệ đang làm việc tại hầm mỏ này, rồi rẽ vào một quán ăn mua lượng lớn thức ăn và nước uống, nhờ quân lính chở chúng theo.

- Tạ ơn Công chúa.

- Tạ ơn Công chúa.

- Công chúa thật tốt bụng.

Nô lệ trong hầm mỏ phải làm việc rất vất vả, mà một ngày chỉ có hai bữa lương khô cùng nước uống là loại nước bẩn chảy róc rách trong hầm. Công chúa Đại Chu này thật tốt bụng, cô ấy còn là một Thần y tài giỏi, chữa bệnh truyền nhiễm cứu sống cả làng nô lệ Gosen.

Tĩnh Tuyết không quan tâm về vấn đề này, chỉ là tiện tay mua chúng mà thôi. Cô rảo bước về phía góc hầm nơi vọng ra tiếng hét của Bạch Liên Hoa.

- Vừa rồi ở đây có tiếng hét gì thế? - Tĩnh Tuyết nhìn thấy dòng nước đen ngòm đang chảy róc rách trong khe tường. Nếu uống nước ở đây, chẳng phải sẽ bị ngộ độc hay sao? Ngộ độc kiểu này lại không phải là ngay lập tức, mà nó sẽ tích lũy trong cơ thể từng ngày. Một ngày khác nó sẽ tự bộc phát. Đến lúc đấy nhất định không chữa được trong điều kiện y tế lạc hậu như thời cổ đại như thế này.

- Công chúa Đại Chu? - Carol xoay người lại, nhìn thấy một cô gái ăn mặc sang trọng, phú quý, diễm lệ xinh đẹp trong khi cô ta thì đang bẩn thỉu khắp người và phải lo lọc sạch nước để uống, trong lòng cô ta vô cùng căm tức. Cô gái này thật giống hệt bác sĩ dữ dằn ấy, vô sỉ, bỉ ổi, luôn chèn ép những lời

nói tỏ vẻ thông minh của ả. Thật tức chết đi được!

- Đúng như những gì đã học ở trường! - Bạch Liên Hoa reo lên, nhìn cái bát chứa nước vẫn còn chứa đầy cát, một ít màu đen của than và cát chảy xuống từ trong thùng lọc. Nhưng nó cũng sạch một chút so với nước bẩn đen ngòm đằng kia.

- Cô gái sông Nile đang lọc nước bằng cát, than và đá cuội sao? - Tĩnh Tuyết giả vờ tò mò, nhìn vào thùng lọc đang nổi đầy nước bẩn trên mặt.

- Đúng thế, Công chúa nhìn xem, nước rất sạch, chỉ cần đun sôi lên là có thể uống được rồi. - Carol giơ bát nước vẫn còn bẩn sát lên mặt Tĩnh Tuyết, cô nhìn thấy nước vẫn còn đen bẩn muốn lập tức lùi lại, nhưng sự sang chảnh không cho phép Tĩnh Tuyết làm như thế. Cô chỉ chỉ tay vào thùng lọc:

- Cô đã lọc sai cách rồi. Theo trình tự phải là lớp đá lớn ở bên dưới cùng, rồi đến lớp than hoạt tính, nếu không có than hoạt tính thì cũng có thể thay bằng than củi nhưng không được dùng loại củi khô kia, đó đâu phải than? - Tĩnh Tuyết chậm rãi giảng giải kiến thức cơ bản cho Bạch Liên Hoa.

- Công chúa cũng biết lọc nước bẩn thành nước sạch? - Bạch Liên Hoa ngây thơ hỏi, trong câu còn cố tình nhấn mạnh chữ "sạch".

Tĩnh Tuyết gật đầu nói:

- Bản công chúa có biết một chút.

Nói đoạn, cô vỗ vỗ tay, giống như tín hiệu, vài tên lính khuân hai thùng thức ăn và nước uống vào trong góc hầm. Tĩnh Tuyết mở miệng:

- Chỗ thức ăn này là bản công chúa tiện tay mua trên đường. Để quân lính phân phát cho mọi người.

- Công chúa thật tốt quá, vừa xinh đẹp vừa tốt bụng.

- Vô cùng đội ơn Công chúa.

- Cám ơn Công chúa, Công chúa thật tốt bụng..

Những nô lệ ăn uống ngấu nghiến, chưa bao giờ bọn họ được ăn ngon như thế này cả.

Carol vô cùng đói bụng, nhưng vẫn cố sức thanh cao mặc kệ cơn đói, cố gắng chất vấn Tĩnh Tuyết, cô Công chúa của Đại Chu cổ đại cách 3000 năm này thì chẳng hiểu biết cái gì so với một người hiện đại học cao hiểu rộng về ngành khảo cổ như cô ta đâu, phải bắt con Công chúa này tự mình lọc nước, thì mới lòi cái đuôi nói năng khoác lác ra.

Carol khinh bỉ, một người cổ đại mà cũng dám đấu với cô ta? Rồi còn cố tình tặng thức ăn cho đám nô lệ này để mua chuộc lòng người?

- Công chúa đã nói như thế, vậy chị thử lọc nước sạch cho mọi người xem đi. - Đáng lẽ ban nãy cô ta lọc nước xong rồi, phải có sự trầm trồ khen ngợi của các nô lệ ở đây, rằng cô ta vừa thông minh xinh đẹp lại tài giỏi, đẹp đôi với Hoàng đế Ai Cập, vậy mà con Công chúa nói năng ác độc này lại dám xuất hiện, đoạt mất hào quang của cô ta bằng mấy thùng thức ăn rẻ tiền.

- Được. Tướng quân Minue, hãy giúp bản công chúa một chút nào. - Tĩnh Tuyết không do dự đồng ý, chắc con bé Bạch Liên Hoa này đang định làm cô đẹp mặt đây mà. Nhưng nó lại không biết, mặt cô đẹp sẵn rồi, thậm chí còn đẹp hơn mặt nó gấp mấy trăm nghìn lần.

- Công chúa cần gì?

- Một thùng giống như thế kia. - Tĩnh Tuyết chỉ tay vào cái thùng gỗ dùng để lọc nước của Carol. - Đá cuội các loại, sỏi, than củi đốt lò, một ít đá thạch anh vụn, đá thạch anh này ban nãy ta có nhìn thấy ở trước cửa hầm đấy, thêm cát nữa là đủ.

Chờ quân lính mang vào một số thứ mà Tĩnh Tuyết đã nhắc tới, cô mới cho đục một lỗ nhỏ dưới cạnh đáy thùng, dùng chiếc khăn tay của mình để ngăn giữa trong thùng và ngoài thùng. Chiếc khăn này có nhiệm vụ lọc số chất rắn còn sót lại trong quá trình lọc của nước, ngăn không cho chúng chảy ra ngoài theo nước sạch.

Tự tay cô xếp lớp đá cuội lớn xuống đáy thùng, sau đó đến lớp sỏi nhỏ, rồi đến than củi, bên trên than củi là lớp thạch anh vụn, bên trên cùng là lớp cát.

Sắp xếp xong xuôi, Tướng quân Minue đem đổ chỗ nước bẩn vào trong thùng. Sau vài phút, Tĩnh Tuyết hứng được một chậu nước trong vắt, làm trố mắt người nhìn.

- Ôi, Công chúa đã biến nước bẩn thành nước sạch! Công chúa thật tài giỏi!

- Hay quá!

- Công chúa vừa thông minh lại còn xinh đẹp nữa!

- Công chúa, ngài đã làm như thế nào vậy? Ngài thật tài giỏi quá! - Tướng quân Minue cũng cảm thấy bất ngờ.

- Không đâu, nó chẳng khó chút nào. Mọi người hãy làm theo trình tự như vừa rồi, đảm bảo nước bẩn đến mấy cũng có thể sạch ngay tức khắc. - Tĩnh Tuyết hào hứng trả lời, con bé Bạch Liên Hoa này, muốn "chơi" chị cũng không dễ đâu. Đã động vào chị, thì cũng phải hứng chịu hậu quả của nó chứ

nhỉ?

- Công chúa, chị giỏi quá, hóa ra là xếp đá xuống dưới cùng mà em lại quên mất. - Carol nói lời trái với lòng mình, con Công chúa người cổ đại này làm sao lại thông minh như thế? Còn tìm ra lỗi của cô ta?

Hừ, xem ra lại phải trừ khử con Công chúa này giống con Công chúa của Hittle rồi. Công chúa Hittle mất tích trong tin đồn tình báo, chắc bây giờ cũng đã chết dưới tay mụ Asisu rồi. Không sai, con Công chúa Hittle chính là do con gái Nữ thần sông Nile Carol xinh đẹp này lừa vào tròng đấy. Cùng với mụ Nữ hoàng Asisu, đều thèm muốn người đàn ông cực phẩm Menphis, nhưng cuối cùng hắn ta cũng yêu ả đấy thôi, lại còn là loại "một lòng chung tình" đấy.

Mụ Asisu muốn cưới em trai của mình, thật là điên khùng mà, bây giờ Menphis cũng ghét mụ chỉ vì chuyện đó. Con Công chúa Hittle đòi cưới Menphis, làm Hoàng phi Ai Cập, nhưng cũng bị ả lừa rằng mụ Asisu không đồng ý cho cưới, bởi vì mụ Asisu cũng muốn cưới em trai mình. Con Công chúa Hittle huênh hoang hống hách ấy đã có một màn mưa máu với mụ Asisu, chắc chắn bây giờ cũng vùi thây trong ngục rồi cũng nên. Đây chính là kết cục của kẻ chống lại với ả. Mục tiêu tiếp theo.. sẽ là con Công chúa Đại Chu này.

Tĩnh Tuyết thấy con bé Bạch Liên Hoa chỉ nói một câu như vậy rồi trầm ngâm nghĩ ngợi cái gì đó, cô đoán nó đang lập kế hoạch tiêu diệt cô. Mà cô thì luôn tin vào những gì mình đoán. Dòng suy nghĩ trôi qua nhanh chóng, Tĩnh Tuyết tiếp tục ý tứ mở miệng:

- Hình như đây là lần đầu tiên bản Công chúa nhìn thấy cô đào mỏ? - Hai chữ đào mỏ còn cố ý nhấn mạnh.

Carol là người Mỹ, làm sao mà hiểu được kiểu chơi chữ trong cung đấu Trung Quốc cổ đại? Nhưng thấy con Công chúa cố ý nhấn mạnh hai chữ đào mỏ, cô ta đã hơi lờ mờ đoán được ý xấu trong đó. Khổ nỗi.. cô ta chẳng phải người giỏi văn chương, nói năng cũng chẳng được ý tứ như con Công chúa này. Đúng là miệng lưỡi nhanh nhạy, mấy lần trước nói chuyện trước mặt chị em nhà Menphis và các quan đại thần cũng làm cô ta bẽ mặt.

Những kiến thức cô ta không biết, tưởng rằng có thể nói bừa để bọn người cổ đại ngu ngốc tin vào, để tung hô cô ta như một vị thần, vậy mà lại bị con Công chúa này bóc trần bằng những lời lẽ khó nghe nhất!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11: Cứu Công chúa Mitamun

- Vâng, Công chúa, đây là lần đầu tiên em đào mỏ. - Tức đến mức nghiến răng muốn cắn cả lưỡi, nhưng Bạch Liên Hoa vẫn cười hoà ái, dịu dàng.

- Ồ, vậy thì cô hãy đào cho tốt, kẻo không hoàn thành công việc sẽ bị phạt nhịn đói đấy.

Tĩnh Tuyết cướp lấy sự tung hô từ mọi người đáng lẽ ra là của Bạch Liên Hoa, quan tâm nói mấy câu rồi dẫn người rời đi.

Trong buổi thiết triều, Tể tướng Imhotep nói:

- Bẩm bệ hạ, vừa có tin tức..

- Tin tức gì? Khanh nói đi, có phải Carol làm sao hay không? - Hoàng đế Menphis hốt hoảng.

- Không phải Carol, là Công chúa Tĩnh Tuyết, cô ấy được bọn nô lệ tôn vinh là Nữ thần. - Tể tướng Imhotep lắc đầu.

- Công chúa Tĩnh Tuyết được tôn vinh là Nữ thần? - Hoàng đế Menphis hỏi, trong đầu hắn nghĩ là, tại sao không phải Carol, nàng ấy đã từng cứu sống ta, nàng ấy mới là Nữ thần.

- Vâng thưa bệ hạ, khi Công chúa đến Thebes, việc đầu tiên cô ấy làm chính là đến chữa bệnh dịch truyền nhiễm ở làng Gosen. Tưởng chừng cả làng nô lệ chết hết, nhưng Công chúa đã cứu sống hết đám nô lệ ấy.

- Thật sao?

- Hôm nay, khi Công chúa Tĩnh Tuyết tìm hiểu về việc khai thác mỏ ở Ai Cập, cô ấy đã biến nước bẩn thành nước sạch chỉ trong chớp mắt. Có lẽ Công chúa mới chính là Nữ thần thực sự.

- Không đâu, Công chúa rất tài giỏi, nhưng lại là người ngoại quốc. Khẳng định không phải Nữ thần của Ai Cập ta. - Menphis đưa ra một lý do ngớ ngẩn.

Nghe thấy lời bác bỏ của Hoàng đế, Tể tướng Imhotep thở dài, lui khỏi buổi thượng triều. Hoàng đế có lẽ đã chìm vào sắc dục rồi, mặc dù hiện tại ngài vẫn chăm lo cho đất nước, nhưng ngày càng thụt lùi. Thậm chí còn muốn cưới một cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh lòe loẹt như vậy? Hoàng phi Ai Cập không thể là một đứa con gái vô dụng!

Một số quan đại thần bên phe cánh khác thì ủng hộ Carol, nói cô ta là con gái Nữ thần sông Nile. Hoàng đế Menphis thấy đúng thế, ban nãy vừa ra lệnh đuổi cô ta vào sa mạc, vậy mà giờ đã tự mình cưỡi ngựa đi đón người về rồi.

Tiện một đường đi ngựa, Tĩnh Tuyết cố ý chạy nhanh, cắt đuôi Tướng quân Minue và đám lính. Cô cố ý mua một tấm áo choàng lớn, buộc mái tóc dài lên rồi búi gọn lại. Sau đó còn vào một tiệm may, mua một tấm vải để bó ngực lại, lại dùng bộ trang điểm trong balo đánh kỹ một vài đường nét trên gương mặt. Cô đã dễ dàng nữ phẫn nam trang (giả trang thành một tên nam nhân), nếu nhìn không kỹ thì không thể nhận ra, mà trong khi đó cô còn đổi giọng nói, đây đúng là một thân phận thú vị khác.

Tĩnh Tuyết cho ngựa chạy về phía Nam, chạy suốt 60 dặm. Gần đến vùng núi đó thì sắc trời cũng đã nhá nhem tối. Cô dùng khăn lụa đen bịt kín mặt, còn tự nhủ mình chính là nữ sát thủ giấu mặt trong các bộ phim điện ảnh Hollywood.

Cột chặt dây cương lại một gốc cây trong góc rừng vắng, Tĩnh Tuyết đảm bảo con ngựa sẽ không chạy mất được mới tìm lối vào một căn nhà nhỏ bên bìa rừng sát chân núi. Căn nhà đốt đèn dầu thô rẻ tiền, ánh sáng màu ngà ngà vàng chập chờn rọi qua ô cửa vách đất. Tĩnh Tuyết trèo lên mái nhà phủ rơm, khẽ khàng bước. Căn nhà đắp bằng đất nhìn như sắp sập, giống hệt ở làng Gosen, chắc chắn đây là nơi Asisu nhốt Công chúa Mitamun.

Trong nhà chỉ có hai bà vú già lực lưỡng khỏe mạnh, cô không cần phải lén lút làm gì, cứ quang minh chính đại vào bắt người đi là được. Nghĩ vậy, cô tụt xuống bằng một cái thang đang dựa từ mặt đất lên mái nhà, rút khẩu súng ra khỏi balo, oai hùng vào trong nhà bằng cửa chính.

Nhà chỉ có một gian, hai bà già đang dữ dằn đứng một góc. Một bà già giữ người cô gái gầy yếu đang chống cự một cách vô dụng, một bà già khác đang bóp miệng cô gái, ép cô gái phải ăn những thứ kinh khủng, đó là những chiếc bánh mì mốc, trên bàn gỗ cũng có rất nhiều bánh mì mốc đang chất đống. Hai bà vú già hào hứng cười to:

- Mày đã không còn là Công chúa Hittle cao cao tại thượng nữa rồi, bây giờ mày chỉ là một con nô lệ hèn kém dơ bẩn mà thôi.

- Tao còn không muốn cho mày ăn nữa đấy. Nếu không phải Nữ hoàng Asisu muốn chúng tao "chăm sóc" cho mày thì còn lâu mày mới được chúng tao hầu hạ nhé.

- Nào, ăn đi. - Một bà vú già ra sức nhét bánh mì đầy miệng cô gái.

- Cách "chăm sóc" của các bà thật đặc biệt nhỉ? - Tĩnh Tuyết dựa người vào cánh cửa gỗ đã mục nát, điềm nhiên nhìn hai bà già.

- Ngươi là ai? Tại sao lại ở đây? - Một bà vú già chột dạ, nhìn người bịt kín mặt có đôi mắt màu hổ phách ấn tượng đứng ngay trước cửa, hét lớn.

- Hỏi ngu vừa thôi, ta không thích nói nhiều, thả cô gái ra. - Tĩnh Tuyết chán ghét mấy câu thoại kinh điển này, giơ súng nhắm ngay vào hai bà vú. Tưởng sẽ chăm sóc tốt, vậy mà lại bức ép người khác, cô cũng không cần nhân từ với bọn chúng nữa.

"Tạch" "Tạch"

- ? - Nhìn khẩu súng bóp cò mãi không ra đạn, Tĩnh Tuyết sực nhớ ra mình đã hết đạn dự trữ. Cô nhăn mặt, cất súng vào balo, lôi găng boxing ra đeo vào tay.

- Ngươi đang nói điều ngớ ngẩn gì vậy? - Bà vú già còn lại trố mắt bước đến gần Tĩnh Tuyết, định giáo huấn cô, nhưng cô đã nhanh hơn, đấm bùm bụp vào bụng bà ta:

- Lại phải tự mình động thủ.

Bà vú già ăn phải quả đấm đau điếng, lạc giọng kêu đồng bọn đang ở gần đấy:

- Cứu ta mau, mụ già kia!!

- Này thì cứu. - Tĩnh Tuyết nhếch miệng, đấm một đấm vào trúng mặt bà ta, bà ta ngã xuống, ngất tại chỗ.

- Bà, lại đây. Đừng để ta phải đích thân đến. - Cô hạ gục xong một người, nhìn về phía bà vú còn lại, đưa tay phải vừa gỡ găng ra để ngoắc ngoắc bà ta.

- Ngươi.. Quái nhân!! - Bà vú già kia la hét hoảng sợ, lùi dần vào góc tường.

- Đã bảo là tự động lại đây rồi mà. - Thấy người không đến gần mà còn lùi xa hơn, Tĩnh Tuyết cau mày, xử lý nhanh cho đỡ phiền phức.

Cô không đánh chết bà ta, mà lôi một chiếc nhiệt kế từ trong balo ra. Cô đập vỡ nhiệt kế, bóp miệng bà ta rồi đổ một nửa lượng thủy ngân bên trong vào miệng, thấy bà ta còn ngo ngoe, cô đánh cho ngất luôn. Chỗ thủy ngân còn lại, cô đổ hết vào miệng bà vú đã bất tỉnh ở cạnh cửa.

- Để tôi phải ra tay, các người sẽ chẳng còn đường sống. - Bỏ lại một câu, Tĩnh Tuyết đưa Công chúa Mitamun đang sợ hãi trong góc tường rời khỏi đó:

- Đi thôi.

Dọc đường đi, Công chúa Mitamun không dám nói gì. Hơn một tháng bị nhốt trong căn hầm tối, rồi bị đưa đến vùng núi hẻo lánh này giam lỏng khiến nàng vô cùng sợ hãi, mất niềm tin vào cuộc sống. Đã chắc chắn mình phải chết, nhưng người này lại đột nhiên xuất hiện, đánh chết hai bà già ấy. Hắn ta

cứu nàng? Hắn là ai? Mục đích của hắn là gì?

Đi đến góc rừng, Tĩnh Tuyết mới sực nhớ ra chiếc áo choàng đang mặc trên người là cố ý mua để phòng ban đêm trời lạnh cho Công chúa Mitamun mặc. Cô cởi áo choàng ra, đưa cho Mitamun:

- Công chúa mặc nó đi, ban đêm trời lạnh.

- Cám ơn. - Mitamun nhận lấy, hình như người đàn ông này không hề có ý xấu, nàng đã cảm động rồi. Cảm xúc trong lòng nàng đang dao động.

Trên con ngựa phi nước đại trở về Thebes ngay trong đêm, Công chúa Mitamun ngồi trước ôm lấy cổ ngựa, sợ roi xuống, Tĩnh Tuyết ngồi sau giữ dây cương hỏi:

- Bây giờ Công chúa muốn trở về Hittle hay là..?

- Ta.. ta muốn về Hittle ngay lập tức. - Chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi ấy, bây giờ Mitamun chỉ muốn về Hittle ngay lập tức.

- Được. Sáng mai ta sẽ liên lạc với một số người đưa Công chúa về nước. - Tĩnh Tuyết gật đầu.

Người đàn ông này không biết từ đâu xuất hiện, giải cứu nàng, lại còn muốn đưa nàng về nước. Chẳng phải việc nàng còn sống chỉ mỗi người của Asisu biết thôi sao? Người đàn ông giấu mặt này lại biết?

Giữa đêm khuya, Tĩnh Tuyết cởi khăn che mặt cho quân canh cổng thành tra soát. Biện một cái cớ, cô dễ dàng đưa Công chúa Mitamun vào trong thành Thebes. Dạo trước cô chữa bệnh cho nhiều gia đình quyền quý trong kinh thành, người ở đó hào phóng còn tặng cho cô nguyên một căn nhà. Tĩnh Tuyết đưa Công chúa Mitamun vào đó ở tạm.

- Công chúa, đây là nhà của ta, cô cứ nghỉ ngơi ở đây đi, sáng mai ta sẽ cho người đến đưa cô rời khỏi Ai Cập.

Mitamun không trả lời, nàng vẫn còn chưa hết sững sờ khi nhìn thấy gương mặt của hắn khi cởi bỏ khăn che mặt lúc ban nãy ở cổng thành. Hắn thực sự.. rất đẹp trai! Hoàng đế Menphis mà nàng từng thích còn kém xa so với hắn!

- Ngài.. ngài tên là gì? - Nàng có cảm giác đã thích hắn mất rồi, hắn lại còn là ân nhân cứu mạng của nàng nữa, không phải người bình thường!

- ? - Định không trả lời, nhưng vì nhớ đến cô ấy là em gái của Izumin, nên Tĩnh Tuyết nói ra thân phận nam trang của mình:

- Ta gọi là Kim Han Sung. (Sorry anh Taetae thân yêu, chỉ vì em đã quá thích anh nên mới lấy tên của anh:))

- Ta có thể gọi ngài là Han Sung được không?

- Có thể, Công chúa hãy ăn một chút gì đó để lót dạ đi. Thức ăn ta để trên bàn. Sau đó Công chúa hãy đi ngủ để lấy sức ngày mai lên đường. - Tĩnh Tuyết nhìn đồng hồ chống nước của mình, đã một giờ sáng rồi. Cô là Công chúa Đại Chu mà lại "mất tích" ngay trên lãnh thổ Ai Cập, chắc quân lính cũng đang rối rít tìm kiếm.

Sắp xếp cho Công chúa Mitamun nghỉ ngơi xong, Tĩnh Tuyết tìm một hồ nước để rửa mặt tẩy trang, rồi cưỡi ngựa chậm rãi đi trên đường chờ quân lính Ai Cập "tìm thấy".

Cứu Công chúa Mitamun là để trả ơn Izumin đã giúp đỡ, vậy mà Tĩnh Tuyết lại không biết rằng, người ta đã thích cô mất rồi. Ôi em gái mưa!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch Liên Hoa bị bắt cóc

- Công chúa, ngài đây rồi, chúng thần đã tìm ngài mãi. - Tướng quân Minue tìm thấy Tĩnh Tuyết, mừng rỡ nói.

- Xin lỗi, bản Công chúa vì quá mải chơi, nên đã lạc đường. - Tĩnh Tuyết tỏ vẻ áy náy.

- Không hề gì. Ngài chỉ cần bình an vô sự là được.

Trên đường về Hoàng cung, Tướng quân Minue thường xuyên bắt chuyện với Tĩnh Tuyết, làm cô thấy là lạ, ông ta trước giờ rất kiệm lời cơ mà?

Trời sáng, Tĩnh Tuyết nữ cải nam trang rời khỏi Hoàng cung, trở về căn nhà đó đưa Công chúa Mitamun đến chỗ Izumin. Vậy là sẽ hoàn trả ân huệ của hắn đối với cô.

- Han Sung. - Công chúa Mitamun chờ từ bên trong, có vẻ bồn chồn.

- Công chúa, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm bọn họ. Cô có thể đi được đoạn đường dài chứ?

- Ta đi được. - Mitamun gật đầu, nàng biết sắp được rời khỏi Ai Cập, nhưng đã thích một người mất rồi, nàng có chút không muốn trở về.

- Vậy thì tốt. Chúng ta sắp có kịch hay để xem rồi. - Tĩnh Tuyết khẽ cười, nói một câu không liên quan.

Đêm qua lúc về Hoàng cung, Nữ hoàng Asisu có nói với cô. Một tên lái buôn đã vô tình đụng trúng Bạch Liên Hoa ngay tại chợ, sau đó còn tặng vải cho cô ta. Đây hẳn là Izumin rồi, hắn ta hành động cũng thật nhanh. Chắc hắn sẽ bắt con bé đó đi Hittle sớm thôi. Hiện tại là thời điểm lợi dụng hắn tốt nhất, nếu không e rằng khi Công chúa Mitamun trở về Hittle thì hắn sẽ thả Bạch Liên Hoa đi mất.

- Han Sung, ngoại hình ngài thật khác với người Ai Cập. - Trên đường chợ, Mitamun hỏi Tĩnh Tuyết những câu hỏi khá là ấu trĩ, ngốc nghếch, nhưng cô vẫn rất ôn hòa trả lời:

- Phải, vì ta là người Phương Đông.

- Ồ, ta cũng không phải người Ai Cập, ta là người Hittle. - Mitamun tiếp tục nói, thật là ngốc nghếch như một đứa trẻ.

Cô đã hẹn Hoàng tử Izumin tại biệt khu phía Tây thành Thebes vào giữa trưa, nếu hắn không xuất hiện đúng lúc, vậy thì cô sẽ tiếp tục giữ con Át chủ bài là Công chúa Mitamun này.

Giữa trưa, biệt khu phía Tây thành Thebes. Ngoại trừ Tĩnh Tuyết và Mitamun, không còn bóng người nào khác. Tĩnh Tuyết bắt đầu không còn kiên nhẫn, cô nhìn đồng hồ, cho hắn thêm năm phút, sau năm phút, thì rất lâu nữa hắn mới được nhìn thấy em gái của mình.

Năm phút trôi qua nhanh chóng. Đến cả một chiếc lá cũng không chịu rụng xuống cho đỡ buồn, Tĩnh Tuyết tức giận, tên tiểu tử này lại dám lỡ hẹn. Cô sẽ cho hắn một "món quà" thật lớn!

Tĩnh Tuyết quay sang Công chúa Mitamun bên cạnh, lúng túng nói:

- Công chúa, có lẽ bọn họ gặp trục trặc trên đường đi rồi cũng nên. Cô cũng biết đấy, các thành trì và biên giới Ai Cập thời gian gần đây thường được canh phòng rất nghiêm.

- Vâng, ta biết, vì vậy phải đợi họ một thời gian? - Mitamun nở nụ cười, thực ra nàng cũng không muốn rời đi vào lúc này. Vừa mới biết tình yêu thật sự là gì mà đã phải từ bỏ, chẳng phải sẽ nuối tiếc lắm hay sao?

- Thời gian này Công chúa hãy sống trong nhà ta. Vài ngày ta sẽ đến thăm Công chúa một lần, ta sẽ đưa một vài người hầu gốc Hittle đến chăm sóc Công chúa. - Tĩnh Tuyết tiễn Công chúa Mitamun đến trước cửa nhà.

Dù sao thì cô cũng đang lợi dụng Công chúa Mitamun để lấy lợi ích từ anh trai của cô ấy, nên đối xử tốt hơn một chút cũng là điều đương nhiên.

Có lẽ Izumin đã hiểu lầm Menphis hại chết Mitamun, nên muốn bắt cóc Bạch Liên Hoa mang đi để trả thù.

Một tin tức mới vừa truyền ra từ trong Hoàng cung, cô gái sông Nile trui rèn được kiếm thép. Mọi người nói rằng cô ta đích thực là Nữ thần của Ai Cập. Tĩnh Tuyết nghe xong chỉ cười lạnh, cô ta dám đem kiến thức của thế giới hiện đại cho đám người này biết. Tại sao lại khi làm vậy cô ta không nghĩ rằng việc này sẽ khiến lịch sử bị đảo lộn?

Thứ gì vốn dĩ sẽ xảy ra theo quy luật của lịch sử, thì Bạch Liên Hoa lại đem nó rối tung lên. Tên tù nhân không chịu nói ra cách rèn kiếm thép, có lẽ vì hắn không biết thật. Nhưng nếu hắn không có những hành động gây nghi ngờ thì sẽ không bị quân lính bắt.

Số phận của hắn là phải chết, Bạch Liên Hoa lại cứu sống, cô ta chỉ vì tình thương người mà cứu? Tĩnh Tuyết không phủ nhận việc này. Nhưng cứu người cũng phải đúng lúc đúng chỗ. Lịch sử bị thay đổi, thì còn nhiều người chết hơn là một người như tên tù nhân ấy.

Có một số thứ, một số chuyện dù là cố gắng cũng không thể được thay đổi, bởi vì nó là lịch sử.

Lịch sử là do con người tạo ra, nên con người có quyền được thay đổi chúng?

Tĩnh Tuyết không cho phép chuyện này xảy ra. Hệ quả là rất lớn, chỉ một hành động nhỏ sai lệch với quỹ đạo lịch sử, cũng có thể khiến một số thứ biến mất, một số thứ xuất hiện. Nếu như ảnh hưởng đến một số thứ của tương lai, ví dụ như bố cô không đến được Thượng Hải, để gặp và yêu mẹ cô, thì cô sẽ biến mất. Chuyện này, cô bắt buộc phải nhúng tay vào rồi.

Có thể xuyên không, thì không gì là không thể cả. Nếu Carol được thế giới này ưu ái, vậy thì cũng phải xem là ưu ái đến mức nào.

Vài ngày sau, trong một buổi tối không trăng tại Hoàng cung Ai Cập.

Nữ hoàng Asisu có nói qua, nửa đêm lúc lính canh đổi gác, sẽ cho người lừa con bé Carol ra ngoài cung, lúc đó tên Izumin sẽ xuất hiện, dễ dàng bắt cóc đem về Hittle. Tuy rằng nó bị đưa đi, nhưng Tĩnh Tuyết cũng chắc chắn rằng, tên Hoàng đế Menphis sẽ đến tận Hittle cứu nó. Nên cô chuẩn bị một chút, theo chân Menphis đến Hittle, có thể hại nó lúc nào, thì cô sẽ tận dụng thời cơ.

- Tĩnh Tuyết, ngươi nghĩ con Carol bị bắt cóc có chết ở Hittle hay không? - Nữ hoàng Asisu treo trên khóe miệng một nụ cười, hỏi Tĩnh Tuyết đang xem xét số thảo mộc ở gần đó.

- Nó không dễ chết như vậy đâu. - Tĩnh Tuyết chọn ra một số loại thảo mộc quý hiếm, chuẩn bị chế thuốc độc. Cô có một lượng thuốc độc đủ để hạ gục hàng trăm người, nhưng chỉ cần chất lượng, loại này chính là không màu, không mùi, không vị, dính phải chất độc trong vài phút sẽ mất mạng.

- Cái gì? - Asisu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ngươi lại nói thế?

- Nó sống dai lắm, mà sống dai thì thành huyền thoại. - Tĩnh Tuyết trả lời, cô chỉ còn hai chiếc nhiệt kế. Thủy ngân bên trong có thể giết người, nhưng thời gian khá chậm, ít nhất là nửa ngày, như vậy không yên tâm lắm.

Nửa đêm.

Carol bị bắt cóc bởi bọn người lạ mặt, Menphis đã điều tra ra là Hoàng tử xứ Hittle. Trước giờ Ai Cập và Hittle vốn không có bất bình, lẽ nào đây là mở màn cho xung đột quan hệ giữa hai nước? Hoàng đế Menphis làm loạn với chị gái Nữ hoàng của mình, đòi đi Hittle cứu "con gái Nữ thần sông Nile".

- Công chúa, chuyến đi này rất nguy hiểm, ta nghĩ Công chúa không nên đi thì hơn. - Menphis ngăn cản, trong thâm tâm hắn không ưa cô Công chúa này lắm. Công chúa của một đất nước xa lắc xa lơ đi chu du thiên hạ xuất hiện tại Ai Cập, còn mang đến nhiều thứ mới lạ cướp đi hào quang vốn có của Carol, hắn không thích. Hơn nữa, hắn còn có cảm giác Công chúa này thích thầm hắn.

- Bản công chúa chưa bao giờ biết nguy hiểm là gì. Carol cũng là người ngoại quốc giống như Bản công chúa, coi như là đồng hương, nhất định Bản công chúa sẽ ra sức cứu nàng ra khỏi Hittle. - Tĩnh Tuyết trả lời, vẻ mặt lo lắng.

Tĩnh Tuyết làm sao lại không biết ý tên Hoàng đế này là gì, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân một mình? Tùy ngươi thôi, ta chỉ muốn đến đó thả thêm đá xuống giếng.

- Vậy thì Công chúa hãy cẩn thận, theo sát chúng ta. - Hoàng đế Menphis nghĩ nghĩ một chút, đồng ý, phóng ngựa dẫn quân rời khỏi Thebes.

Cô buộc tóc cao lên, mặc trang phục dạ hành, đem thêm balo leo lên lưng ngựa đi theo bọn người Menphis.

Cuộc đấu này, nên bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Màn chạy trốn không thành công

Thuyền chiến của Ai Cập tiến sát đến bờ biển của kinh đô Hittle. Tĩnh Tuyết nghĩ thầm rằng nhất định sẽ có người trà trộn vào lén giải cứu Bạch Liên Hoa ra, hiện tại cô phải hành động gấp rút. Sau khi cải trang thành nam nhân, cô gấp gọn toàn bộ quần áo còn lại rồi cho vào balo chống nước.

Tĩnh Tuyết nhảy xuống biển, bây giờ cô sẽ bơi vào mé phải bờ vịnh. Nơi đây là rừng rú hoang vắng dù ở sát kinh thành, chỉ có một trạm gác. Chắc chắn bọn người Ai cập cũng vào theo lối này. Cô phải đến trước để tránh bọn chúng nhìn thấy.

Mà kể cả cô có biến mất thì bọn chúng cũng chẳng thèm quan tâm, dù sao Nữ thần của bọn chúng mới là quan trọng hơn.

Một tên lính đang nhìn về phía này.

Tĩnh Tuyết đứng bên bụi cây cao, dùng cây nỏ tự chế bắn vào người hắn. Mũi cung tên có tẩm thuốc độc cực mạnh gây chết người, thấy có người biến mất, chắc chắn quân lính sẽ xuất hiện ở đây dày đặc hơn. Đến lúc đó tên Menphis khó lòng mà vào cứu cô gái của mình.

Thay quần áo bị ướt bằng bộ giáp của tên lính kia, Tĩnh Tuyết cảm thấy thật may mắn vì chiều cao một mét bảy mốt của mình, hoàn toàn mặc vừa luôn. Trang điểm nhanh các đường nét trên mặt, sau khi chắc chắn mới đường hoàng đi đến kinh thành.

Trong đêm tối, có hai bóng người đang lén lút rời khỏi kinh thành.

Có lẽ là Bạch Liên Hoa và người của Menphis. Hừ, hành động cũng thật nhanh.

Tĩnh Tuyết bắn một mũi tên tẩm thuốc mê vào tên tùy tùng bên cạnh Bạch Liên Hoa để kìm chân bọn chúng. Con bé này thương người như vậy, chắc chắn không thể bỏ người ta mà đi đâu nhỉ?

Cô chạy đến bên mấy tên lính canh cổng thành, nói:

- Này, ta thấy hai tên kia có vẻ khả nghi, chúng ta đến kiểm tra đi.

Mấy tên lính dễ bị lừa vào tròng, đi theo Tĩnh Tuyết.

Bạch Liên Hoa thấy có mấy tên lính xuất hiện, định đứng lên bỏ chạy, nhưng mấy tên lính đã thấy hành động ấy của cô ta còn khả nghi hơn, bèn vây lại:

- Đây chính là con bé Carol! Người mà Hoàng tử đang truy lùng!

- Mau bắt cô ta lại!

- Cả tên Ai Cập cải trang này nữa!

Một tên lính giật mạnh khăn trùm đầu của cô ta làm lộ ra mái tóc vàng hoe. Lộ tẩy rồi nhé, nên trở về cung hoàng tử thì tốt hơn đấy. Cô đã bảo là không ai có thể bắt giữ được cô mà, tại sao tên Menphis lại bắt giữ được? Đúng là điên khùng!

Hãy nếm thử mùi vị ấy xem.

Tĩnh Tuyết cười lạnh, theo đám lính đưa người vào. Tên lính kia lấy một chiếc khăn bịt miệng cô ta lại, nói thật nhiều mà khóc cũng thật nhiều. Quá phiền phức. Mấy thứ nước mắt rởm ấy có thể giúp cô ta chạy trốn sao? Cầu xin mà có hiệu quả thì sự độc ác và lòng tham của con người sẽ biến mất hết thật sao?

Trên đường đưa Bạch Liên Hoa nhốt lại, Tĩnh Tuyết nhìn thấy một đồ vật nho nhỏ rơi từ trên người cô ta xuống, đồ vật nho nhỏ màu thiên thanh..

Tai nghe của cô! Chiếc tai nghe yêu quý mà Taetae đã tặng cô bị rơi mất tại Thung lũng Vương gia! Nữ hoàng Asisu nói không sai, cô ấy nhìn thấy chiếc tai nghe đó, nhưng là Bạch Liên Hoa đã nhặt được! Không hiểu cô ta muốn giữ nó vì mục đích gì, có một lần cô đã hỏi cô ta có nhìn thấy chiếc tai nghe như vậy không, vì dù sao cô ta cũng từng xuất hiện tại Thung lũng Vương gia.

Nhưng Bạch Liên Hoa đã nói là không biết, đây là muốn cô ghi hận hay sao?

Tĩnh Tuyết yêu quý tai nghe này giống như trân trọng chính Taetae vậy, cô quyết định, sẽ cho cô ta thấy cô yêu quý chúng đến nhường nào. Rõ ràng đã hỏi rồi mà còn chối! Bạch Liên Hoa, cô được lắm! Cô ghi hận cô ta rồi đấy.

Tĩnh Tuyết và tên lính bịt khăn vào miệng Bạch Liên Hoa được chọn để canh giữ trước cửa phòng của cô ta. Đội trưởng xuất hiện cùng Hoàng tử Izumin, vì không nhận ra nên hắn lướt qua cô, bước nhanh vào bên trong. Còn Đội trưởng, ông ta vỗ mạnh vào vai hai người:

- Hai ngươi quả là làm rất tốt! Hoàng tử sẽ trọng thưởng cho hai ngươi.

- Chúng thần chỉ là làm tốt bổn phận của mình. - Tên lính kia và cô đồng thanh nói.

Sau đó Đội trưởng hỏi thêm một vài chuyện khác, cô không quan tâm nên chỉ có tên lính kia trả lời.

Vài thị nữ đi ngang qua, họ đang trò chuyện về việc Bạch Liên Hoa dùng vải để bẻ gãy song chấn cửa bằng đồng để chạy trốn. Hừ, lại là một màn thể hiện sự thông minh với đám người cổ đại. Nó không biết rằng Hoàng cung Hittle này còn thủ vệ sâm nghiêm hơn cả Hoàng cung Ai Cập à? Quân đội bọn chúng mạnh cũng không phải là nói đùa! Bẻ gãy song chấn cửa để Hoàng tử Izumin tận mắt nhìn thấy? Đúng là nghiện thể hiện đến điên rồi!

Một tên lính khác chạy vào cấp báo với Đội trưởng:

- Đội trưởng, một người lính bị giết ở phía Tây bờ biển, nghi là bọn Ai Cập đã lẻn vào trong thành!

- Phía Tây bờ? Có phải cánh rừng không? Chỗ đó địa thế hiểm trở, chắc chắn bọn chúng sẽ đột nhập vào bằng lối đấy. - Đội trưởng gật đầu, tiến vào bên trong báo cáo với Hoàng tử Izumin.

Tĩnh Tuyết nghe bọn chúng cấp báo, chỗ cánh rừng ấy đã phát hiện ra cái xác kia. Xem ra cô đã một mũi tên độc trúng hai con nhạn rồi. Hoàng đế Menphis bị bắt giữ, quá hoàn hảo!

Nhưng cô mới sực nhớ ra rằng Nữ hoàng Asisu có nhờ cô bảo hộ Menphis, không để cho hắn bị chết. Hừ, trên đời này làm gì có người đàn ông nào yếu đuối đến mức phải để phụ nữ bảo vệ cơ chứ? Quá là mất mặt rồi.

Cô sẽ có suy nghĩ khác nếu Taetae là người đàn ông của cô, nhất định cô sẽ bảo vệ anh ấy suốt đời, không để người mình yêu chịu tổn thương dù chỉ một chút.

Đối với người ngoài thì thôi đi, quan tâm hắn làm gì. Dù sao hắn cũng chẳng thể chết được, người đàn ông của đứa con gái được thế giới ưu ái, làm sao lại dễ chết như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Rắc rối trong hồ Nước

Hoàng tử Izumin ra khỏi căn phòng, nhìn lướt qua Tĩnh Tuyết và một tên lính canh cửa:

- Hãy trông chừng nàng ấy thật kỹ.

Tĩnh Đại tiểu thư nổi tiếng săm soi chuyện người khác đã phát hiện ra điều khác lạ: Hắn ta gọi là "nàng" chứ không phải "cô ta" hoặc "cô ấy". Thật thú vị, mới mấy ngày không gặp, Bạch Liên Hoa đã "câu" được một thằng khác rồi hả? Đúng là quá giỏi!

Đúng lúc này, cô lại buồn tè. Không đi ngay thì ra quần mất, Tĩnh Tuyết nói với tên lính canh cửa kia một tiếng:

- Ta bị đau bụng, ngươi nhớ trông cẩn thận, một lát nữa ta sẽ quay lại ngay.

Nói rồi vụt chạy nhanh chóng, chạy qua trước mặt Hoàng tử Izumin.

- Tên lính này, ta đã bảo hắn phải trông chừng rồi mà, vừa mới nói đã chạy mất?

Nhưng Izumin nói thầm xong đã suy nghĩ theo một hướng khác. Có thể tên lính này là một gián điệp? Hành động thật khả nghi!

Hắn vừa suy diễn đủ các loại thân phận của Tĩnh Tuyết thì đã không thấy cô đâu. Hừ, chạy cũng thật nhanh.

- Đội trưởng!

- Hoàng tử cho gọi thần?

Izumin đã chắc chắn rồi, tên lính kia chính là một gián điệp, hắn ra lệnh cho Đội trưởng đang đứng đợi lệnh:

- Tên lính có màu tóc bạch kim giống ta ban nãy có hành động rất khả nghi, ông hãy cho người bao vây kín cổng thành, rà soát bắt hắn cho ta.

- Vâng thưa Hoàng tử, thần sẽ đi làm ngay lập tức. - Đội trưởng khẽ nhăn mày, nhận lệnh rời đi.

- Tên Menphis thật yêu vợ tương lai của mình, sẵn sàng xuống núi* luôn. - Izumin cười khẩy, đến chỗ vua cha của mình bàn kế sách đánh Ai Cập.

[Câu trên (*) có nghĩa là: Izumin so sánh Menphis như hổ, sẵn sàng xuống núi (rời khỏi địa bàn Ai Cập của mình) để cứu người.]

Tĩnh Tuyết đi vệ sinh xong, cảm giác thoải mái hẳn. Nếu nhịn đi vệ sinh là sẽ bị thận, mà cô thì không muốn bị bệnh, rất phiền phức.

Trên hành lang, mấy tên lính tuần hành nhìn thấy Tĩnh Tuyết, hét lớn:

- Hắn kia rồi! Mau bắt hắn lại!

- Gián điệp của Ai Cập!

Bị một đám lính vây quanh, Tĩnh Tuyết không cảm thấy sợ hãi, cũng không nói gì. Cô chỉ bĩu môi, lấy ra nỏ tự chế từ trong ngực, bắn vào ngực tên lính vừa nói cô là gián điệp của Ai Cập.

- Láo toét, tao không phải. Đừng có nói bừa, nếu không sẽ giống hắn đấy.

Mấy tên lính hoảng sợ nhìn tên lính vừa rồi còn đứng canh cạnh bọn hắn mà bây giờ đã chết ngay tức khắc, chắc chắn mấy mũi tên trong đó có tẩm độc, còn là thuốc độc cực mạnh, nên chỉ biết vây quanh không để cô rời đi. Có một số tên khác chạy đi cấp báo cho Hoàng tử:

- Tâu Hoàng tử, đã "bắt" được tên gián điệp.

Hoàng tử Izumin đi theo hai tên lính đến hành lang đấy, chỉ thấy tên gián điệp mái tóc bạch kim dáng người gầy gò đang dùng một vũ khí giống cung tên nhưng nhỏ hơn, hạ gục từng người lính một. Mà bọn lính kia nhìn như run sợ, không dám làm gì, chỉ đứng vây quanh tên gián điệp vào góc tường, lại còn đứng im cho hắn bắn chết.

- Hừ, lại có người chê sống quá lâu rồi đây. - Tĩnh Tuyết oai hùng đứng trên đống xác, cao cao tại thượng nhìn tên tiểu tử Izumin chậm rãi tiến đến gần.

- Ngươi khôn hồn hãy bỏ vũ khí đầu hàng, ta sẽ cho ngươi một cái chết thật nhẹ nhàng. - Izumin lên tiếng hướng về tên gián điệp, hắn có vẻ rất nguy hiểm, đám lính kia hắn là đã chết hết rồi.

- Nhà ngươi đầu óc bị nước vào hả? - Tĩnh Tuyết bình tĩnh lắp thêm cung vào nỏ, cung tên này không được đánh dấu, vậy hôm nay tên tiểu tử này tốt số rồi, độc được bôi lên chỉ là loại thường, là loại gây ngứa ngáy toàn thân. Nhưng cô vẫn khinh khỉnh hướng nỏ về phía hắn, uy hiếp:

- Nếu còn muốn sống thì đừng có nhúc nhích, "bản gián điệp" sẽ bắn chết ngươi đấy.

- Người đâu, xông lên. - Izumin tất nhiên nghe không lọt tai lời nói cuồng vọng đến đáng sợ này của gián điệp. Hắn lui về sau một bước, để cho quân lính xông lên bắt người.

Chỉ nghe "Phập" một tiếng, mũi tên bắn vào cánh tay bên trái của Hoàng tử Izumin. Máu chảy ròng ròng loang ra hết một mảng trên y phục trắng của hắn.

Mấy tên lính thấy Hoàng tử của mình bị bắn, vừa bất chấp sống chết vừa hét ầm lên:

- Hoàng tử, mũi tên ấy có độc! Hãy gọi Thái y đến!

- Gián điệp độc ác kia, ta quyết sống chết với ngươi!

- Rõ ràng đã nhắm vào tim, vậy mà hắn lại có thể lách người tránh được một kiếp nạn. Thân thủ cũng khá nhanh nhạy đấy. - Tĩnh Tuyết thấy hai tên lính cùng lúc xông tới, mà cô chỉ còn một cung tên, đành phải tiết kiệm thôi. Đánh người vậy!

Cô lắc mình tránh hai cú đấm chí mạng của hai tên lính, cất nỏ vào trong ngực áo. Sau khi hai tai trống không, Tĩnh Tuyết mới hết mình đánh nhau. Mặc dù không có găng Boxing, nhưng đấm chết chúng cũng không thành vấn đề.

- Let's go! Go go! - Tĩnh Tuyết gọi lớn, đấm vào bụng một tên, lại xoay người đá vào bụng tên còn lại.

Hai tên lính mặt mũi bầm dập, lại bị tước mất vũ khí ném ra đằng sau, chạy biến về phía Hoàng tử đang đứng một tay giữ chặt vết thương để cầm máu, thầm nghĩ: "Sao Hoàng tử bị bắn lâu vậy mà vẫn chưa chết nhỉ?"

Tĩnh Tuyết biết chúng đang kéo dài thời gian chờ viện quân đến. Cô chỉ nhếch miệng rời đi theo hướng ngược lại, phía dưới hành lang là một hồ nước, còn rẽ sang thì là một hành lang khác dẫn đến cổng thành.

Izumin nào để cho gián điệp chạy thoát dễ dàng vậy, hai tên lính quèn này không thể dùng được, hắn đành phải gắng gượng rút mạnh mũi tên ra. Tên gián điệp này quá hiểm độc, cung tên đâm sâu như vậy, lại còn làm cho hắn ngứa ngáy toàn thân. Rút tên xong, Izumin chạy thật nhanh đến với ý nghĩ tự mình chế ngự gián điệp.

Tĩnh Tuyết tai thính, né người tung chiêu trả đòn chuẩn xác.

"Bị ngứa đến vậy mà vẫn đánh nhau tốt, không hổ danh là Hoàng tử thiên tài của Hittle!" - Tĩnh Tuyết trong lòng nhận xét, có lẽ thực lực của hắn mạnh hơn của cô, ra đòn toàn chỗ chí mạng. Nghe thấy tiếng quân lính chạy đến từ hai bên hành lang, xem ra là muốn dồn cô vào đường cùng.

Khẽ lắc đầu, cô nhớ ra thiết kế Hoàng cung này có hồ nước thông ra ngoài biển. Đành phải dùng kế cuối cùng trong Ba mươi sáu kế của Binh pháp Tôn Tử vậy. Chạy là thượng sách!

Tĩnh Tuyết chọc vào một huyệt đạo của tên Hoàng tử, muốn hắn đứng im một chỗ cho cô chạy. Hắn vừa ngừng một chút, Tĩnh Tuyết liền nhảy xuống hồ nước. Nhưng Tĩnh Tuyết lại không ngờ định lực của tên Hoàng tử này lại lớn đến vậy, chỉ đứng im được chưa đến hai giây đã có thể cử động lại.

Quan trọng nhất là, hắn nhảy xuống hồ theo cô!

Một tay hắn còn ôm lấy eo cô nữa chứ, không để cho cô lặn xuống nước.

Izumin thấy tên gián điệp này vô cùng thông minh, võ giỏi, hắn còn biết cả các huyệt đạo trên cơ thể nữa! Ai Cập quả nhiên lắm người tài, ngay cả một gián điệp cũng có thể cao tay như vậy. Thấy gián điệp muốn nhảy xuống hồ nước tẩu thoát ra biển, hắn càng tức giận, tự mình giải huyệt, hắn nhảy xuống nước theo gián điệp, một tay chế ngự không cho gián điệp lặn xuống tẩu thoát.

Nhưng.. cái thân hình kia tuy gầy một chút, nhưng rõ ràng là của đàn ông, tại sao.. tại sao một lớp phấn trang điểm đen ngòm trôi đi nhờ nước hồ rửa, lại biến thành gương mặt xinh đẹp của Tĩnh Tuyết? Tại sao Tĩnh Tuyết lại là tên gián điệp này? Hắn đã hiểu nhầm sao? Tay hắn đang giữ eo cô, đây cư nhiên lại là eo của con gái?

- Cô.. Tĩnh Tuyết, sao lại là cô?

Vừa bị sặc nước, lại còn bị lộ tẩy thân phận, Tĩnh Tuyết tức giận phun nước trong miệng lên mặt tên tiểu tử Izumin, cô trừng mắt:

- Ngươi cũng thật giỏi đấy.

Izumin không trả lời, nhưng hành động của hắn lại làm cô tức giận thập phần, hắn dám sờ eo cô! Thật là dê xồm! Cô không chửi hắn, chỉ dùng chân đá vào hạ thân của hắn ở dưới nước.

- Thả tay, ta muốn lặn ra biển.

Lúc này Izumin mới định thần lại, hắn vừa làm một chuyện mà Hoàng tử như hắn chưa bao giờ từng làm, hắn lại đi sờ eo cô. Biểu cảm như không có chuyện gì xảy ra, hắn nhấc bổng cô lên, vác lên vai, đem người lên trên bờ.

- Thả xuống, ngươi có muốn nếm thử tên tẩm độc không thì bảo? - Cô ra sức dọa dẫm, uy hiếp, tên Hoàng tử, sức lực hắn thật lớn, lớn hơn cô nhiều. Nhưng hắn không trả lời, chỉ một đường quay về cung Hoàng tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Đứa con gái được thế giới ưu ái

Thay đồ ướt bằng bộ áo cất trong balo, Tĩnh Tuyết xuất hiện trong phòng ngủ chính của Hoàng tử. Thấy tên tiểu tử Izumin đang nằm trên giường, tư thế có chút.. kỳ quái. Tĩnh Tuyết mặt không biểu cảm, chỉ nói:

- Hoàng tử có vẻ thích nằm tư thế của kỹ nữ?

- Kỹ nữ là gì?

- Mấy đứa con gái ẻo lả đấy. - Tĩnh Tuyết trả lời, cô vừa lấy lại balo giấu trong bụi cây lúc vào thành. Bây giờ chắc tên Menphis đã thoát ra khỏi ngục rồi, hắn sẽ đến cứu Bạch Liên Hoa ngay. Cô cần phải cải trang đi cướp hào quang của cô ta, ban nãy cô ta có suy tính gì đó, còn nhìn dáo dác quanh thành trì này, hẳn là muốn phá thành đi?

- Hóa ra Tĩnh Tuyết là Công chúa của Đại Chu, cô nghĩ ta có nên bắt giam cô lại hay không? - Izumin kiềm nén cơn tức, cô nàng này lại dám nói hắn là ẻo lả?

- Ngươi muốn bắt ta sao? Được, có giỏi thì bắt xem. - Tĩnh Tuyết gật đầu thách thức, không ai có khả năng bắt cô được cả.

- Cô thực sự rất thông minh, có muốn làm thủ hạ của ta hay không? - Izumin đưa ra lời đề nghị khó chối từ.

- Ha ha.. Ngươi thiếu thủ hạ đến mức phải mời một đứa con gái sao? - Cô cười lớn, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc:

- Một chút cũng đừng nghĩ, nếu ngươi nghĩ đến, ta sẽ giết chết ngươi.

Nói xong, cô đóng sập cửa bỏ đi.

Izumin thấy cô gái này hành động xuất quỷ nhập thần, tự dưng lại xuất hiện ở Hittle? Lẽ nào cô ấy cũng đến cứu nàng Carol? Người thông minh như vậy, không làm thủ hạ thì thật đáng tiếc. Nhưng cũng có thể làm bạn chứ nhỉ? Vào lúc nguy cấp, có lẽ cô ấy sẽ giúp ta.

Lần này Tĩnh Tuyết để nguyên dung mạo, chỉ bôi đen đi một chút, bọn Ai Cập nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra. Cô rời khỏi thành bằng đường lặn từ hồ nước thông ra biển. Bày ra một tư thế thảm hại, cô đi đến chỗ quân đội Ai Cập, bọn chúng chuẩn bị rời đi.

Kìa, tòa thành bị cháy. Bạch Liên Hoa lại làm thay đổi lịch sử rồi, đốt thành luôn. Hoàng đế Menphis chạy ra từ bụi rậm, cả người đầy máu me đang che chở cho Bạch Liên Hoa không mất một cọng lông tay. Đúng là quân vương chìm trong sắc dục, sẵn sàng tổn thương chính mình mà không muốn "giai nhân" trong lòng phải tổn thương.

Không cần biết bọn chúng đã trốn ra từ lúc nào, Tĩnh Tuyết có lòng tin rất lớn đối với việc bọn chúng sẽ trốn thoát thành công. Hiện tại cô có một cơ hội làm cô ta bị thương.

Đứng từ xa, Tĩnh Tuyết lôi nỏ tự chế ra, ngắm tầm bắn. May mà còn một mũi tên nữa, loại này được đánh dấu "B", là loại khiến người ta sống dở chết dở, lâm vào hôn mê, gây kiệt sức. Thôi thì cái này cũng được. Cô còn cố ý thay đổi hình dạng của mũi tên, sao cho giống mũi tên của quân đội Hittle. Ngắm bắn hướng tim Bạch Liên Hoa, rõ ràng là ngắm trúng chỗ đó, nhưng một lực đạo mạnh mẽ xuất hiện, bẻ cong hướng đi của mũi tên, lại bắn chệch vào ngực phải của cô ta.

Bạch Liên Hoa kêu đau, ngã xuống ngất xỉu. Hoàng đế Menphis hoảng hốt, chắc chắn bọn Hittle đã phát hiện ra rồi, nên khẩn trương lên thuyền trở về Ai Cập đi thì hơn.

Menphis thầm nghĩ, hỏi Tướng quân Minue:

- Chúng ta sẽ rời đi ngay bây giờ. Tại sao không thấy Công chúa Tĩnh Tuyết đâu?

- Công chúa đã biến mất khá lâu rồi. Có đi tìm không ạ? - Tướng quân Minue trả lời.

- Chia một đội nhỏ ra, ngươi dẫn đầu tìm kiếm. - Menphis đồng ý, dẫn đầu toán quân Ai Cập lén lút trốn khỏi thành.

Trên tàu thuyền của quân Ai Cập đang rời khỏi lãnh thổ Hittle.

- Người đâu, hãy mau lập tức cứu chữa cho nàng Carol! - Menphis hoảng hốt, rối tinh rối mù lên.

- Thưa Bệ hạ, Công chúa Tĩnh Tuyết bị ngất, đã tỉnh rồi. - Người hầu tâu.

- Vậy là tốt rồi, chăm sóc tốt cho Công chúa vào! - Menphis trả lời lãnh đạm.

Một số Ngự y kiểm tra vết thương và tình trạng nhiễm độc của Carol, khẽ lắc đầu:

- Tâu Bệ hạ, loại độc này chúng thần chưa nghe qua bao giờ, cách hạ độc cũng vô cùng cổ quái, chúng thần không thể chữa được.

- Cái gì? Các ngươi bó tay sao? Trẫm đưa các ngươi theo không phải để làm bù nhìn, ra sức cứu chữa Carol cho trẫm! Nếu không được, trẫm chém đầu cả nhà các ngươi! - Hoàng đế Menphis hét lên.

Đám Ngự y vừa nghe đến xử trảm lập tức quỳ xuống, dập đầu hu hu xin tha. Thực ra trong lòng các Ngự y này đang nghĩ rằng, chỉ một con bé ngoại quốc xuất hiện cứu Hoàng đế một lần, thể hiện một chút thông minh mà được Hoàng đế yêu quý, yêu đến mức tự mình đi Hittle giải cứu. Lại còn xui xẻo để bản thân bị thương nặng như vậy, cô ta để các ông phải chịu tội chết thay ư?

Đúng là sao chổi! Chứ chẳng phải Nữ thần may mắn gì cả!

Lúc này, một người xuất hiện trong căn phòng. Tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng giọng nói vô cùng kiên cường:

- Bản công chúa có nghe qua loại độc này, hãy để bản công chúa thử xem sao.

Hoàng đế Menphis ngăn cản:

- Công chúa, cô không an tâm nghỉ ngơi dưỡng sức, lại đến đây làm gì vậy?

- Bản công chúa không sao, bây giờ quan trọng là cô gái sông Nile. - Tĩnh Tuyết bước đến gần, ngồi xuống mép giường, nói với đám Ngự y đang quỳ dưới sàn:

- Các ngươi đứng lên đi.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Kế hoạch hãm hại lâu dài

Nhìn Bạch Liên Hoa yếu ớt nằm vật vã trên giường, Tĩnh Tuyết không một chút cảm xúc thương hại dư thừa nào. Cô ta không chịu nói với Izumin về việc Asisu "giết" Mitamun, vì sợ chiến tranh hai nước nảy ra, không sai, nhưng tại sao cô ta lại đốt thành? Thủ đô của Hittle đâu có bị đốt trong lịch sử? Nó vẫn tồn tại ở Thổ Nhĩ Kỳ đến hiện đại đấy thôi?

Không biết nên nói cô ta ngu hay Tĩnh Tuyết thích săm soi nữa. Đúng là Bạch Liên Hoa có khác.

- Đem nước ấm đến đây. Bản công chúa sẽ điểm huyệt trừ độc cho cô ấy. - Tĩnh Tuyết ra lệnh cho đám thị nữ.

Mấy ông Ngự y được Công chúa giải vây cho, khẽ khàng thở phào. Công chúa cứ như một vị thần sống xuất hiện cứu mấy ông ta thoát chết vậy.

Nghe thấy lời giải vây của Công chúa ngoại quốc, Menphis nể mặt cô mà đồng ý tha chết:

- Các ngươi đứng hết lên đi.

- Hiện tại điểm huyệt cho cô ấy cần phải cởi y phục, mời đàn ông ra ngoài cho. - Tĩnh Tuyết mở miệng đuổi người.

Chữa bệnh cho cô ta? Từ trước đến giờ, Tĩnh Tuyết cô chưa từng hạ độc người lại còn chữa bệnh cho cùng một người cả. Bạch Liên Hoa này, sẽ trở thành một ngoại lệ. Chờ đám người Menphis ra ngoài, cô mới bắt đầu điểm huyệt. Kinh nghiệm tám năm với thuốc Bắc của cô không phải là ít.

Trong khi bôi thuốc, cô còn phát hiện ra một vết chém khá hiểm ở vùng lưng phía sau tim. Tên Izumin đối với con bé này, có lẽ là vừa yêu mà cũng vừa hận.

Băng bó xong, Tĩnh Tuyết lau lau mấy ngón tay dính máu bẩn, bước nhanh ra ngoài. Cô thực sự không ưa gì kẻ đã nói dối mình tý nào.

Thuyền Ai Cập chạy chậm để khỏi lắc thuyền bởi sóng lớn, để cho Bạch Liên Hoa dưỡng bệnh. Theo như chuẩn đoán, tàu vừa cập bến Ai Cập thì cô ta sẽ tỉnh.

Thế mới nói, Tĩnh Tuyết giết người còn dễ hơn cứu người.

Một buổi sáng nọ, Bạch Liên Hoa tỉnh lại, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô ta sẽ chết chắc rồi, nhưng Công chúa Tĩnh Tuyết quả nhiên là Thần y, vô cùng cao tay, cướp lại người từ tay của Tử Thần.

Trở về Thebes, người dân Ai Cập không chỉ tung hô Bạch Liên Hoa, mà còn tung hô cả Công chúa Tĩnh Tuyết có tài chữa bệnh hơn người nữa. Thật giống như người dân kinh thành chia bè kết phái hâm mộ hai "Nữ thần" của mình vậy. Tuy rằng được tung hô, nhưng Tĩnh Tuyết chẳng quan tâm mấy chuyện đấy, quá phiền phức.

- Công chúa Tĩnh Tuyết, từ nay trở đi, cô chính là bạn tốt của Ai Cập chúng tôi. - Menphis rất mừng rỡ vì người trong mộng tỉnh lại, chính thức coi Công chúa Đại Chu là ân nhân của mình.

- Không có gì. Chữa bệnh cứu người cũng là một công việc quan trọng của Bản công chúa. - Tĩnh Tuyết lãnh đạm trả lời, rồi cáo lui đi thăm Nữ hoàng Asisu.

Nữ hoàng Asisu làm theo lời của Tĩnh Tuyết, không hề tỏ ra gây hấn hay thù hằn gì với Bạch Liên Hoa, nhưng Menphis vẫn tỏ thái độ gay gắt với chị gái của mình:

- Tại sao hắn lại làm thế với ta? Tại sao chứ?

- Hồn bị câu mất rồi. - Tĩnh Tuyết cắm hai chiếc tai nghe hoàn chỉnh lại, tai nghe yêu quý, chúng ta đoàn tụ rồi! Chị sẽ cho đứa chia cắt chúng ta phải trả giá.

- Ý ngươi là gì? - Asisu không hiểu ý tứ trong lời nói, hỏi cô.

- Ý ta là, Bạch Liên Hoa đã làm cho Menphis yêu say đắm rồi.

- Nghe nói ngươi đã chữa khỏi tương tích nặng cho con bé Bạch Liên Hoa? Sao cô không để nó chết đi?

- Ta chỉ cứu cô ta trên bề nổi thôi. Không phải ta là Thần y à? Có thể giết người ngay tức khắc ấy chứ? - Tĩnh Tuyết vừa nghe nhạc, vừa lơ đễnh trả lời.

- Vậy.. ngươi đã cho thêm độc dược vào thuốc của nó sao? - Asisu ngạc nhiên nhìn Tĩnh Tuyết.

- Tất nhiên rồi, nhưng độc tính khá nhẹ, uống lâu mới phát tác. - Cô tao nhã nhấp một chút rượu ngâm, làm vẻ mặt như thể đang nói trời hôm nay có nắng hay không vậy.

- Ngươi quả nhiên là cao tay.

Tĩnh Tuyết cười với Nữ hoàng Asisu:

- Cô ta dám thay đổi lịch sử. Điều đó làm ảnh hưởng đến ta, vì vậy ta không thể cho nó xảy ra được. Với lại.. đây cũng coi như là một ân huệ của ta cho Bạch Liên Hoa, thực sự là tạo ra đột phá lớn đấy.

- Ta chờ đợi đột phá của ngươi. - Asisu nâng ly rượu ngâm rắn hổ mang đã rút nọc độc, cụng với ly của Tĩnh Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Từ chối hợp tác

Carol chưa đủ mười tám tuổi.

Cô ta từng nói như vậy với Menphis. Tĩnh Tuyết ha ha cười hai tiếng, không phải chỉ là chưa đủ tuổi thôi sao? Thời đại này nó như vậy, lại dám phản kháng lại tập tục truyền thừa ư? Ai bảo cô ta xuyên đến cổ đại làm chi? Nếu số phận của cô ta là thế, không muốn kết hôn, tại sao cô ta lại không phản kháng chuyện này?

Lễ cưới đã được định sẵn khi Bạch Liên Hoa tròn mười tám tuổi. Hiện tại cô ta sống cũng tốt lắm, mà không biết có nhớ đến gia đình ở thế giới hiện đại hay không? Mà theo như Tĩnh Tuyết biết về tính tình đó, thì cô ta cũng chẳng nhớ đâu, có nhớ cũng chỉ là nhớ tượng trưng một hai lần, vì dù sao làm

Hoàng phi Ai Cập ăn sung mặc sướng, ngồi trên ngồi trước ai mà chả thích.

Điều làm Tĩnh Tuyết ngạc nhiên hơn cả là, Menphis sẵn sàng đợi cô ta đủ tuổi trưởng thành, vì cái gì cơ chứ? Hoàng đế Ai Cập tàn bạo khát máu giết người trong chớp mắt lại dễ dàng đợi, Tĩnh Tuyết bái phục bái phục. Kỹ năng cua trai của Bạch Liên Hoa đúng là nâng cấp đến mức đột phá, không biết còn bao nhiêu nam phụ cắn câu nữa đây.

Nữ hoàng Asisu muốn cướp lại Menphis từ tay Carol, nhưng đã muộn rồi. Có lẽ là tại cô xuyên đến thế giới này muộn hơn chăng? Nếu sớm hơn một chút, cô tin mình nhất định có thể thay đổi tình cảm của Menphis dành cho Bạch Liên Hoa. Vì trước giờ, cô đã muốn làm điều gì, thì sẽ nắm chúng thật chắc trong lòng bàn tay.

Mấy ngày nay, Tĩnh Tuyết đã nhảy sông mấy lần rồi, nhưng vẫn không xuyên được. Ông trời đang trêu ngươi cô hay sao thế? Cho người khác xuyên qua được, mà cô lại không xuyên qua được. Tức mình, cô chửi thề một câu:

- Damned! [Thật đáng nguyền rủa!]

Nhưng không ngờ lại có người đáp lại:

- Công chúa thật có hứng thú đối với việc nhảy sông đi chết.

Quay đầu lại, thì ra là tên Hoàng tử Hittle ngu ngốc từng để sổng mất Bạch Liên Hoa cùng chồng của nó. Thế mà dám nói quân đội Hittle hùng mạnh lắm, thì ra cũng chỉ đến vậy. Ngay trong Hoàng cung Hatsa của Hittle mà cũng có thể để chúng trốn thoát. Thân thủ hắn tốt như vậy, mà cũng có thể để chúng chạy mất, đúng là tác phong tùy tiện.

Izumin nghe được tin nàng Carol sắp kết hôn cùng Menphis, liền thân chinh dẫn người đến Ai Cập, tìm cơ hội bắt cóc nàng mang đi. Nhưng Hoàng cung Ai Cập canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, hắn chưa tìm ra sơ hở nào. Đành phải đợi đến lễ cưới, lợi dụng lễ săn sư tử để làm loạn bắt cóc.

Hắn lại gặp Công chúa Tĩnh Tuyết xinh đẹp thường hành xử kỳ quái xuất hiện tại bờ sông Nile, cô ấy có vẻ thích nhảy sông đi chết thật, nhảy xuống sông rồi lại bơi về bờ, tiếp tục làm hành động đi chết nhiều lần.

Tĩnh Tuyết khinh khỉnh đáp lại:

- Đây không phải là vấn đề mà ngươi nên quan tâm.

Izumin bị bơ nhiều lần, vẫn mặt dày tiếp tục:

- Công chúa, ta có một vụ làm ăn, cô có muốn không?

- Không. – Cô chẳng muốn quan tâm tới mấy chuyện đó, tên Hoàng tử này làm cô quá thất vọng, cô đã thả mồi câu Carol như vậy mà hắn vẫn không giữ người được, thậm chí còn làm thiệt hại mất Hoàng cung của nước mình, trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Izumin không thuyết phục được, tao nhã đứng lên bỏ đi, còn không quên bỏ lại một câu:

- Công chúa cứ suy nghĩ, nếu như đổi ý, thì hãy đến tìm Ruka, thuộc hạ của ta.

"Đã sắp xếp tay chân vào rồi sao?" – Tĩnh Tuyết suy nghĩ trong lòng, hắn định nội ứng ngoại hợp? Vẫn chưa chịu từ bỏ sao? Lại có thể lợi dụng thêm một lần nữa rồi, mà không biết lần này có thành công hay không.

Tĩnh Tuyết suy nghĩ thêm một vài vấn đề khác, rồi rời khỏi bờ sông, dịch dung khuôn mặt, cải trang nam nhân tạt qua căn nhà kia thăm Công chúa Mitamun một chút. Chuyến đi Hittle mất hơn hai tuần vẫn chưa gặp lại, có lẽ cô bé ấy sẽ chán chết vì phải ở trong nhà suốt.

- Han Sung, lâu lắm rồi ta không được gặp ngài. - Người hầu mở cửa ra, một gương mặt đẹp trai xuất hiện, Mitamun tưởng rằng người muốn gặp sẽ không đến, nào ngờ chàng ấy đã xuất hiện.

- Công chúa ở đây có thấy không tiện chỗ nào không? - Tĩnh Tuyết hỏi cho có lệ.

- Ta cảm thấy rất tốt, chỉ là.. - Mitamun nói rồi lại ngừng.

- Chỉ là?

- Ta cảm thấy hơi chán, ngài biết đấy, ta luôn ở trong nhà, mà mấy cuốn thoại bản tử* ngài đưa cho ta đã xem hết rồi.

[Thoại bản tử*:tiểu thuyết]

Tĩnh Tuyết ngạc nhiên, cô Công chúa này nổi tiếng ham chơi, cô đưa không ít tiểu thuyết cho để làm màu, chưa chắc cô ấy đã đọc, không ngờ lại đọc hết:

- Công chúa đã xem hết chúng sao?

- Đúng vậy, cô nương trong > rất tội nghiệp, cô ấy bị mọi người hiểu lầm, nhưng Vương gia thì ngược lại, hoàn toàn tin tưởng cô ấy. - Mitamun tâm trạng hơi trùng xuống, trong thoại bản tử có câu 'Ác sự truyền thiên lý'*, chàng ấy đã nghe về sự nổi tiếng ngỗ nghịch, ham chơi của nàng rồi, có lẽ chàng ấy sẽ có ấn tượng rất xấu về nàng?

[Ác sự truyền thiên lý*: Việc xấu đồn xa ngàn dặm]

Nghĩ vậy, nàng bèn phân trần, nói cho Han Sung nghe về suy nghĩ của nàng sau khi đọc xong quyển một của thoại bản tử >

Tĩnh Tuyết không biết trong đầu cô bé này đang nghĩ gì, chỉ gật gật đầu:

- Vương gia là một người rất tốt.

- Nhưng đáng tiếc là cô nương đó lại hiểu lầm Vương gia. - Mitamun chưa đọc xong hết bộ đó nên hỏi tiếp:

- Han Sung, quyển hai của thoại bản đó bao giờ mới có vậy? Ta rất nóng lòng chờ phần tiếp theo.

Tĩnh Tuyết còn chưa nghĩ ra phần tiếp theo, làm sao sáng tác tiếp bây giờ? Cô nói lấp lửng:

- Người viết vẫn chưa hoàn thành quyển đó, Công chúa hãy cố gắng đợi nhé. À, phải rồi, không phải cô rất buồn chán sao? Chúng ta đi dạo chợ kinh thành nhé, Thebes có rất nhiều cái hay mà Công chúa chưa biết đến đâu.

Được người mình thích mời đi chơi, Mitamun vô cùng phấn khích, sai người hầu đến thay đồ, trang điểm thật đẹp cho nàng.

- Thay đồ thôi, còn trang điểm cứ để ta giúp Công chúa cho. - Tĩnh Tuyết rất tự giác đóng vai một công tử được giáo dưỡng đàng hoàng, đứng ngoài cửa nói vọng vào.

Bốn người hầu này là những cô gái người Hittle bị bọn bắt cóc đem đến Ai Cập buôn người, Tĩnh Tuyết đã đích thân giải cứu bọn họ. Để trả ơn, bọn họ muốn làm người hầu của "cô", nhưng cô trước giờ luôn độc lai độc vãng, nên đã nhờ bọn họ chăm sóc Công chúa Mitamun.

- Han Sung, ngài là đàn ông mà cũng biết trang điểm cho phụ nữ sao? - Mitamun hỏi, chàng ấy giống một vị anh hùng đẹp trai hơn là một người đàn ông bình thường biết cách trang điểm cho con gái.

- Ta cũng có một đứa em gái, vì phải thường xuyên trang điểm cho nó, nên cũng biết một chút. - Tĩnh Tuyết gật đầu, Thượng Quan Tịnh Kỳ là đứa em gái mà cô rất yêu quý, thậm chí còn quý hơn cả cậu em trai ruột đã mất tích hơn mười năm nay là Tĩnh Kiệt.

- Ồ, chắc cô em gái ấy của ngài phải xinh đẹp lắm. - Mitamun trầm trồ, anh trai đã đẹp trai đến mức cực phẩm thế này, vậy chắc em gái phải được nhiều người yêu thích lắm.

- Nó rất dễ thương giống như Công chúa vậy.

Công chúa Mitamun nghe xong rồi đỏ mặt.

Tĩnh Tuyết trang điểm nhẹ rồi dịch dung một chút cho Công chúa Mitamun, tránh cho đi trên đường có gặp Izumin, mặc dù có thể nhìn phát là ra ngay, vì dù sao họ cũng là anh em.

- Công chúa sẽ là em gái ta. Chúng ta đi thôi.

Ngoài đường lớn Ai Cập là khu chợ kinh thành nổi tiếng nhất tại Thebes.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Họa từ trong miệng mà ra

Han Gi, món này rất ngon, em ăn thử xem. - Trong chợ có bày bán rất nhiều thứ, Tĩnh Tuyết tiện tay đưa Mitamun vào một tiệm bánh.

- Ồ, đúng là rất ngon. - Mitamun gật đầu, Han Sung nói rất đúng.

Trong lúc đang dạo chợ, chợt có một tin tức nổi lên, làm xôn xao hết thảy: Có bọn đạo tặc xuất hiện đào trộm mộ tiên đế. Một người hùng là Ruka đã báo tin này cho Hoàng đế Menphis.

Tĩnh Tuyết khẽ cười, người của Izumin hành động cũng thật nhanh.

Nhưng nếu Bạch Liên Hoa cũng xuất hiện trong lúc Menphis trừng trị bọn đào trộm mộ, vậy cô không về Hoàng cung bây giờ chẳng phải sẽ bỏ lỡ mất trò vui hay sao?

Vội đưa Công chúa Mitamun trở về, Tĩnh Tuyết lại rời đi nhanh chóng. Mitamun thấy hơi mất hứng, đi chơi với Han Sung được có một tý đã phải trở về. Nhưng chàng có công vụ cần phải giải quyết, nàng cũng không muốn làm chậm trễ chàng.

Thay một bộ cung trang cầu kỳ, Tĩnh Tuyết vào Hoàng cung. Mọi cung nữ, binh lính nhìn thấy nàng đều cung kính hành lễ một tiếng "Công chúa". Họ hành lễ nhưng không coi cô là một công chúa ngoại quốc bình thường, vì họ tin rằng cô cũng là một Nữ thần.

Cô rảo bước đến đại điện, gặp Tể tướng đang đưa Ruka đi đâu đó. Tể tướng nhìn thấy cô, chào hỏi:

- Tham kiến Công chúa.

Tĩnh Tuyết mở miệng, lo lắng hỏi:

- Nghe nói Hoàng đế Menphis bẻ gãy tay Carol? Bản công chúa muốn đi xem thương thế của cô ấy.

- Công chúa.. Vậy được thôi, người đâu, hãy đưa Công chúa Tĩnh Tuyết và Ruka đến tẩm điện của Công nương Carol.

- Cám ơn Tể tướng. - Cô dịu dàng cười, rời đi cùng người hầu dẫn đường.

Ruka biết cô Công chúa này có quan hệ với Hoàng tử Izumin của hắn, nhưng không rõ là quan hệ gì. Hắn không thể phủ nhận, Công chúa Tĩnh Tuyết thực xứng danh đệ nhất mỹ nhân Phương Đông. Mặc dù màu tóc của cô ấy giống người Hittle hơn.

Công chúa Tĩnh Tuyết không bóc trần thân phận của hắn, có lẽ còn có suy tính khác?

Hắn đã nhìn thấy Công chúa Tĩnh Tuyết cùng Hoàng tử Izumin ở cạnh nhau trong phòng ngủ chính của Hoàng tử lúc còn ở Hatsa, trước giờ Hoàng tử không bao giờ cho phụ nữ ngoài Hoàng hậu là mẹ ngài, Công chúa Mitamun em gái ngài và bà vú Mura bước vào phòng ngủ chính, đến cả người hầu hạ, quét phòng ngài cũng là hầu nam.

Việc Công chúa Tĩnh Tuyết được xuất hiện trong phòng ngủ chính của Hoàng tử càng khiến Ruka tin rằng ngài yêu Công chúa.

Công nương Carol được Hoàng tử bắt về rồi đem lòng yêu mến nhưng ngài cũng chỉ cho ở biệt viện gần đấy, không hề được đến phòng ngủ chính. Ngài lại chính miệng nói rằng ngài đem lòng yêu Carol.

Một người thì dùng hành động, một người thì dùng lời nói để ám chỉ. Ừm, Hoàng tử đúng là khác người.

Chẳng lẽ Hoàng tử một lúc yêu cả hai người con gái tài sắc vẹn toàn đều ở Ai Cập? Nói vậy, Hoàng tử muốn hắn tìm cơ hội bắt cóc Carol về, còn Công chúa Tĩnh Tuyết thì sao? Nếu Hoàng tử cũng yêu Công chúa Tĩnh Tuyết, thì hắn cũng sẽ đưa Công chúa Tĩnh Tuyết về bên cạnh Hoàng tử.

Hắn chưa nhìn thấy công nương Carol trông như thế nào. Nhưng khi nhìn thấy Công chúa Tĩnh Tuyết và Hoàng tử ở bên cạnh nhau, không hiểu sao hắn thấy bọn họ rất xứng đôi.

Số Hoàng tử thật khổ, yêu hai người con gái mà họ đều bỏ trốn về Ai Cập. Ruka thầm nghĩ.

Trên đường đi, Tĩnh Tuyết không vạch trần thân phận của Ruka, cũng không nói gì, như đang suy nghĩ gì đó.

Thực ra cô đang suy nghĩ, con bé Carol này đúng là không quản sống chết mà ngăn cản một vị Hoàng đế trừng trị đạo tặc. Ngu như lợn vậy.

Đúng là ngu thật, ngu hơn cả lợn, lúc nào cũnh rêu rao muốn trở về tương lai, vậy mà cứ muốn "đi chết".

Tĩnh Tuyết cười phá lên trong lòng, thôi thì cứ như vậy đi, càng tốt. Tốt nhất là xung đột đến mức chém chết nhau đi. Ban đầu cô ta còn nói là kết hôn với tên đần Menphis sẽ làm thay đổi lịch sử, thế mà giờ lại đồng ý kết hôn, cô ta thậm chí rõ biết rằng, sự xuất hiện của cô ta ở thế giới cổ đại này đã làm thay đổi lịch sử.

Nhưng cô ta lại nói một đằng làm một nẻo, còn không biết liêm sỉ mà quyến rũ tên đần Menphis.

À, cô quên mất, Bạch Liên Hoa thì cái gì cũng dám nói, nên mới có câu "Hoạ từ trong miệng mà ra". Dám báo cảnh sát à, báo luôn đi, bộ cảnh sát có thể xuyên thời gian hả, thế kỷ 21 vẫn chưa tiên tiến được như thế đâu.

Tên đần Menphis, chỉ bẻ mỗi tay thôi thế, sao không bẻ luôn cổ đi? Hừ, cho cô đỡ mất công tính kế hại chết.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đại quan Kaputa ăn đánh

Cô hãy chăm lo nhiều đến sức khoẻ của mình hơn. - Tĩnh Tuyết không chữa thương cho Bạch Liên Hoa, chỉ đứng bên cạnh giường "quan tâm hỏi han".

- Em chỉ là muốn anh ta trở thành một vị vua tốt, tại sao lại khó đến như vậy? - Bạch Liên Hoa kêu đau, ngây thơ nói.

- Khó thì thôi, làm làm gì cho mệt. - Cười lớn trong lòng, cô không biết thế giới quan của con bé này là Chân Thiện Mỹ hay Chân Thiện Mỹ fake nữa. Kêu khó mà cứ muốn làm, thật muốn giơ một like ngay lập tức. Lịch sử của tên đần Menphis đã miêu tả rõ ràng, hắn là một vị vua như thế nào, mà cô ta cứ thích nhúng tay vào, chẳng lẽ bị đau vậy vẫn chưa chừa hay sao?

Bạch Liên Hoa không nghe ra câu này có ẩn ý gì, chỉ khẽ gật đầu cảm ơn, sau đó nói mấy câu ý muốn đuổi người.

Vài ngày tiếp theo, Tĩnh Tuyết chuyên tâm chữa bệnh tích lũy tài sản. Đã gần ba tháng ở đây rồi, vàng tích vào tủ thì ít mà lôi ra tiêu xài thì nhiều. Dạo gần đây, cô phát hiện ra bản thân rất thích tiền, vì thói quen tiêu xài Đại tiểu thư kia, bây giờ không có tiền liền cảm thấy không thoải mái. Thở dài một hơn, Tĩnh Tuyết vào Hoàng cung tìm đến thần điện của Nữ hoàng Asisu ăn chực.

- Công chúa, Nữ hoàng đang cầu nguyện trong thần điện, ngài muốn vào trong hay đợi bên ngoài. - Nữ quan Ari hỏi.

- Nữ hoàng không định ăn trưa à?

Nữ quan Ari lắc đầu:

- Vào thời điểm này hằng tháng, Nữ hoàng thường cầu nguyện cả ngày trong thần điện, không hề ăn trưa.

Tĩnh Tuyết ồ lên một tiếng, sau đó rời đi. Coi như hôm nay cô xui xẻo.

Giữa đường gặp Đại quan Kaputa, ông ta nhìn chằm chằm cô với ánh mắt kỳ lạ, cung kính chào:

- Hạ thần tham kiến Công chúa Tĩnh Tuyết.

- Đại quan Kaputa đi đâu giữa trời nắng thế này? - Tĩnh Tuyết cầm cây quạt lụa phất phơ tạo gió.

- À, thần vừa đi qua thần điện, hiện tại đi ăn trưa, Công chúa sẽ hạ cố ăn trưa cùng thần chứ? - Lão Kaputa khách sáo mời, mặc dù lão rất keo kiệt nhưng khi đứng trước mỹ nhân thì không thể không móc hầu bao.

Hơn nữa, cô Công chúa này vô cùng kiêu ngạo, dung nhan lại vô cùng xinh đẹp, thông minh sánh ngang với Carol, Công chúa quả thực là một kiểu phụ nữ đặc biệt rất hấp dẫn đàn ông. Vừa nhắc đến Carol, lão đã tức muốn giậm chân, Nữ hoàng Asisu hứa thưởng Carol cho lão vậy mà ngài ấy lại thất hứa, thôi thì Công chúa này cũng được, không kém gì Carol, thậm chí còn hơn con bé người ngợm gầy quắt queo đó..

Sở dĩ lão có suy nghĩ thế này, vì Tĩnh Tuyết mang danh Công chúa ngoại quốc xa xôi, nhưng lại không mang theo bất kỳ kẻ hầu người hạ nào, một mình độc lập. Có làm hại nàng thế nào thì nàng cũng yếu đuối không thể phản kháng, cách tốt nhất chỉ có thể là gả cho lão. Vừa nghĩ, lão vừa cười phớ lớ.

- Được. - Tĩnh Tuyết được người khác mời cơm, tất nhiên ăn miễn phí thì không thể từ chối. Nhưng nếu biết lão ta đang nghĩ gì, cô xin thề sẽ giết chết lão ta ngay lập tức.

Biệt viện hoành tráng dát vàng, lấp lánh như vậy, đúng là méo thể ngờ lão già này cũng là một tham quan. Tĩnh Tuyết lắc đầu, cô không phải thần thánh pháp luật, không cần xử lý mấy gã quan tham, chỉ khi nào đụng chạm vào cô thì cô sẽ tiêu diệt.

Kaputa rất nhanh cho người làm một bàn thức ăn lớn mang lên.

- Công chúa Tĩnh Tuyết, xin mời ngài.

- Được, Bản công chúa sẽ không khách sáo.

Lấp đầy dạ dày, Tĩnh Tuyết lấy khăn gấm tao nhã lau miệng, đứng lên, đeo balo rời đi:

- Bữa cơm này, cám ơn Đại quan, Bản công chúa sẽ nói tốt trước mặt Hoàng đế Menphis vài câu giúp ngươi.

Lão Đại quan cười đến ngoác miệng ra mang tai, phất tay cho toàn bộ người hầu rời đi hết:

- Công chúa, Hạ thần có một phòng trưng bày rất nhiều cổ vật Phương Đông quý hiếm, nhưng lại không biết là của những thời kỳ nào, ngài có thể giúp Hạ thần giải đáp chứ?

- Ồ, đi thử xem. - Tĩnh Tuyết hất cằm, ý bảo lão ta dẫn đường, nếu là cổ vật quý hiếm, cô có khả năng sẽ trộm đi vài món bán lấy tiền, đỡ phải đi khắp nơi chữa bệnh kiếm tiền phiền phức.

À khoan đã, phải là "đem đi" chứ không phải là "trộm", cô là quang minh chính đại cướp, chưa bao giờ lén lút. Đúng, đem đi.

Lão quan mời Tĩnh Tuyết bước vào trong căn phòng trước, lão sẽ vào sau. Chà chà, căn phòng từ sàn nhà đến các bức vách trên tường đều là vàng nguyên khối. Chính giữa căn phòng là một chiếc giường trải da báo lót lông cừu mềm mại, gỗ của giường cũng tỏa ra mùi thơm của trầm hương, xung quanh là những chiếc bàn chạm trổ tinh xảo bày biện đủ các loại tượng được tạc từ vàng. Nhiều vàng thật đấy, nhưng có món đồ cổ Phương Đông nào đâu?

"Cạch" một tiếng, là tiếng cửa đóng lại, rất chặt. Tiếp sau đó là giọng nói buồn nôn của lão Kaputa:

- Công chúa, ở đây toàn là đồ cổ đẹp và rất quý hiếm, phải không?

Tĩnh Tuyết bây giờ mà còn không biết lão già này định làm gì nữa, thì cô sẽ không mang họ Tĩnh. Cô ngoảnh đầu lại:

- Đúng là rất đẹp và quý hiếm.

- Công chúa thật tinh mắt. - Lão Kaputa cười phá lên, ánh mắt như đang thưởng thức bữa ăn:

- Nếu Công chúa thích, Hạ thần có thể cho ngài một nửa căn phòng này, chỉ cần ngài..

Tĩnh Tuyết không một tiếng động mở balo sau lưng ra, lôi ra đôi găng Boxing đeo lên tay, ngắt lời lão già:

- Bản công chúa thì lại thấy, ngươi nên đem dâng hết mới phải.

Chỉ cần Bản công chúa đánh chết ngươi là được. Tĩnh Tuyết nghĩ trong lòng.

- Được được, ta sẽ dâng hết cho Công chúa, nàng hãy đến với ta nào~

Lão quan không hiểu gì cả, cứ nói năng ngu ngốc, đến khi ăn một đấm lên mặt mới ngã xuống, hét lên:

- Ngươi dám làm gì Bản quan?

- Làm gì ấy hả? Giết chết ông đấy. - Tĩnh Tuyết nở nụ cười như tắm gió xuân, nhưng giọng nói ngoan độc đến cực điểm.

- -Bốp!

- -Bốp!

- Này thì làm gì! Dám có ý nghĩ gì với ta hả, để xem ta đấm mấy phát thì ông sẽ ngoẻo nhé?

Tĩnh Tuyết dù sao cũng là người rèn luyện thể lực thường xuyên, một lão già béo ú có nguy cơ mắc máu nhiễm mỡ như Kaputa làm sao có thể địch nổi, chỉ hai chưởng ông ta đã nằm sấp mặt.

- Ngươi.. ngươi dám đánh Đại quan triều đình? - Kaputa ăn đòn đau, la hét lộn xộn.

- Này thì Đại quan! Đại tham thì có. - Tĩnh Tuyết bồi thêm một cú đá, khiến mặt lão ta sưng tím như đầu heo.

Lão già này đúng là lớn mật, gan to bằng trời rồi. Cô lắc đầu, hôm nay lão phải chết rồi, dù có được lịch sử bảo vệ, cô cũng sẵn sàng làm phản.

- - Bốp! Bốp! Bốp!

- - Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Thực sự đánh đến lúc lão chỉ còn một hơi tàn, Tĩnh Tuyết mới ngừng lại, tay cô hơi mỏi.

Lão Kaputa cuối cùng đã biết sợ, bò đến ôm chân Tĩnh Tuyết:

- Đại nhân.. ngài tha mạng cho con, con xin thề sẽ không dám tơ tưởng gì đến ngài nữa, xin ngài tha mạng, xin ngài tha mạng...

- Bò ra xa ta ba mét. - Cô hất hất chân, loại người thế này, thật là phổ biến mà, đánh gần chết là chừa ngay.

- Vâng vâng, Đại nhân.

Tĩnh Tuyết quyết định tha mạng cho lão già này, vì lão vẫn còn giá trị. Nhưng cái giá phải trả sẽ rất lớn nếu muốn sống, cô đảo mắt quanh căn phòng:

- Cái phòng này, toàn bộ cho người đem hết đến Hành cung.

Lão hoảng hốt, sắc mặt xám xịt:

- Cái gì? Toàn bộ!?

- Phải, toàn bộ. Một miếng ốp tường hay sàn nhà cũng đều phải chuyển đến cho ta. - Tĩnh Tuyết gật đầu, cho găng tay vào balo:

- Đừng để ta đến đòi, cũng đừng dại gì mà cho người đi ám sát ta. Cẩn thận..

Ngừng lại hai giây, cô nhấn mạnh bằng giọng nói thập phần lạnh lẽo:

- .. ta đến cướp hết đồ nhà ngươi đi đấy, kể cả giấy nhà đất.

Lão Kaputa ngồi bệt xuống đất. Cả một phòng báu vật này của lão là tài sản tích cóp được bấy lâu nay, mặc dù đều được người khác biếu nhưng lão cũng có tình cảm với những báu vật này. Vậy mà hiện tại, lão đã chọc phải ổ kiến lửa, để mất trắng, lão cũng còn một phòng báu vật trong tầng hầm, nhưng làm sao nguy nga tráng lệ như căn phòng này được. Bây giờ lão chỉ còn biết gào thét trong lòng.

Mỹ nhân đúng là không thể nhìn bề ngoài được! Nhất là Đại mỹ nhân!

Cô không cần thiết phải gieo rắc lòng thương cảm với lão Kaputa này. Cô đã muốn giết ai, thì ngay cả bản thân cô cũng không thể ngăn cản nổi.

Rời khỏi biệt viện nhà lão Kaputa, Tĩnh Tuyết không cảm thấy tâm trạng quá tệ, vì tự dưng được một khối tài sản lớn, ai mà không vui cho được.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lại một màn cứu mạng

Tĩnh Tuyết lại dành ra một buổi chiều để đi dạo quanh cánh đồng bên bờ sông Nile. Cô như nghĩ đến cái gì đó, rồi lấy hơi, nhảy xuống nước.

Trên bờ, ở ngay gần đấy, có một người nhìn thấy, hắn lúc nào cũng thắc mắc về vấn đề này, tại sao cô ấy lại luôn muốn nhảy sông đi chết?

[Mình không biết thời điểm này người ta đã biết đến các đại lượng đo thời gian ngắn như phút, giây chưa, nên mình sẽ quy chung chung lại là khắc. Một khắc bằng 15 phút.]

Izumin khẽ đếm, hắn dùng chiếc đồng hồ cát được điêu khắc tỉ mỉ, cắt ghép bằng đá thạch anh tím. Cát trên đồng hồ nhỏ đã chảy xuống gần một phần tư, có nghĩa là cô ấy nhảy xuống sông gần một phần tư khắc rồi, chẳng lẽ đã đi chết thực sự? Hắn chỉ kịp nghĩ đến đó, nhảy bổ xuống nước muốn cứu người lên.

Tĩnh Tuyết cố gắng nín thở trong nước, cô đang tìm kiếm dưới tầng đáy sông Nile, có thể sẽ xuất hiện lỗ hổng thời gian nào đó? Nếu là như vậy, thì cô có thể quay về tương lai rồi.

Trong lúc chăm chú tìm kiếm lỗ hổng thời gian, một hình ảnh màu đen có xoáy hiện lên lấp ló từ xa, cô cố bơi đến gần nhưng một thứ gì đó to lớn từ đằng sau lại kéo lấy lưng áo cô. Cá sấu ư? Nghe nói cá sấu sông Nile cũng có thể lặn ở độ sâu hơn mười mét. Cô cố gắng giằng co, nhưng sức lực đằng sau quá lớn, cứ như vậy kéo cô trồi lên mặt nước. Khoan đã, đâu phải cá sấu? Là người mà? Hơn nữa nhìn dáng người này có vẻ quen quen..

Tên tiểu tử Izumin! Hắn lại phá hỏng kế hoạch của cô!

Vừa trồi lên mặt nước, Tĩnh Tuyết nhịn đủ rồi, trước giờ chưa có ai từng kéo áo cô mà lôi như vậy. Cô phun một miệng nước lên mặt hắn, còn hung hăng chửi bới:

- Ngươi lại làm gì thế? Tại sao lại phá hỏng kế hoạch của ta, hả? Đã ba lần rồi, ba lần rồi đấy!

Izumin có chút không hiểu, chẳng lẽ lại tiếp tục hỏi: "Cô muốn chết thật sao?" ư? Lần trước hắn cũng từng hỏi rồi. Nên hiện tại hắn chỉ còn cách phản bác:

- Cô đã nhảy xuống sông một phần tư khắc, lại còn chìm sâu như vậy, nếu không phải ta cứu cô lên, thì cô bây giờ đã chỉ còn là một cái xác rồi.

- Một phần tư khắc? Gần 4 phút? - Chính xác là 3 phút 45 giây, thảo nào cô thấy áp lực nước càng lúc càng lớn, chính cô cũng cảm thấy khó thở. Nói như vậy có nghĩa là, hắn cứu mạng cô rồi?

Ngồi ngu ngốc một lúc bên bờ sông, Tĩnh Tuyết mới khó khăn mở miệng:

- Hồi nãy.. cám ơn ngươi đã cứu ta.

- Cô.. - Izumin thật sự muốn hỏi, người con gái vừa thông minh, lại xinh đẹp tài giỏi như Tĩnh Tuyết, muốn chết đến như vậy, là vì lý do gì? Nhưng hắn cảm thấy bản thân không có tư cách để hỏi, dù là bạn nhưng khoảng cách cũng rất lớn, có vẻ như còn lớn hơn cả khoảng cách giữa hắn và nàng Carol.

- Coi như ta nợ ngươi một món ân tình vậy. - Tĩnh Tuyết đứng dậy, đeo balo lên lưng rời đi.

- Khoan đã, phải là hai món ân tình chứ? - Hoàng tử Izumin gọi với theo sau, lần trước cô ấy nói sẽ giúp hắn tìm kiếm tung tích của em gái, nhưng không thấy cô ấy nói gì, tất nhiên là không tính chứ.

- Được, hai thì hai. - Tĩnh Tuyết gật đầu, cô em gái Mitamun của hắn cô còn đang "giữ", cứ coi như là hai món nợ ân tình đi.

- Cô trả trước một cái đi. Ta không nghĩ cô sẽ trả sớm đâu.

- Hừ, ý ngươi là ta nợ không chịu trả chứ gì? - Cô tức giận, định nhấc chân lên đá hắn, rồi lại bỏ xuống, hắn vừa cứu mạng cô mà, phải hạ hỏa, hạ hỏa.

- Ta trời sinh không tin tưởng người khác lắm. - Izumin xòe tay ra "đòi nợ".

- Ngươi..

Thật là muốn cạn lời luôn.

Đang chần chừ không biết "trả nợ" thế nào, vì hắn không nói ra điều kiện, nhưng bàn tay đang xòe ra của hắn đột nhiên nắm lấy một bàn tay của cô. Bọn họ cùng nhau rời khỏi bờ sông.

Không xa, Ruka đang dùng hết tốc lực chèo sông đưa Carol xuôi dòng sông Nile đi Hạ Ai Cập, đã nhìn thấy cảnh tượng này. Hoàng tử thật ra đang là một lúc bắt cá hai tay phải không? Hắn lại muốn vả miệng mình quá, dám nói Hoàng tử bắt cá hai tay. Hoàng tử đẹp trai, tài ba như thế thì có hai người phụ nữ cho mình thì có làm sao chứ? Kể cả ngài có hai mươi người, hay hai trăm người hắn cũng không phản đối. Đúng vậy. Hiện tại hắn đưa Carol đến Hạ Ai Cập, để tạo lòng tin với cô ta trước.

Nhưng hắn lại không biết, Hoàng đế Menphis đã đuổi sát nút đằng sau, gương mặt nhuộm đầy sát khí.

Một khung cảnh khác, cũng bên bờ sông Nile, Hoàng đế Algol của Đế chế Assyria đang giả dạng sứ giả của Assyria đến chúc mừng cho lễ cưới của Hoàng đế Ai Cập, hắn nhìn thấy bên bờ sông có một tên đàn ông lạ mặt đang nắm tay một cô gái xinh đẹp, liền hỏi quân hầu đằng sau:

- Cô gái xinh đẹp kia chính là nàng Carol phải không?

Quân hầu rối rít trả lời:

- Hoàng thượng, ngài nhầm rồi, đó là vị khách quý đến từ Phương Đông của Ai Cập, Công chúa Tĩnh Tuyết.

- Thì ra đó chính là vị Công chúa nổi tiếng không kém nàng Carol? - Algol ngạc nhiên hỏi lại, không còn từ nào khác để miêu tả hay hơn bốn chữ xinh đẹp tuyệt trần.

- Vâng thưa Hoàng thượng, Công chúa Tĩnh Tuyết nổi tiếng với tài chữa bệnh của mình, thậm chí có người nói Công chúa Tĩnh Tuyết từng cứu người chết sống lại, còn biến nước bẩn thành nước sạch.

- Ồ, vậy sao? - Algol ồ lên một tiếng, danh tiếng của vị khách quý này còn cao hơn cả nàng Carol kia sao?

Vào trong thành, người ta thấy rõ dân chúng chia ra làm hai phe, một nghiêng về phía Công chúa xinh đẹp đa tài, một nghiêng về cô gái nô lệ đã trở thành vợ sắp cưới của Pharaoh từng cứu mạng Pharaoh thoát chết.

- Bản công chúa thật không ngờ, Hoàng tử cao quý như ngài Izumin đây cũng sẵn sàng ăn mấy món rẻ tiền thế này. - Tĩnh Tuyết vẻ mặt khinh bỉ, tên tiểu tử này dám bắt cô đưa đi ăn tối à.

- Ta thấy chúng ta cũng cùng đẳng cấp mà thôi. - Izumin nói ra một câu làm cô phát nghẹn, phải rồi, cô đang đóng vai Công chúa Đại Chu mà.

[Truyện thôi mà, mình có chém vài đoạn:]

Nói đến Công chúa Đại Chu, thực ra là có thật. Năm 1122 trước Công Nguyên, con gái út của vua nhà Chu phản đối việc ép hôn với Thái tử ngoại tộc của một quốc gia phía Nam Đại Chu, nên đã bỏ trốn biệt tích, nghe nói nàng đi chu du khắp thiên hạ, cũng có người nói rằng nàng gặp được ý trung nhân, sẵn sàng từ bỏ thân phận Công chúa của mình để ở bên cạnh tình lang.

Công chúa Chu Tĩnh Tuyết trong lịch sử từ khi biến mất thì đã chỉ còn tồn tại là vài dòng vắn tắt trong Hoàng tộc nhà Chu.

Hiện tại là thời điểm Công chúa Chu Tĩnh Tuyết biến mất bốn năm, trùng hợp là trong tên của vị Công chúa này còn có tên của Tĩnh Tuyết, cô rất thích nên lựa chọn thân phận này, dù sao thì thân phận Công chúa ngoại quốc cũng có ích rất lớn đối với việc tồn tại ở đây.

Ăn xong cơm tối, Tĩnh Tuyết nhìn Izumin đang lau miệng:

- Được rồi chứ? Như vậy là chỉ còn một món ân tình nữa nhé.

Thấy cô gái định rời đi, Izumin lại lấy tay mình giữ tay cô lại, hắn kiếm vội một cớ:

- Ta muốn đi dạo chợ đêm với cô.

Ba ngày nữa là Lễ cưới của nàng Carol và tên Hoàng đế Menphis, trong lễ săn sư tử, hắn sẽ đem nàng Carol đi. Vì vậy nhất định hắn sẽ không còn đến Ai Cập, gặp người bạn này nữa, có lẽ cô ấy không quan tâm, nhưng hắn thì hoàn toàn ngược lại, vì Izumin hắn từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ có một người bạn. Nghĩ đến việc mãi mãi không gặp lại người bạn đầu tiên này khiến trong lòng hắn dấy lên một cảm giác đau đớn khó hiểu.

- Được, nhưng ngươi hãy bỏ tay ra đi. - Tĩnh Tuyết không nhiều lời, chỉ là dạo chợ thôi, hắn nắm tay cô chặt như vậy làm gì.

Dưới ánh trăng, chợ đêm đông đúc người vẫn có một sự tịch mịch. Izumin phá tan bầu không khí u ám:

- Nghe nói những cô gái người Phương Đông rất coi trọng quy củ, lễ nghi. Chỉ cần có hành động thân mật với đàn ông lạ, thì sẽ phải gả cho người đó?

- Ta không để ý đến người đàn ông của ta từng yêu ai, từng có người yêu như thế nào. Ta chỉ quan tâm rằng hắn sẽ thật lòng yêu ta, mãi mãi, một đời một kiếp. - Tĩnh Tuyết trả lời khô khốc, cô thật sự rất muốn trở lại tương lai đi Hàn Quốc ngay lập tức, để xem show của các anh Bangtan.

Cô rất nhớ giọng hát ấm áp của Taetae, gương mặt đẹp trai quên thời gian đó, thực sự là rất nhớ. Ngoại trừ ông ngoại là và Tịnh Kỳ là những người thân duy nhất còn lại trên đời này, các anh nhà Chống Đạn đã sớm là gia đình thứ hai của cô. Năm năm trước, cái thời điểm khó khăn nhất của cô, cái thời điểm mà cô cảm thấy thế giới này sụp đổ thật sự trong lòng, thì những bài hát ấy, giọng nói trầm ấm ấy đã làm thay đổi suy nghĩ của cô. Hóa ra, thế giới này vẫn còn nhiều điều đáng để bản thân hi vọng.

Izumin thật muốn bật cười, hắn hỏi cô một đằng, thì cô trả lời một nẻo, cô gái này đang tự coi mình là đàn ông đấy à? Nhưng cô ấy nói cũng thực sự rất hay, có lẽ đây là suy nghĩ của chính cô ấy. Tên Taetae đó thực sự rất may mắn, có một người toàn tâm toàn ý yêu mình.

Nếu hiện tại Tĩnh Tuyết biết được suy nghĩ của tên Hoàng tử này, chắc chắn cô phải cười đến mức rung hết mỡ bụng! Taetae là Hoàng tử trong mộng của hàng triệu cô gái trên thế giới này, không phải chỉ có một người toàn tâm toàn ý yêu anh ấy.

[Chương này mình viết khá dài cho nên hôm nay chỉ đăng một chương thôi, chương tiếp hoặc là đăng trưa chiều nay, hoặc là mai đăng. Vậy nhé~]

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Náo loạn lễ săn sư tử (1)

Ngay một ngày trước lễ cưới của Hoàng đế em trai mình, Nữ hoàng Asisu đột ngột muốn về Hạ Ai Cập.

- Cô đừng manh động như thế. Không xuất hiện ở đó lẽ nào không muốn xem trò vui? - Tĩnh Tuyết nhặt một chùm nho xanh trên bàn, nhai nhóp nhép.

- Ta thực sự không muốn nhìn thấy con bé nô lệ đó ngày ngày cướp đi vị trí của mình. - Nữ hoàng Asisu căm giận nói.

- Nào nào, cô không phải nóng vội, lúc đó ta sẽ bày kế cho nó rơi xuống sông, như vậy là xong. Cô cứ việc ở yên trong thần điện giả vờ cầu nguyện cả ngày là được. - Tĩnh Tuyết tự mình rót cho Nữ hoàng Asisu một ly rượu nhâm sâm ngàn năm.

Asisu nhấp vài ngụm, gật gù khen:

- Tài ủ rượu của ngươi rất khá đấy.

- Cũng thường thôi. - Tĩnh Tuyết chén xong chùm nho, lại quay sang đĩa thịt vịt.

Nếu như ngày mai Bạch Liên Hoa rơi xuống nước, nhất định sẽ xuyên về tương lai, cô sẽ nhảy theo cô ta. Vậy thì sẽ có thể trở về tương lai rồi, nhớ mọi người quá! Không biết Thiên Vân có quay Fancam đẹp không? Tĩnh Tuyết vô cùng mong chờ khoảnh khắc được xem nó. Vì kích động quá mà cô đang ăn thịt vịt bị nghẹn.

- Ngươi thật bất cẩn. - Asisu đưa cho Tĩnh Tuyết một ly nước, uống để bớt nghẹn.

Tĩnh Tuyết đón lấy ly nước, chợt nhớ ra một điều gì đó:

- Cô có chuẩn bị sư tử phải không?

- Bốn con. Đủ chứ? - Asisu gật đầu.

- Chắc cô cần một thứ gì đó? Ví dụ như cái này? - Tĩnh Tuyết lôi ra một lọ sứ chứa thuốc kích thích liều cao, trong này có chứa một lượng Heroin vừa

đủ để gây ảo giác. Vì lợi ích, đám sư tử này bắt buộc phải hi sinh thôi.

Bỏ qua chi tiết các nghi thức trong đám cưới, Tĩnh Tuyết đứng bên ngoài chúc mừng, bởi vì cô không có hứng thú với những thứ này. Quan trọng là.. lễ săn sư tử kia.

Hoàng tử Izumin đang ở gần đó, gấp gáp:

- Phải nhanh chóng lên! Tận dụng thời cơ! Hoàng phi Carol bây giờ là của báu, bao người dòm ngó. Nếu chậm một chút, có thể nàng sẽ rơi vào tay kẻ khác.

Hai vợ chồng nhà Menphis từ xe ngựa bước xuống, vẫy tay chào mừng dân chúng, nhưng cũng có không ít người có suy nghĩ khác:

- Tại sao Hoàng đế lại cưới con nô lệ đó chứ? Chỉ vì nó mà ngài lại suýt mất mạng ở Hittle.

- Đúng vậy, ta cũng không hiểu. Công chúa Tĩnh Tuyết thông minh xinh đẹp, hiền lương thục đức như thế kia, vậy mà Hoàng đế lại nhìn trúng con nô lệ..

- Công chúa Tĩnh Tuyết đã cứu mạng con nô lệ đó tại Hitlle đấy, vậy mà nó lại ăn cháo đá bát.

- Không phải, vốn dĩ vị trí Hoàng phi ấy là của Nữ hoàng, chỉ tại con nô lệ đấy lợi dụng vẻ ngoài mê hoặc Hoàng đế.

Hoàng đế Algol giả danh sứ giả nước mình, lẫn trong đám đông kinh thành chuẩn bị vào chúc mừng, lại nghe thấy những lời này, nhếch miệng cười:

- Hai Nữ thần mới của Ai Cập.. thật khiến người ta mỏi mắt mong chờ. Dân chúng lại ủng hộ ba người.

- Hoàng.. Sứ giả, hiện tại đã chậm trễ vào chúc mừng Hoàng đế Ai Cập, cần phải đi gấp. - Quân hầu bên cạnh thì thầm.

- Ta biết rồi, vào thôi.

Tĩnh Tuyết nói xong mấy câu chúc mừng, liền nhanh chóng trở về Hành cung thu thập đồ đạc. Thay bộ đồ lúc xuyên không vào, sau khi chắc chắn không bỏ quên thứ đồ kỳ lạ gì mới đeo lên tai nghe và kính mắt. Cô một đường ra vị trí tốt nhất gần thảo nguyên bên bờ sông Nile để chuẩn bị "theo dõi" quá trình săn sư tử.

- Công chúa, nô tỳ là người của Nữ hoàng, ngài ấy nhắn với ngài rằng mọi thứ đã xong xuôi. - Một cung nữ bê theo hoa quả và các thứ thức uống đi theo Tĩnh Tuyết, bày biện nơi xem săn sư tử thật tốt.

- Ừm. Đem theo lán đan bằng lá dừa cỡ lớn đến, che nắng thật tốt cho Bản công chúa. - Tĩnh Tuyết không tỏ ra khả nghi, chỉ thản nhiên ra lệnh.

- Nô tỳ sẽ cho người đem theo ngay. - Cung nữ tuân mệnh, đây chính là cung nữ dưới trướng Nữ quan Ari của Nữ hoàng Asisu.

Cuộc săn sư tử bắt đầu, Bạch Liên Hoa bịn rịn không muốn Menphis đi săn, vì một phần sợ "bị" bắt cóc. Cô ta khóc nức nở:

- Em van chàng đừng đi đâu cả!

- Carol, đây là nghi lễ truyền thống, không thể thay đổi. À, Công chúa Tĩnh Tuyết đang ngồi ở đằng kia, nàng hãy đến bên cạnh cô ấy đi. - Menphis dẫn Bạch Liên Hoa lại chỗ Tĩnh Tuyết đang nửa nằm nghe nhạc:

- Công chúa, xin cô hãy trông coi cô ấy giúp ta.

Tĩnh Tuyết đang nghe nhạc, nhạc mở tiếng hơi bé nên cô vẫn nghe thấy câu "xin cô hãy trông coi cô ấy giúp ta" của tên Menphis. Hừ, nghĩ gì vậy đồ ngu? Bộ chị mày là người trông trẻ hả? Vì không muốn nghe tiếp màn ân ái của bọn chúng, cô cố ý bật tiếng to lên hết mức, bỗng nhiên cô giật thót mình:

- Bang! Tan! So! Nyeon! Dan! - Một tiếng hét vang lên bên trong tai nghe.

- Menphis.. chàng.. - Bạch Liên Hoa rưng rưng nói, níu lấy áo hắn.

- Nàng hãy ngồi yên ở đây đi. Đợi ta.

Nói xong liền rời đi cùng đoàn hộ vệ luôn.

- Jingyeokhae bang! Tan! Sonyeondancheoreom Jingyeokhae bang! Tan! - Tĩnh Tuyết khẽ lẩm nhẩm theo giai điệu bài hát, ôi trời, thật là muốn điên cuồng cùng các anh quá mà!

- Công chúa, đây chính là nho xanh cống phẩm thượng hạng từ vùng Hạ Ai Cập chuyển đến từ sáng sớm nay. - Một cung nữ đứng đằng sau dâng lên trước mặt Tĩnh Tuyết một đĩa nho xanh, món trái cây ưa thích của cô.

Carol hu hu sụt sịt bước lại gần, yếu ớt ngồi xuống tràng kỷ bên cạnh, lại nghe thấy con cung nữ chết tiệt nào dâng hoa quả cho con Công chúa ngoại lai này mà không dâng cho Hoàng phi Ai Cập là cô ta, trong lòng liền dấy lên tức giận:

- Ngươi là cung nữ? Tại sao nhìn thấy Hoàng phi mà không hành lễ? - Unasu đứng đằng sau Bạch Liên Hoa bắt bẻ.

Cung nữ hoảng sợ quỳ xuống.

Lúc này Tĩnh Tuyết đã rút ra một bên tai nghe, nhìn về phía Unasu:

- Đó là cung nữ của Nữ hoàng Asisu, chính cô ấy đã sai cung nữ này đem cống phẩm đến cho Bản công chúa, ngươi nói vậy là có ý gì?

Mọi người đều biết Bạch Liên Hoa và Nữ hoàng Asisu có mâu thuẫn ngay từ đầu, vậy cho nên có chọc phải nhau thì cũng không lập tức dùng một hai câu nói mà giải quyết được vấn đề. Hơn nữa dù hiện tại Bạch Liên Hoa chiếm được lòng dân, nhưng Nữ hoàng Asisu lại nắm giữ một nửa Vương quốc Ai Cập. Cô ta có mạnh đến mấy cũng không thể chọc vào Nữ hoàng Asisu thời điểm này được.

Đúng như suy tính của cô, Bạch Liên Hoa nghe câu này liền tức tối nhăn mày lại, vì có tóc mái che đi nên không ai phát hiện ra. Tên Unasu cũng câm nín.

Con ả Asisu này thực sự là quá mặt dày mà! Cô ta đã ngây thơ thuần khiết đến thế mà ả vẫn cứ nhông nhông ngồi trong thần điện cầu nguyện được. Đáng lẽ phải cút về Hạ Ai Cập rồi chứ! Cầu nguyện thì làm cái cóc khô gì, có cầu nguyện thì cô ta vẫn cưới được tên Menphis đó thôi. Vừa nghĩ đến đó, Carol đã vui mừng khôn xiết, con ả Asisu vẫn phải quỳ gối dưới váy cô ta, điều này chính là không thể thay đổi, nó luôn như vậy.

Tĩnh Tuyết ngồi nhai nho xanh, nho xanh rất chua, vị nhôn nhốt, nhưng cô lại thích vị chua ấy, thật là một sở thích khó bỏ mà.

Hoàng đế Algol giả dạng Sứ giả của Assyria, đứng từ xa nhìn hai vị mỹ nhân, nàng Công chúa kia và nàng Carol này đều có dáng vẻ vô cùng khác lạ, nhất là hai màu mắt hổ phách và xanh biển kia, thật thu hút người. Hắn quyết định rồi, sẽ bắt cóc hai vị Nữ thần của Ai Cập này đi luôn.

- Các ngươi chuẩn bị cho ta một con thuyền thật tốt, ta sẽ bắt cóc hai nàng ấy ngay trong hôm nay, và ngay trước mũi bọn Ai Cập.

- Hoàng thượng, như vậy có mạo hiểm lắm không? - Quân hầu lo lắng.

Algol tự tin vỗ ngực:

- Đừng lo, ta đã sắp đặt đâu vào đấy rồi, khả năng thành công trăm phần trăm!

- Tâu Hoàng thượng, trước đây Hoàng tử Izumin đã bắt cô gái Carol đó về Hitlle, nhưng bị Menphis cướp lại ngay.. còn Công chúa kia đã cứu sống cô gái thoát khỏi Tử Thần..

- Ta biết! Thì sao?

- Sau lần đó, dân thành Thebes càng thêm yêu hai Nữ thần của họ!

- Ta biết. - Trong mắt tên Algol phản chiếu hình ảnh xinh đẹp, hắn thốt lên: "Hai người con gái tuyệt vời!"

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Náo loạn lễ săn sư tử (2)

Bạch Liên Hoa không chờ được mà nhao ra bên ngoài nghe ngóng, Tĩnh Tuyết không để tâm, vừa ăn nho vừa hỏi cung nữ kia đi nhận tin của Nữ quan Ari:

- Con thứ ba thả rồi?

- Vâng thưa Công chúa.

- Ừm, sắp có trò vui rồi đây. - Tĩnh Tuyết phủi mông đứng dậy, đeo balo vào lưng, cô sắp được rời khỏi nơi này rồi, một nơi toàn là phiền phức.

Sư tử bị uống thuốc kích thích, nhao vào người Carol, cô ta hốt hoảng kêu cứu:

- Cứu tôi với..!

Tĩnh Tuyết cướp lấy kiếm của một tên lính bên cạnh để phòng thân cho chính mình, nhìn mấy thứ lộn xộn bên cạnh, cô hô lớn:

- Quan quân đâu rồi? Xông vào cứu Hoàng phi mau!

- Công chúa, con sư tử quá hung mãnh..

- Chẳng lẽ các ngươi để Hoàng phi chết như vậy à? - Cô quát tháo, cô ta sẽ không chết đâu, nhất định.

Cô còn chưa nghĩ xong, Menphis đã chạy lại cùng một đám binh lính vô dụng:

- Ta đã bảo nàng ở bên cạnh Công chúa rồi mà? Tại sao lại chạy ra đây?

- Cứu em với..!

- Ta sẽ chế ngự con sư tử, Ruka hãy đưa cô ấy ra khỏi đây! - Menphis ra lệnh cho Ruka.

Nhưng con sư tử lại càng hung hăng hơn, nó ra sức gào lớn. Bạch Liên Hoa cướp lấy dao găm của Ruka, tiếp tục ngu ngốc xông vào. Hừ, biết là không thể, còn cố tình lao đầu vào chỗ chết.

Hoàng đế Algol giằng co với đám quân hầu:

- Tránh ra! Ta phải cứu nàng Carol! Trong lúc đó các ngươi hãy đánh ngất nàng Công chúa kia đưa đến bên thuyền.

- Hoàng đế Algol! Ngài hãy quay lại đi!

Hoàng tử Izumin từ đằng xa nhìn thấy cảnh tượng đó, tức giận:

- Hừ, ta đã bảo Ruka bảo vệ nàng, sao lại để ra nông nỗi này? Bầy sư tử ngửi thấy mùi máu đang kéo đến.. ta nghe thấy tiếng bước chân chúng đến gần.. bọn quan quân Ai Cập không đủ sức ngăn cản chúng đâu.

- Hoàng tử tính sao ạ? - Đội trưởng đằng sau lo lắng hỏi.

Izumin rút ra một mũi tên, kéo căng dây cung:

- Phải giúp họ một tay.

- Đừng, Hoàng tử! Nguy hiểm lắm! - Đội trưởng ra sức ngăn cản, nhưng đã không kịp rồi, Hoàng tử một khi đã quyết định làm cái gì đó, thì sức chín trâu hai hổ cũng không thể ngăn cản ngài được.

Sau gần một khắc, đám người kia đã giết chết được con sư tử.

Nữ quan Ari đau đầu:

- Con bé đó thật là cao số. Có phải chúng ta vẫn còn một con sư tử nhốt trong hang?

- Đúng vậy, nó là con dữ dằn nhất.

- Hãy thả nó ra cho ta.

- Vâng thưa Nữ quan. - Quân hầu tuân lệnh, rồi ngay lập tức đi thả sư tử.

Carol được đưa vào lều trại ở gần đấy để trị thương, cô ta cười sung sướng:

- Hắn vẫn bình an vô sự! Những phán đoán của thầy Brown hoàn toàn là sai.

- Hoàng phi, cô không nên nói chuyện, sẽ mất máu nhiều hơn đấy. - Tĩnh Tuyết quan tâm đứng bên cạnh, cô không trị thương là bởi vì đám Ngự y có công việc của họ.

Không cần thiết phải đem lòng tốt đưa nhiều lần cho kẻ mà mình ghét.

- Vâng.. - Bạch Liên Hoa ồ lên một tiếng, sau đó im thin thít chịu đựng việc chữa thương của đám Ngự y, bọn người cổ đại này thật ngu ngốc! Không biết có để lại sẹo trên vai cô ta hay không nữa?

Tĩnh Tuyết lẩm nhẩm trong miệng một bài hát, cô đang suy nghĩ, cái chết của Menphis đến ngày càng gần rồi, có lẽ hôm nay hắn phải chết, nhưng lại không giống lịch sử mà thoát chết. Vậy thì sẽ có nhiều nguy hiểm đến với hắn hơn đấy, dù sao hắn cũng phải chết sớm thôi.

Sau khi trị thương xong, Bạch Liên Hoa leo lên kiệu trở về cung.

Đột nhiên, một con sư tử còn hung dữ hơn con ban nãy, xông đến kiệu chở Bạch Liên Hoa, nó gầm gừ hung ác. Nhanh chống ngoạm lấy vai trái của cô ta, con sư tử lao đến bên bờ sông Nile.

Tĩnh Tuyết biết thời cơ đến, vì vậy cô dùng tốc độ nhanh nhất lao theo sau con sư tử. Đợi nó dừng lại bên bờ sông Nile, cô dùng thanh kiếm ban nãy giả vờ chính nghĩa, nhắm vào con sư tử:

- Hoàng phi! Nhất định ta sẽ "cứu" cô!

Hoàng đế Menphis dẫn binh lính đến gần, hắn cầm một thanh lao nhắm vào con sư tử, cầu mong:

- Lạy trời cho mũi lao trúng đích!

Không xa, Hoàng tử Izumin kéo căng dây cung, thâm trầm nói;

- Con sư tử kia, hãy nếm mũi tên tẩm độc của ta.

Vào khoảnh khắc con sư tử bị ba mũi kiếm, lao và tên tẩm độc đâm vào, nó đã gầm lên một tiếng, cùng với Bạch Liên Hoa mặt cắt không còn giọt máu rơi xuống nước, Tĩnh Tuyết cũng nhảy xuống.

Bỏ ngoài tai tiếng la hét của đám người trên bờ, Tĩnh Tuyết bám sát Bạch Liên Hoa, thấy xoáy nước màu đen xuất hiện một cách kỳ lạ, cuốn Bạch Liên Hoa vào bên trong, cô cũng lập tức bơi theo, cả thân mình biến mất trong dòng xoáy.

- Đến lúc trở về rồi.

Suốt bốn canh giờ tìm kiếm trên sông Nile, họ vẫn không tìm thấy hai cô gái. Xác con sư tử đã tìm thấy, vậy nếu có chết, cũng phải tìm thấy xác bọn họ chứ?

Hơn ba vạn người tìm kiếm, bọn họ gào thét trong vô vọng, có những người vô cùng tức giận:

- Con bé nô lệ đó thật xui xẻo, đã làm Hoàng phi rồi mà còn gây rắc rối cho Công chúa Tĩnh Tuyết..

- Không tìm thấy bọn họ..

- Chỉ vì cứu nó mà Công chúa cũng biến mất..

Đó là những người dân bần cùng có con cháu đã chết trong trận chiến ở Hittle, trong lòng họ mang oán thán, thêm nữa Công chúa Tĩnh Tuyết cũng cứu chữa cho bọn họ, dĩ nhiên bọn họ luôn đứng về phía Công chúa.

Hoàng đế Menphis điên cuồng tìm kiếm Hoàng phi của mình.

Hoàng tử Izumin không giữ được bình tĩnh, hắn cho toàn bộ người của mình cùng xuống sông tìm kiếm, một người là người hắn yêu, một người là bạn của hắn, bây giờ cả hai người đã biến mất kỳ lạ. Đám thợ lặn cũng lặn xuống đáy sông tìm từng bụi rong rêu rồi, tại sao không tìm thấy? Chẳng lẽ.. hai cô gái này là Nữ thần, thật sự đã rời đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trở lại tương lai

[Thời điểm tác giả viết truyện và thời điểm BTS thành lập nhóm là hai thời điểm khác nhau, nhưng mình cứ cho là khoảng năm 2018 nha:v]

Tĩnh Tuyết không biết về sau Bạch Liên Hoa sẽ như thế nào, bởi vì hai người đã tách nhau ra. Cô lợi dụng sức nước trôi một đoạn vào bờ, rồi mới tìm đường đến Đại sứ quán Trung Quốc ở Cairo.

Ngoài cổng Đại sứ quán, một cô gái cả người ướt nhẹp đang đứng.

Lăng Duật từ trên xe bước xuống, hôm nay anh có một cuộc họp với các thành viên trong ban ngoại giao, không thể chậm trễ được. Bỗng có một cô gái đứng đằng cửa cách khoảng vài mét, nói với giọng điệu ra lệnh:

- Này, anh kia, đi gọi Đại sứ ra đây.

- ? - Lăng Duật chỉ chỉ chính mình.

- Anh đó, gọi Đại sứ ra đây. - Cô gái xinh đẹp có chút không kiên nhẫn nhìn về phía Lăng Duật.

- Cô cần gì? - Anh bước về phía cô gái.

- Tôi cần gặp Đại sứ, họ Hàn, Hàn Cảnh Nhiên. - Tĩnh Tuyết gỡ ra một bên tai nghe, nói ra họ tên người đó. Đó chính là anh họ xa thiên tài của cô. Anh

ấy là Đại sứ quán Trung Quốc tại Ai Cập.

- Hàn tiên sinh? - Cô gái này biết anh Hàn?

- Phải, anh ấy đâu? - Tĩnh Tuyết gật đầu.

- Anh ấy đã được thuyên chuyển công tác rồi, hiện là Thứ trưởng Bộ ngoại giao tại Trung Quốc. - Lăng Duật trả lời, chuyện này đã xảy ra cách đây vài tháng, cô gái này không biết sao?

- Ồ, vậy sao? - Cô ồ lên một tiếng.

- Nhưng.. - Lăng Duật nói ra một chữ, anh đang suy nghĩ, cô gái này có phải là cô em họ xa đã mất tích của anh Hàn hay không? Khoảng sáu tháng trước cô ấy đã mất tích cùng lúc với tiểu thư nhà Rido.. Anh đã xem ảnh rồi, toàn bộ từ đầu tóc đến trang phục đều giống hệt cô ấy.

- Vậy.. cho tôi mượn điện thoại chút. - Tĩnh Tuyết xòe tay ra.

Lăng Duật rất ga lăng đưa điện thoại cho cô mượn.

Nhìn thấy số điện thoại của anh họ trong danh bạ của anh ta, Tĩnh Tuyết không một chút cảm xúc dư thừa, anh họ cô rất thích kết giao, gặp trúng bạn của anh họ trên đường cũng là chuyện bình thường.

Đầu dây bên kia đã nghe máy, sau đó là giọng nói trầm trầm vang lên:

- Tiểu Lăng, cậu gọi cho anh có chuyện gì thế? Hay là.. tìm thấy Tuyết Tuyết rồi?

- Anh. - Tĩnh Tuyết trả lời một chữ, cô rất quý người anh họ này, bởi vì giọng của anh ấy trầm trầm giống Taetae, cái quan trọng là anh ấy lại rất đẹp trai, không thua gì so với các minh tinh màn ảnh.

Vừa nghĩ, cô lại lơ đễnh quét mắt về phía người đàn ông lạ mặt đã cho cô mượn điện thoại kia. Phải, cô chính là nhan khống, nhưng chỉ thưởng thức, không có ý nghĩ nào khác ngoài việc thần tượng quá mức Taehyung.

[Nhan khống: Dễ xiêu lòng vì cái đẹp:v]

Đầu dây bên kia lặng đi một lúc, mới trả lời giọng mừng rỡ:

- Tuyết Tuyết? Ở yên đó nhé, đưa điện thoại cho Tiểu Lăng đi.

Cô chuyển máy cho người đàn ông được gọi là Tiểu Lăng, anh ta nghe máy, nói ngắn gọn vài câu rồi cúp máy, nhìn về phía cô:

- Em hãy vào trong kia nghỉ đi, anh Hàn sẽ sớm đáp máy bay đến Ai Cập thôi.

Cô gật đầu, sau đó theo anh ta vào trong.

Qua vài câu giới thiệu, cô mới biết thêm một chút về người đàn ông này, tên hai chữ: Lăng Duật, Đại sứ quán đương nhiệm thay thế chức vị của anh họ cô.

Ông ngoại đến nhanh chóng cùng toán vệ sĩ:

- Ôi trời, Tuyết Tuyết, thực sự con làm ta lo muốn chết, đã sáu tháng rồi, ta còn tưởng con đã..

- Ông đừng khóc, con không có việc gì. - Tĩnh Tuyết ghét nhất là nước mắt, nên cô không muốn nhìn thấy chúng.

- Đại tiểu thư, thật may quá.. Sáu tháng vừa qua cô đã biến mất đến đâu vậy? - Vệ sĩ mặt than thở phào hỏi.

Tĩnh Tuyết bĩu môi:

- Chỉ là đi phượt đột xuất vài nơi, cũng không ngờ lại lâu như vậy.

- Được rồi, thật cám ơn ông trời, cậu là Tiểu Lăng mà Tiểu Nhiên đã nhắc đến sao? Cám ơn cậu. - Ông ngoại mừng rỡ nhìn về phía Lăng Duật.

- Không có gì ạ, cháu chỉ là tiện tay. - Lăng Duật trả lời điềm tĩnh.

Sau đó anh để lại không gian cho người nhà bọn họ, nhanh chóng đi họp.

- Nghe nói tiểu thư nhà Rido cũng mất tích cùng Đại tiểu thư, còn bị thương rất nặng. - Vệ sĩ mặt than nói với Đại tiểu thư nhà mình.

- Vậy sao? Cứ tưởng là phải chết rồi chứ? - Tĩnh Tuyết ồ lên một tiếng, nhưng câu sau cô lại nghĩ trong đầu.

Trong vài tuần nghỉ ngơi ở Ai Cập, ông ngoại Lý liên tục đến các khu di tích khảo cổ, Tĩnh Tuyết thì bị ông ngoại giữ chân không thể đến Hàn Quốc, cô chỉ đành xem các fancam của Taetae do Cao Thiên Vân quay tại Anh, Pháp và Ả-Rập.

Cao Thiên Vân thì không lo, vì cô tin rằng Tĩnh Tuyết không chết hay gặp nguy hiểm gì, chỉ bởi đơn giản cô ấy chính là Tĩnh Tuyết, nữ cường nhân trong các cuốn tiểu thuyết, vì vậy Cao Thiên Vân luôn chăm chú đi các tour diễn thế giới của BTS, quay lại fancam giúp cô bạn thân.

- Tĩnh Tuyết, Taetae nhà cậu thực sự là quá đẹp trai đó trời ơi, cuối năm ngoái trong cuộc bình chọn trên toàn thế giới, anh ấy đã được No.1 đó. - Cao Thiên Vân trầm trồ, ôi thực sự là rất đẹp, nhưng Cao Thiên Vân thì thích Jungkookie hơn.

- Thật sao? Mắt nhìn của mình thật tuyệt đấy, anh ấy đẹp trai nhất thế giới, yêu quá đi thôi! - Tĩnh Tuyết vừa ăn nho xanh vừa xem các MV của Bangtan.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Hắn tạo nghiệp gì rồi?

Này, BTS tung teaser mới rồi đấy. - Cao Thiên Vân đã trở thành một ARMY đích thực, luôn luôn theo dõi hành trình của nhóm.

- Vậy hả, các anh lại sắp comeback sao? Mình sẽ xem ngay bây giờ. - Tĩnh Tuyết vui vẻ mở nguồn máy tính bên cạnh.

- Màu tóc này thực sự rất đẹp trai nha.

Tĩnh Tuyết nhìn ảnh Taetae nhà mình sau sáu tháng chưa được nhìn thấy chính là hai màu tóc trên một đầu, mỗi bên trái phải đầu là một màu vàng và hồng, mặc dù nhìn có hơi tắc kè tí nhưng không sao, Idol nhà cô làm gì cũng đều đẹp hết.

- Cậu sẽ đi nhuộm màu này chứ? - Cao Thiên Vân nhìn Tĩnh Tuyết với ánh mắt quái dị.

- Mình sẽ nhuộm, nhưng màu hồng thôi. Cậu biết mình cuồng Taetae đến cỡ nào mà. - Tĩnh Tuyết kéo kéo khóe miệng, đứng dậy chuẩn bị đến salon.

Trong tiệm tóc, nhân viên được trải qua các cuộc huấn luyện, dù có nghe thấy mấy chuyện của con nhà giàu cũng đều biết điều mà im lặng, họ rất tỉ mỉ nhuộm tóc.

- Mình thấy con bé nhà Rido đó thật là giả tạo, hôm trước trong trung tâm mua sắm, nó chọn cái váy đó trước nhưng chưa trả tiền, mình hoàn toàn có thể mua, nhưng nó lại khóc lóc ầm ỹ lên hết cả. - Cao Thiên Vân cau mày kể lể với Tĩnh Tuyết đang nhắm mắt dưỡng thần.

- Ồ, cậu cứ kệ nó đi. - Tĩnh Tuyết không quan tâm đến con bé Carol đó, vì cô đã trở về tương lai rồi.

- Mình đã mặc kệ rồi đó, đi chọn cái váy khác, nhưng nó lại cứ cố ý đến cướp.

- Nó gây chuyện với cậu hả? - Tĩnh Tuyết mở mắt, nhìn Cao Thiên Vân. Con bé này dám động vào người của cô sao?

Cao Thiên Vân ngu ngơ trả lời:

- Không hoàn toàn như thế, vì mình có quen biết với anh trai thứ hai của nó là Rody Rido, nên nó chuyển cừu hận sang cho mình?!

- Anh họ mình đang ở đâu, cậu biết không? - Rời khỏi salon với mái tóc hồng chói lọi vô cùng hút mắt, Tĩnh Tuyết hỏi Cao Thiên Vân vừa rồi nghe hộ điện thoại của anh họ cho cô.

- À, anh ấy bảo đang ở trường Đại học Cairo. - Cao Thiên Vân cũng nhuộm màu tóc đỏ mận giống Jungkook, cô nàng đã trở thành ARMY thật rồi.

- Vậy mình đi thôi. - Cô leo lên chiếc Lamborghini Veneno Roadster được sơn màu thiên thanh yêu thích, vệ sĩ mặt than cầm lái hướng thẳng đường tiến đến đại học Cairo.

Vệ sĩ mặt than suy nghĩ trong lòng: "Đây đúng là Đại tiểu thư thật rồi, thời gian đi phượt sáu tháng cũng không làm Đại tiểu thư thay đổi điều gì cả, vẫn cứ thất thường như thế! Còn cả màu tóc kia nữa.. Hắn thật không biết nên nói gì luôn."

Hai vệ sĩ đi theo Tĩnh Tuyết đến phòng nghiên cứu khảo cổ của Đại học Cairo. Trên đường đi, người ta nhìn thấy hai cô gái có màu tóc kì dị cũng không dám nói gì, nhìn khí tràng của người ta là đã biết bá đạo đến mức nào rồi! Mà nhìn cô gái có mái tóc hồng gương mặt có vẻ quen quen, họ bắt đầu bàn luận:

- Có phải kia là cháu gái Tỷ phú người Trung Quốc không? Lý tiên sinh ấy?

- Cháu gái của Lý tiên sinh? Nghe nói cô ấy đã mất tích sáu tháng..

Một người trầm trồ:

- Cô ấy có một bộ sưu tập những màu tóc thật đặc biệt..

- Nhưng nhìn không hề xấu chút nào!

- Đúng, đẹp đó chứ, có thể so sánh ngang với sinh viên năm hai Carol nhà Rido đó..

Tĩnh Tuyết đi giữa đường thì gặp một đám đông đang vây quanh một cô gái, họ hét lên cái tên vô cùng quen thuộc: "Thượng Quan Tịnh Kỳ". Con bé đang ở Mĩ cơ mà? Sao lại đến đây rồi?

- Chị Tuyết! - Thượng Quan Tịnh Kỳ nhìn thấy chị gái nuôi của mình xuất hiện, tránh khỏi đám fans, chạy đến bên chị gái:

- Chị, nghe nói chị được tìm thấy, em đã không quản ngại đường sá xa xôi mà bay từ Mĩ đến để gặp chị đấy.

Tĩnh Tuyết né tránh cánh tay muốn bám vào người cô như bạch tuộc, ôm lấy bạn thân Cao Thiên Vân bên cạnh, bĩu môi:

- Chị đâu có ở Đại học Cairo? Em đến gặp anh họ thì có.

- Hì hì, chị à, tấm chân tình của em ở hết đây nè, chị Thiên Vân cũng thấy phải không? - Thượng Quan Tịnh Kỳ mặt dày lôi tấm chân tình của mình ra.

Thượng Quan Tịnh Kỳ hiện đang là ngôi sao Hollywood ăn khách bậc nhất, mặc dù cao cao tại thượng là thế, nhưng khi ra khỏi phim lại giống hệt như một con mèo con luôn quấn quýt lấy chủ, luôn miệng nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Trên đường, có em gái nuôi và bạn thân ríu rít nói chuyện, còn Tĩnh Tuyết không hề nói câu nào, vì cô cảm thấy có mùi vị rắc rối đang quanh quẩn đâu đây.

Phòng nghiên cứu khoa Khảo cổ.

Tĩnh Tuyết bước vào dưới con mắt trầm trồ của những người trong phòng. Thấy Bạch Liên Hoa đang đọc bức văn tự cổ đất sét bằng ngôn ngữ tượng hình, cô thản nhiên đến chỗ anh họ đứng cạnh Raian - anh trai của Bạch Liên Hoa:

- Anh, gọi mãi mà không nghe máy? Anh đã xin ông cho em chưa?

Vì ông ngoại cứ bắt cô ở Ai Cập đến phát mốc, nên đành phải nhờ anh họ xin xỏ ông để ông cho cô về Hàn Quốc. Anh họ Hàn Cảnh Nhiên nhìn thấy cô, vui mừng ra mặt, liền mặc kệ bức văn tự cổ kia:

- Tuyết Tuyết, em nên ở đây nghỉ ngơi vài tháng, ý ông đã quyết như vậy rồi.

Vừa nghe thấy câu trả lời của anh họ, Tĩnh Tuyết đã tức sôi máu, ông anh họ này gần đây vô dụng quá?! Nhưng cô lại chú ý đến một điều khác, Tịnh Kỳ vừa bước vào trong phòng này, liền im lặng rồi, chẳng phải việc gặp anh họ Hàn Cảnh Nhiên khiến cô bé rất thích thú hay sao? Cô quay đầu lại nhìn về phía Tịnh Kỳ:

- Tịnh..

Vẻ mặt của Tịnh Kỳ chứa đầy sự ngạc nhiên, và sặc mùi thù hận. Ánh mắt sắc bén đấy chiếu thẳng về phía cô, không, Tĩnh Tuyết bước sang một bước, anh họ? Có lẽ không, anh họ và Tịnh Kỳ đang dây dưa không rõ, với lại cô bé cũng đang theo đuổi anh họ, không thể có ánh mắt như vậy được. Cô kéo tay anh họ sang một bên, là tên anh trai tóc đen (- Raian) của Bạch Liên Hoa?

Hắn tạo nghiệp gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Điều tra mối quan hệ

Chao xìn các bạn~ Mình đã quay trở lại rồi đây~

Lý Miên nhìn thấy cháu gái đến đây, hơi ngạc nhiên vì trước giờ con bé không bao giờ đến mấy chỗ khảo cổ như vậy, chẳng lẽ đến để phá hoại sao? Ông liếc mắt sang phía cháu gái một cái, ý bảo "cháu đừng có mà quậy".

Cao Thiên Vân nhìn thấy con bé Carol kia đứng trong phòng, liền bực bội, lại là con bé đấy. Đúng là âm hồn bất tán mà! Đi đâu cũng gặp.

Carol nhìn thấy hai người phụ nữ xinh đẹp hơn mình, đi đến đâu cũng chiếm mất ánh nhìn của người khác đáng lẽ phải là của cô ta, bèn hăng hái giơ bức văn tự cổ kia lên, đọc cho anh trai mình và mọi người nghe:

- Trần gian này thực chất chỉ là chốn dung thân tạm thời của con người ta.. Vì vậy không nên bon chen quá, đừng quên sau khi chết, chúng ta sẽ bước sang một thế giới khác.. Đó mới là thế giới đích thực hằng mong..

Giáo sư Brown nhìn thấy mấy đứa con gái bước vào bên trong, một tia không vui hiện lên, ông định đuổi người ra ngoài, phòng nghiên cứu của khoa khảo cổ không phải nơi để những loại bình hoa kia thích tới là tới. Nhưng trong lúc ông định mở miệng thì vô cùng ngạc nhiên, bất ngờ mà nhìn về phía Carol:

- Ơ, em đọc được sao?

Tĩnh Tuyết nghe được những lời này, cô không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ hơi lo lắng nương theo ánh mắt của Tịnh Kỳ hướng về anh trai của Bạch Liên Hoa.

Trong lòng Carol nhen nhóm lên một tia đắc ý, cô ta tiếp tục dõng dạc đọc những dòng này:

- Đến ngày ấy con người mới thực sự được sống trong hạnh phúc, thái bình. Cùng hân hưởng với thần linh vị ngọt của tình yêu thánh hóa..

Sau đó cô ta tỏ vẻ hiểu biết quay sang giáo sư Brown bên cạnh:

- Thưa thầy, theo hàng chữ ghi chú phía dưới thì văn tự cổ này thuộc về hoàng đến Nephemat!

Mọi người trong phòng trầm trồ không thể tin nổi, há hốc miệng to đến mức có thể nhét vừa một quả ớt chuông, lên tiếng bàn luận. Thượng Quan Tịnh Kỳ nhìn chằm chằm Raian với ánh mắt kỳ quái, Tĩnh Tuyết có thể nhìn ra được mấy phần thù hận ẩn nhẫn sâu trong đáy mắt cô bé.

Trong lúc đám người Carol thao thao bất tuyệt về bức văn tự cổ, thể hiện trí thông minh của mình thì Tĩnh Tuyết cũng đã suy nghĩ về vấn đề này rất nhiều, cô bước ra khỏi phòng nghiên cứu, gọi đi một cuộc điện thoại:

- Takahashi, khỏe không?

Đầu dây bên kia hình như đang ở trong một nơi rất ồn ào, ước chừng qua hơn mười giây mới thấy người bên kia mở miệng:

- Tĩnh Đại tiểu thư, cô thật có nhã hứng thăm hỏi đấy nhỉ?

Tĩnh Tuyết hơi cong môi, trực tiếp vào vấn đề:

- Có chút việc cần anh hỗ trợ.

- Có lẽ là điều tra ai rồi, nói đi, ai nào? - Takahashi uống cạn ly rượu vang vừa được rót ra từ chai Screaming Eagle Cabernet Sauvignon 1992, nở nụ cười quyến rũ.

- Raian Rido, mối quan hệ của hắn với em gái, Tịnh Kỳ.. - Tĩnh Tuyết không chút do dự trả lời, ngừng lại hai giây lại nói thêm một cái tên khác:

- Và Tịnh Thi.

- Được thôi, tôi sẽ giúp. Có phải cặp chị em sinh đôi nhà cô đã gây chuyện gì rồi? - Takahashi có biết một chút chuyện của Thượng Quan gia, cặp chị em sinh đôi này hiện tại là con nuôi của Tĩnh gia, cũng chính là em gái nuôi của Tĩnh Tuyết.

- Có lẽ vậy. - Tĩnh Tuyết trả lời một cách nửa vời, cúp điện thoại của anh ta, sau khi xong một số phân phó, cô mới bước vào bên trong. Vừa vào đã thấy Carol đang ngồi sụp xuống đất, mặt xanh mét như tàu lá chuối đang thì thào lẩm bẩm cái gì đó trong miệng.

Sau đó cô ta được anh trai Raian của mình ẵm trở về nhà, theo sau là một quần đoàn nam phụ gương mặt tràn đầy lo lắng, hoảng hốt. Khi Raian Rido đi ngang qua, ánh mắt lơ đễnh liếc qua Thượng Quan Tịnh Kỳ không có tiêu cự bỗng tràn đầy sự bất ngờ, giống như ánh mắt gặp lại.. tình nhân cũ.

Tĩnh Tuyết không nhìn thấy cảnh tượng ấy, cô đã thấy một thứ thú vị khác, một bức phù điêu cổ bằng đất sét đặt ngay bên cạnh tủ kính, mặc dù đã nứt vỡ nhưng đã được gắn lại hoàn chỉnh. Đây có lẽ là cái mà Tĩnh Tuyết từng nghe Nữ hoàng Asisu nói qua, thứ đồ vật ngăn cản sự quay lại từ cổ đại đến tương lai của Asisu.. Tĩnh Tuyết nhìn thấy lời nguyền trên đó, cô có một cảm giác hai tay ngứa ngáy muốn phá hoại, liền thừa cơ đem cậy đi một mảng nhỏ vết nứt.

Vừa rời khỏi Đại học Cairo, Thượng Quan Tịnh Kỳ đã hô biến trở lại tiểu minh tinh xinh đẹp quấn người, cứ như người im lặng bất thường ban nãy không phải cô bé vậy. Tĩnh Tuyết thở dài, cô sẽ làm cho chuyện này ra ngô ra khoai. Vì vậy nên chắc không thể rời khỏi Ai Cập một thời gian rồi.

Một ngày đẹp trời, Thượng Quan Tịnh Kỳ vừa vào trong căn biệt thự đã tối sầm mặt, bà chị này chẳng bao giờ rời khỏi biệt thự trừ hôm ở Đại học Cairo đấy cả. Thật đúng là một con lười chính hiệu mà!

- Chị!!! - Trước của phòng ngủ chính, Tịnh Kỳ rống to, chỉ hận không thể lấy cái loa lớn bày ra đây.

- Chị à!!! Dậy đi nào!

Bên trong không một tiếng trả lời.

Biết rống to mấy cũng vô ích, Tịnh Kỳ chỉ biết ảo não ngồi đợi. Ước chừng qua nửa tiếng, mới thấy Tĩnh Tuyết chỉnh lại cổ áo piyama hình Tata BT21 bước xuống từ trên cầu thang.

- Có việc gì không? - Tĩnh Tuyết vừa đi đánh răng rửa mặt qua, có chút tỉnh táo ngồi xuống ghế quý phi đối diện, tiện tay vớ lấy một chùm nho xanh trên bàn.

- Chị ơi, hôm nay chúng ta đi chơi đi. - Tịnh Kỳ vừa thấy cô đã ngay lập tức xuất chiêu, bày ra vẻ mặt moe moe dễ thương hết mức.

- Hừ, chị thấy em là muốn đi cùng anh Cảnh Nhiên thì đúng hơn đấy.

- Chị à, không phải như vậy đâu, thật sự. Em thấy anh Cảnh Nhiên và em, à, cả chị nữa, lâu lắm mới được gặp nhau, không bằng chúng ta đi chơi cùng nhau một bữa?

Thấy em gái lấp liếm, Tĩnh Tuyết không biết nói thế nào nữa, đành phải lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Cảnh Nhiên:

- Anh, anh đang ở đâu thế? Có rảnh không?

- Anh đang ở cùng ông tại một bữa tiệc. - Hàn Cảnh Nhiên trả lời.

- Ồ, vậy thì thôi, bỏ đi, em cũng chỉ là tiện hỏi thôi.

Nghe thấy câu này của Tĩnh Tuyết, Tịnh Kỳ lập tức xị mặt, không che nổi vẻ thất vọng đối với cô chị toàn năng của mình. Nhưng lại nghe thấy Tĩnh Tuyết nói thêm một câu không đầu không đuôi:

- Du thuyền trên sông?

Chẳng lẽ.. anh Cảnh Nhiên đồng ý đi chơi rồi sao?

[Mình thấy có một số trang tùy tiện mang truyện của mình đi nơi khác mà không xin phép, nhưng mà thôi không sao, mình chỉ cần các bạn mang đi nên ghi rõ nguồn Sàn truyện là được]

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dính líu

Vừa gọi xong điện thoại cho anh họ, Tĩnh Tuyết chuẩn bị đến nơi hẹn, thì đột nhiên một cuộc gọi khác xuất hiện.

- Takahashi? Nhanh vậy sao?

- Cô có muốn nghe không? Chuyện này cũng khá là.. ừm, quan trọng đấy.

- ? - Tĩnh Tuyết đưa ra một dấu hỏi to đùng.

- Thượng Quan Tịnh Thi là do hai anh em nhà Rido thiết kế cạm bẫy để hại, tôi đang điều tra mục đích của họ.

Tĩnh Tuyết bày ra dáng vẻ đã biết:

- Anh đùa gì đấy? Không phải hai anh em, chỉ có tên Raian kia mới hại Tịnh Thi thôi.

- Biết ngay là cô không tin mà, tôi có một tấm ảnh đây, rất có khả năng được dùng tại tòa đấy.

Takahashi gửi đến một tấm ảnh, đó là một gương mặt rất quen với Tĩnh Tuyết. Bối cảnh tại Vườn Quốc gia núi Rocky, một khe đá sát vách thung lũng. Một cô gái tóc đen đang cố sức bám hai tay vào vách đá để leo lên trên, còn cô gái tóc vàng đứng trên đất tuy rằng chỉ có nửa mặt, nhưng rất dễ nhận ra. Cô gái tóc vàng đang giẫm giày cao gót của mình lên tay của cô gái tóc đen.

- Tịnh Thi? Không phải, rõ ràng tôi điều tra người đẩy em tôi xuống vực là Raian Rido, không phải cô ta..

- Cô phải tin chứ, tôi đã cho người tốn bảy ngày để khôi phục camera tại vùng núi đấy nhé. - Takahashi kể công.

- Tôi không tin được. Hãy gửi cho tôi đoạn video gốc. - Tĩnh Tuyết lắc đầu, mím môi yêu cầu người kia.

- Được, nhưng cô biết tôi muốn gì mà, phải không?

- Tôi sẵn sàng cho anh 7% cổ phần của BT. - Tĩnh Tuyết thản nhiên nói, như thể đã định liệu trước được sự việc.

Takahashi nghe câu này liền nhăn mày, nhưng ngay sau đó cười một tiếng:

- Hạ Lộ, cô đừng nên đánh trống lảng. Tôi nghĩ chúng ta nên gặp mặt một lần để thanh toán sòng phẳng đi.

Nói xong rồi cúp máy, Tĩnh Tuyết ngay lập tức nhận được một đoạn video được khôi phục, còn rõ nét cả ngày tháng quay, vào 3 năm trước.

Trong video bọn họ nói những câu gì đó, rồi người phía trên mặt đất hơi dùng sức một chút, một tiếng thét lớn vang lên. Tiếp đó, qua màn hình camera, Tĩnh Tuyết chẳng còn nhìn thấy hai bàn tay bám vách núi kia nữa.

Carol thực sự có dính líu đến chuyện này, thậm chí chính là thủ phạm gây ra sao? Lý do vì sao cô luôn ghét con bé đó là bởi vì vụ việc ở Bệnh viện Đại Học Bắc Kinh, hơn nữa trong camera của bệnh viện còn ghi rõ nó lén vào phòng cô để lục lọi tìm gì đó. Bây giờ lại còn thêm cái gì đây? Chẳng phải Tịnh Kỳ đã nói rằng, Raian Rido chính miệng thừa nhận hắn ta không may đẩy Tịnh Thi ngã xuống vách núi hay sao? Không lẽ.. hắn bao che cho em gái?

Carol xoay người lại, nhìn một cái vô cùng ẩn ý về phía camera, rồi sửa sang lại quần áo ung dung rời khỏi đó.

Đoạn video tiếp đó hơi rung rung màn hình rồi tắt ngấm.

Thượng Quan Tịnh Kỳ ngồi ăn điểm tâm dưới phòng khách, chỉ thấy chị mình chưa thay đồ mà đã muốn ra ngoài, liền cố gắng dùng mọi sức lực bình sinh để tống chị mình vào phòng thay đồ.

- Chị không rảnh đâu.

Tĩnh Tuyết kiếm một chiếc balo, cho vào vài băng đạn, một khẩu súng đã nâng cấp theo thiết kế của Áo, đôi găng Boxing và một vài dụng cụ y tế cùng thuốc men, trong đó có cả những chất độc hóa học cực mạnh, có thể giết một người đang sống sờ sờ trong chớp mắt, cô khẽ đếm: Botulinum, Strychnine, Ricin, Botulinum Toxin, VX..

- Đây, chị thay bộ này đi. - Tịnh Kỳ đưa cho cô một bộ váy sườn xám cách tân màu hồng nhạt thêu hoa tử đằng rất bắt mắt. Cô không để ý lắm nên quyết định thay luôn.

- Chị mặc cây hồng thực sự rất đẹp đấy. - Tịnh Kỳ tiếp tục đưa cho Tĩnh Tuyết thêm một đôi hài thêu hoa sen màu hồng phấn.

Tĩnh Tuyết không trả lời, vội vàng thay đồ rồi rời khỏi nhà, tìm đến chỗ anh họ.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xuyên không lần hai

Chiếc du thuyền màu trắng ngà đầy mùi tiền chậm rãi lướt sóng trên dòng sông Nlie, một người đàn ông khí chất bất phàm đứng cạnh boong tàu, bộ âu phục màu đen tuyền là thằng tắp tôn lên khí chất tôn quý, vương giả của Hàn Cảnh Nhiên.

Hàn Cảnh Nhiên vừa nhận được manh mối không rõ ràng của Tĩnh Tuyết, quyết định kéo dài thời gian của mình ở du thuyền một lúc để đợi em họ đang trên đường đến.

Bỗng nhiên một người đàn ông có mái tóc ngang vai màu đen, dáng người hơi gầy nhưng cao lớn bước lại gần Hàn Cảnh Nhiên, đưa ly rượu ra ý muốn cụng ly:

- Anh Hàn, tôi thực sự rất hi vọng có cơ hội hợp tác với tập đoàn BT.

- Anh Rido có vẻ không hiểu quy tắc của chúng tôi lắm? - Hàn Cảnh Nhiên tựa tiếu phi tiếu nhìn lên sắc trời xám xịt, một đám mây đen bán kính lớn bay từ từ ở phía bắc.

Tĩnh Tuyết đứng trên bờ sông, mặt không đổi sắc nhìn tòa nhà xây gần về phía thượng lưu sông đang huyên náo, nhộn nhịp. Một bông hoa hồng bay ra từ ô cửa sổ, rớt xuống chiếc thuyền nhỏ neo ở gần đấy. Cô gái có mái tóc vàng ăn mặc hoa lệ chạy ra từ căn nhà, cố sức với tay để lấy bông hoa hồng. Giống như có một lực kỳ quái đẩy cô ta xuống thuyền.

Carol cố sức hét lớn cứu mạng, nhưng dường như không ai nghe thấy lời cô ta nói, cô ta chỉ còn biết bám chặt hai tay vào mép thuyền. Chiếc thuyền trôi nhanh hơn cả tốc độ nước, chẳng mấy chốc đã trôi về hạ lưu nơi Tĩnh Tuyết đứng trên bờ.

Cô ta quay về cổ đại sao? Tĩnh Tuyết không quan tâm điều đó, cô chỉ muốn gặp cô ta một lần để hỏi rõ chân tướng đã rành rành, có phải cô ta đã đạp em cô xuống vực hay không?

Chắc chỉ cần vài giây để xác nhận điều đó thôi. Tĩnh Tuyết vừa nghĩ vậy, liền nhảy xuống nước, bám lấy mép thuyền. Cô ngửa lên hỏi Carol đang run như cầy sấy trên thuyền:

- Tôi có một câu hỏi, cô chỉ cần xác nhận thôi.

- A a a.. Cứu tôi với.. - Carol mặt tái mét, nói giọng đứt quãng.

- Này, có phải cô.. - Sóng lớn trên sông nổi lên, Tĩnh Tuyết biết không thể hỏi cô ta được điều gì, vì hiện tại cô ta đã rơi vào trạng thái hoảng loạn.

- Cứu..

- Mẹ kiếp! - Tĩnh Tuyết chửi thề một câu, dùng sức nhảy khỏi con thuyền. Nhưng như có một lực nào đó níu chặt lấy tà váy của cô, không để cô nhảy ra. Quay lại thấy Bạch Liên Hoa hai tay nổi hết gân xanh đang kéo mạnh lấy tà váy mình, Tĩnh Tuyết biết trong cơn hoảng loạn của tuyệt vọng với cái chết đến gần, một người dù có ốm yếu đến mấy cũng có thể có một sức lực vô cùng mạnh mẽ.

Tìm mọi cách giằng co, Bạch Liên Hoa vẫn không chịu buông tay cô ta ra, Tĩnh Tuyết chỉ thấy mọi thứ đã muộn rồi.

Cô lại theo chân người ta xuyên không về cổ đại.

Hơn nữa còn là loại ngu nhất, tự động nhảy vào thuyền của người ta nữa chứ.

Xuyên qua màn đen dày đặc, một lối kiến trúc quen mắt hiện lên trước mặt Tĩnh Tuyết: Tượng Nhân Sư. Chỉ cảm thấy vô cùng điên người, Bạch Liên Hoa thì đã sợ hãi đến mức ngất xỉu, Tĩnh Tuyết vừa nhìn thấy dòng sông Nile của thế giới cổ đại đã ghét bỏ con thuyền này mà nhảy xuống sông. Bây giờ thì cô có thể làm gì? Đợi cô ta xuyên không lần nữa rồi lại xuyên theo? Tại sao cô không có quyền hạn được xuyên không một cách tùy ý đó chứ? Tĩnh Tuyết chỉ biết ngửa đầu lên trời cao mà chất vấn. Trên bờ, cô ôm balo tìm đường đến Thebes.

Ruka xin nghỉ một thời gian, hắn ở Hạ Ai Cập để tìm kiếm cô gái sông Nile, Hoàng tử Izumin đã chắc nịch nói rằng nhất định nàng sẽ ở đây. Hắn chèo chiếc thuyền nhỏ ngó nghiêng xung quanh dòng sông, nhưng lại nhìn thấy một đầu tóc khác biệt màu hồng cùng một thân váy hồng đang tìm cách bơi lên bờ, chắc vì đất hơi trơn trượt nên khó trèo lên.

Hắn hơi đa nghi, liền chèo thuyền lại gần:

- Cô có muốn giúp đỡ không?

- Khỏi đi. - Cô gái không quay đầu lại, bơi vào mé bờ sông bên cạnh.

Một lần người bơi sang mé bờ kia, Ruka đã chắc chắn cô gái này chính là Công chúa Đại Chu cùng mất tích với cô gái sông Nile, cô gái mà người Ai Cập cũng đang ra sức tìm kiếm với quy mô không kém Carol.

Hắn định hỏi thêm, nhưng Tĩnh Tuyết vừa leo lên bờ đã rời đi mất hút. Cùng lúc đó, gần khoảng nửa dặm, tin tức truyền đến nhanh như gió, Carol đã được tìm thấy! Hắn cũng không quan tâm đến cô nàng Công chúa kia nữa, lập tức chèo thuyền về hạ lưu.

Nhìn thấy cô gái tóc vàng ngất bên bụi cỏ, Ruka nhao vào, mừng rỡ thán phục:

- Hoàng tử Izumin tiên đoán như thần!

Mi mắt Carol khẽ run run, cô ta mở mắt thì nhìn thấy Ruka:

- Ơ.. Đây là đâu? Ruka có phải anh đó không? Sao người tôi ướt thế này?

Ruka thấy cô gái có vẻ như không nhớ điều gì, liền nói bừa:

- Bẩm, Hoàng phi.. nghịch nước nên bị ướt, chứ không có gì đâu. - Hắn bế cô ta lên: - Để tôi đưa Hoàng phi về với đức Hoàng thượng, ngài đang nóng lòng chờ đợi.

Trong lòng Ruka đang ấp ủ một kế hoạch lớn: Vấn đề là phải đi thật nhanh trước khi tin tức lan truyền đến tai hoàng đế Menphis, nếu hắn biết ta làm phản, đưa cô gái đến chỗ Hoàng tử Izumin, chắc chắn sẽ đưa đại quân lùng đuổi.

Đây là vùng Hạ Ai Cập, Tĩnh Tuyết ghé vào một chợ đầu mối nghe ngóng tin tức.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân] Nữ Hoàng Ai Cập - Kết Cục Của Nữ Chính* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.